

CORPVS
INSCRIPTIONVM ATTICARVM

CONSILO ET AVCTORITATE

ACADEMIAE LITTERARVM REGIAE
BORVSSICAE

EDITVM

APPENDIX
CONTINENS DEFINITIONVM TABELLAS
IN ATTICA REGIONE REPERTAS

BEROLINI APVD GEORGIVM REIMERVM

MDCCCLXXXVII

DEFIXIONVM
TABELLAE ATTICAE

COLLEGIT

COLLECTAS PRAEMISSA PRAEFATIONE

EDIDIT

RICARDVS WVENSCH

BEROLINI APVD GEORGIVM REIMERVM

MDCCLXXXVII

PRAEFATIO.

Vere anni 1894 cum Athenis versarer, contigit mihi, ut collectionem compararem tabellarum plumbearum, quam Rhusopulus intra triginta fere annos collegerat. Plus centum erant numero, complicatae aut convolutae, pleraeque uno duobusve clavis transfixae, saeculorum pulvere adeo tectae, ut vel color plumbi vix aspicere posset: tamen dubitari non poterat, quin hae tabellae iis essent adscribendae, quae defixionum nomine feruntur. Quae postquam in Germaniam pervenerunt, evolvendae erant, lavandae auxilio ab arte chimica petito, ut scripturae ductus apparent, delineandae legendae explicandae, priusquam de edendis cogitari posset. Cumque initio in eo acquiescere voluissem, ut collectionem meam Rhusopulanam edere, mox intellexi, me sic ne dimidium quidem facti habiturum esse, immo, quoniam res agebatur de peculiari quodam genere titulorum, cuius materiam post Wachsmuthium (*Rhein. Mus.* XVIII p. 559 sqq.) valde auctam nemo complecti studuit, devotiones ad hunc diem notas congerere coepi. Quibus in colligendis brevi perspexi, Atticas et plurimas esse et vetustissimas, et ab Atticis in contemplandis illis titulis esse proficiscendum; accedebat, quod et Graecarum et Latinarum inscriptionum corpora devotiones in numerum titulorum suorum receperant, Atticarum autem corpus omiserat. Quae cum ita essent, rem ita instruendam esse duxi, ut summa operis mei fieret collectio inscriptionum Atticarum devotiviarum, quae tamquam mantissa ut accederet ipsi Corpori inscriptionum Atticarum benigne concessit Regia Academia Berolinensis. Atque haec collectio e tribus fontibus confluit; unus meae laminae sunt, alter ea tabellarum plumbearum series est, quae servatur in Regio Museo Berolinensi: hae tabulae, anno huius saeculi octogesimo nono Patissiae repertae, a Bothone Graef comparatae in Germaniam pervenerunt. Is ipse, penes quem edendi fuit privilegium, comiter mihi permisit, ut hanc curarem editionem, triumque titulorum descriptiones (n. 26. 94. 98) et ab ipso et a Bruecknero factas mihi dedit, quibus grato animo in legendo usus sum. Praeterea gratias me referre aequum est Museorum Regiorum directoribus, quorum singulari comitate factum est, ut ipsis tabellis Marpurgi uti possent. Tertio autem loco ii accedebant tituli devotivi, qui iam antea in lucem erant editi, aut a Kumanude (*Ἄττ. ἐπιγρ. ἐπιτ.* 2580—2590) aut in ephemeridibus (*Bull. de corr. Hell.* 1889 p. 77, *Class. rev.* 1890 p. 187): quorum copia mihi facta non est; neque vero infiteor, me, si consilium horum quoque titulorum recipiendorum iam tum cepissem, cum Athenis degerem, omni modo id acturum fuisse, ut ipse describere possem tabellas Athenis servatas (n. 22. 23. 59. 99—101. 104. 105. 108 in *Πολυτεχνεῖον* servabantur in collectionibus societatis archaeologicae, n. 96. 97 ἐν *Ἐπιγραφικῆν πειθεῖας*); quod autem tunc neglexi, nunc iam reparare non potui, neque alteri mandare volui: recte enim plumbeos titulos intellegere posse neminem nisi eum, quem diutius haec exercuerunt studia, in me ipse sum expertus; eadem de causa reliquas quoque lamminas ad hunc diem publicatas (n. 69—71) iterum describendas non curavi.

Collectione tabellarum hoc modo completa oriebatur cura proxima, quo modo illa esset edenda. Neque iam e temporum iudiciis in singulas series distribui poterant tabellae: haec enim indicia leviora erant, ita ut rarissime aetas laminarum certo posset definiri. Nam hoc semper tenere necesse est, privatos esse hos titulos, non publicos, quare semper fere scribendi regulas, quas publica monumenta sequuntur,

neglegunt, dum antiquiora retinent et recentiora recipiunt: retinetur vocalis O pro diphthongo OY scripta, quantum quidem suspicari possumus, et post Euclidis tempora, et C quod vocant lunare iam prius in privatis quam in publicis monumentis extitisse pro certo habemus; similique modo ars grammatica non curatur, hominibus infimi ordinis, quales devotionum scriptores maxima ex parte erant, incognita. Affirmare tamen licebit, plerosque titulos tertii a Chr. n. saeculi esse; unus fortasse quinti est (n. 26), plures quarti, pauci secundi, nullus inferiorum aetatum: eas autem tabellas, de quarum tempore nihil adnotavi, omnes tertio tribuas saeculo.

Neque magis commendabatur, dispositionem tabularum secundum singulos locos, ubi inventae essent, instituere, quoniam de his non satis constat. Berolinenses ad unam omnes Patissiae repertas esse scimus, sed et earum, quae iam sunt editae, et Rhusopulanarum magna pars Atticas se esse praedicant, de regione autem Atticae, in qua repertae sint, siletur. Quam rem, quantum ad tabellas meas, opprobrio dare Rhusopulo non licet, is enim, ubi plures uno loco inventae erant laminae, schedulas addiderat; quales sunt:

- 1) 16 μολύβδινα ἐλάσματα ἐνεπιγράφα ἐξ Ἀττικῆς κατὰ τὸ Δαφνὶ προφένου ἡλίου 1886. κομιστῆς αὐτῶν καὶ εὐρέτης Παρασκευόπουλος. δὲν εὐρίσκονται ἐν τάφαις ἀλλ' ἐντὸς τῆς γῆς κεκρυμμένα ἢ εἰς ὑλισμένην Σίσιν ἐκεῖ πρὸς τὴν εἰς Δαφνὶ ἄγουσαν.
- 2) μολύβδινα ἐλάσματα ἐνεπιγράφα εὐρεθέντα ἐν Ἀττικῇ πέραν τῆς Ἀκαδημίας 1886. τὰ μὲν εἰσιν ἀττύπητα, τὰ δὲ τρυπημένα μὲ ὦν ἢ δύο ἢ τρία καρφία. ἔτι ἕνδεκα ὦν ἐν μὲ 4 καρφία αὐτόθεν (n. 31 I. Univerſum numerum triginta trium fuisse memini).
- 3) 12 μολύβδινα ἐλάσματα μὲ ἀρὰς εὐρεθέντα ἐν Ἀρχέσημῳ πέραν τοῦ πολυγώνου 1889 Ἰουλίου 26.

Has schedas ego, cum Athenis in cistula conderentur laminae, ad eas addidi ad quas pertinebant: cum vero in telonio germanico me absente aperta esset illa cistula, turbatus est et schedarum et tabellarum ordo, ita ut acquiescere deberem, dum Atticas eas esse adscriberem. Ubi vero singulis tabellis notulam addidit Rhusopulus, eam suo loco repetere potui (*Ἀττικῆς novies, Ἀθηνῶν quinquies, Πειραιῶς decies, Φιλοπάππου quinquies, Δαφνίου Κοτανῶ Ἀμπελοκήτων semel*); Patissianae e mea collectione prodierunt nullae.

His rebus perpensis nihil iam relinquendum, nisi ut ex ipsarum dirarum tenore tabellas in diversas series digererem: atque primo loco posui meros nominum inimicorum catalogos, deinde titulos, quibus solum devotendi verbum additur, tum ampliores diras, quae inimici socios quoque et cognatos, membra et rem familiarem devovent; sequuntur eae tabellae, quae deorum auxilium implorant. Tum addidi tabellas scripturae consulto corruptae et fragmenta: quam dispositionem fortasse probabis, cum ea legeris, quae de ipsius substitutionis ritu paulo infra sum praefaturus. In singulis autem tabellis hanc viam secutus sum, ut nominato loco, ubi inventae sunt, brevem darem descriptionem, deinde verborum contextum maioribus litteris expressum, tum transcriptum minoribus; imagines autotypas tunc tantum addidi, cum aut sperarem, fore ut lectores ex iis plura verba elicerent quam mihi contigit, aut epigraphicae vel palaeographicae artis interesse putarem, ipsius scripturae ductus proponi. Subornavi praeterea commentarium quam brevissimum epigraphicum et

grammaticum: in grammaticis scholiis benigne me adiutum esse a Guilelmo Schulzio et Francisco Skutschio gaudeo, quibus meritas hoc quoque loco referam gratias; itemque, quod ad colligendam materiam lubentissime auxilium tulerunt Albrechtus Dieterich et Ericus Ziebarth, devinctum me ipsis esse sciunto¹⁾. Veniam autem hanc editionem petere aequum est, si et in restituendo verborum contextu et in conscribendo commentario non omnia ad umbilicum adduxit: quod editioni tamquam principi ignoscetur, praesertim cum litterarum ductus e plumbo enucleare nec parvus labor fuerit nec facilis.

Supererat, ut ad singulas tabellarum series adnecterem commentarium de ipso superstitionis ritu deque opinionibus religiosis, quas nobis tradiderunt hae tabellae. Quod cum conarer, mox intellexi, hoc fieri non posse nisi uno continuo tenore, quia artissime omnia inter se cohaerebant: quare talia ex ipsa editione removi, ut in praefatione mea largior esse possem. Praeterea tabellae Atticae plurimi quidem sunt et antiquissimi huius usus testes: sed extant exteri quoque multi cum inediti tum editi, qui ex ipsa Graecia prodierunt et ex universo denique orbe, quem Graecorum mores religionesque occupaverant: accedunt Romanorum Italorumque dirae omnes eiusdem generis; quae item colligendae erant earumque conexus cum Atticis demonstrandus, siquidem id agebatur, ut illa pars veterum religionis penitus cognosceretur. Agere enim de solis Atticorum titulis, cum in propatulo sit, arte cum iis reliquarum gentium nationumque defixiones cohaerere, hoc est filum, quod tempora procedentia secuta sunt, rescare, non vero ad finem persequi.

Atque iam, si placet, de ipsa superstitione eiusque ritu, quatenus in Atticis tabellis occurrit, agamus.

Tabellae plumbeae diris conscriptae, quas colligendas nobis proposuimus, haud infimum ordinem inter antiquorum monumenta occupant, cum in mediam veterum vitam quotidianam nos relegent: videmus eorum iras amores amicitias inimicitias spes vota litteris ab ipsis exaratis mandata, ut facile cogitatione depingere nobis possimus homines illorum temporum ardentibus animis in inimicos suos agentes, advocata in auxilium arte magica. Qui usus antiquissimis temporibus iam mere magicus fuisse putandus non est: incepit enim illa dirarum in hostes conversarum consuetudo non a scribendo neque a superstitione, sed a dicendo et a religione. Deos enim Graeci — eorumque opinionibus Italorum similes fuisse infra videbimus — esse credebant bona malaque facta imputantes scelestosque poenis adficiendos: quare ut sibi quisque ab altero iniuriam illatam esse putabat, male fecisse hunc alterum dignumque esse quem dii castigarent opinatus numina imprecabatur, ut ipsum brevi et severe ulciscerentur. Haec est illa ἀρά, qua deos caelestes inferosque invocabant, prae ceteris autem inferos, quia penes illos munus ulciscendi putabant esse: cuius imprecationis unum pro multis adferam exemplum τηλαυγές e Sophoclis Electra vs. 110 sqq. petitum:

ὦ δῦμ' Ἄιδου καὶ Περσεφόνης
 ὦ χθονί' Ἑρμῆ καὶ πότιν' Ἄρα
 σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἑρμῆς
 αἱ τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ἰρῶσθε²⁾
 αἱ τοὺς εὐνύς ὑποκλεπτομένους
 ἐλθετε ἀρήξαιτε, τίσισθε πατρὸς
 φόνου ἡμετέρου.

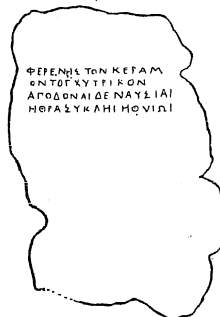
Quas preces exaudiri adeo pro certo habuerunt Graeci, ut ἀρά non solum hominis imprecationem, verum etiam numinis ultionem significaret (Soph. Trach. 1239 θεῶν ἀρά): sic apud Aeschylum Eumenides necem Clytaemestrae vindicantes se ipsae vocant Ἄρας (Eum. 413), ut apud Sophoclem ipsam Ἄραν personam agentem vidimus. Qui imprecandi deorum iram in maleficos usus longe lateque viguit apud Graecos; quae ubi rem publicam attingebant exempla collegit Ziebarth (*Der Fluch im griechischen Recht*, Herm. XXX p. 57 sqq.), cuius argumentatio imprimis nititur in titulis: ubi enim in foederibus legibusve sancienda cavebatur, ne quis contra ea veniret, eamque ob rem dii ultores invocantur in legirupam, necesse erat has diras litteris mandari. Huius generis sunt tituli devotorii quos sculpebant in tumulis, ut is, qui sepulcrum violasset, nec terra ingredi neque mari vehi posset, sed interiret radicitus cum universa gente sua: de quibus inscriptionibus infra plura erunt dicenda.

¹⁾ Neque obliviscar, quod in corrigendis typhothetarum erroribus me adiuverunt Dieterich Skutsch Wissowa.

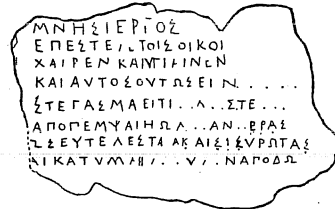
Nunc iam non tam publicas curamus quam privatas. Nam cum saepe eveniret, ut sero numinis vindicta aut nunquam adsequeretur maleficum, vulgus a religione convertebat se ad superstitionem, quae docebat, preces non exaudiri a numinibus nisi rite invocatis secundum praecepta, quae deos cogere possent arte magica, ut devotentibus morem gererent. Ac primum quidem in his praeceptis succedebant in locum vivae vocis verba scripta: quoniam scriptura semper, imprimis remotioribus temporibus, arcani aliquid habebat³⁾. Quae ἀρά cum deos — praecipue, ut modo monuimus, inferos — imprecarentur, ut de nefariis supplicium mererent, necessario ita deponebantur, ut in potestatem inferorum pervenirent, hoc est in locis illis sacratis, tumulis sepulcrisque. Ne vero imprecationes eius generis citius perirent, id egerunt, ut in materia paullo solidiore exararentur quam qua in usum scribendi quotidianum uterentur lignea aut chartacea. Iam vero antiqui temporis consuetudo videtur fuisse, ut ad hunc usum plumbum adhiberetur: Hesiodi Opera in codice plumbeo perantiquo vidit Pausanias (IX, 31, 4); Plinius Naturalis historiae XIII, 68 narrat palmarum primum foliis scriptitatum esse, dein quarundam arborum foliis, postea publica monumenta plumbeis voluminibus²⁾, mox et privata linteis confici coepta. Imprimis si epistolam transmittere volebant, quam calore aut humore pessum dari nolebant, in plumbo eam exarabant, cuius rei testes sunt Parthenius (IX, 5: ἐνθήμενος εἰς ἄρτον μολύβδῳ ἐπιστολήν), Dio Cassius (XLVI, 36: εἰς ἔλασμον μολύβδου λεπτόν ἐγγράψαντες³⁾ τινὰ ἐπειλῆξαν αὐτὸν ὡς περ τι χαρτίον καὶ κολυμβητῆ ἡκτός ὑπόδρω διενεργεῖν ἔδωκαν), Plutarchus eandem fabulam narrans quam Parthenius (de mul. virt. p. 254 D: ἐνίβαλε μολύβδῳ γραμματίδιον εἰς πλακοῦντα), Frontinus (Strateg. III, 13, 7: litteras subinde misit plumbo scriptas, quibus ad brachium religatis milites Scultennam annem tranabant). Ne te morer, exemplar epistolulae plumbeae proferam, quod una cum devotionibus a Rhusopulo accepi, quodque mihi hoc loco publici iuris facere liceat.

Tabella est plumbea olim duplicata cm. 7.4, saeculi quarti a. Chr. n., reperta Χαϊδάρι Ἀττικῆς πλησίον Ἀθηνῶν 1888. 4.

a

b

a

Φέρε(ι)ν ε(ι)ς τὸν κέραμ-
 ον τοῦ χυτρίκον·
 ἀποδο(ῦ)μαι δὲ Ναυσία
 ἢ Θρασκευτῆ ἢ (τῷ) οὐῶ.

¹⁾ Dieterich Abraxas p. 165 n. 2; Wessely Ephesia grammata p. 12 de eadem recentiorum temporum superstitione egit.
²⁾ Volumen plumbeum infimae calicet aetatis (est enim gnosticum) extat in Museo Kircheriano, de Ruggiero Catalogo del Museo Kircheriano n. 199.
³⁾ Cf. Suidam s. v. μολύβδος· εἰς ἔλασμον μολύβδῳ γράφοντες.

b

Μνηστέρους
ἐπέστε(ι)λε τοῖς οἴκοι
χαιρέ(ι)ν καὶ ὑγαίνε(ι)ν
καὶ αὐτὸς οὕτως εἶ[αι].
5 στέγασμα εἶτι [έτε]λ[έ]σ[α]τε . . .
ἀποπέμψαι ΗΩ . . . [γ]έρας,
ὡς εὐτελέστα[τ]α καὶ . . . . .
κ[αὶ] κα(Σ) ὑμᾶς [ἴνα] ὑ[μῶ]ν ἀποδοῦ.

Epistula ferenda est ad fornacem figulorum et danda Nausiae aut Thrasyeli aut filio: quae inscriptio nobis in mentem vocat Romanorum inscribendi morem, e. g. *Des M. Curio* (Cic. ad Att. VIII, 5 extr.). Nomina sunt Thriasiorium, cf. CIA. II, 234 (a. 314/3 a. Chr. n.) *Θρασυκλῆς Ναισικράτους Θριάσιος*, n. 2102 *Θρασυκλῆς Θριάσιος*, n. 865 vs. 7 et 13 *Ναισικράτης Θριάσιος πρότυπος*. a vs. 4 ἡθύνωι crasin esse ex ἡ τῶ ὕωι ortam, durius videtur sed non monstrosam, videas exempla quae congestit Meisterhans p. 56 (*Σύδατος* Ampisiae com. fragm. 2 Kock). — b *Μνηστέρους* nomen occurrit in titulis Atticis II, 652A et 653 annorum 398/7 a. Chr. n.: *Μνηστέρους Ἀθμονεύς γραμματεὺς ταμιῶν ἱερῶν χερματίων*. Initium epistulographiae Graecae proprium per se patet; quid ipsa sibi voluerit epistula, haud ita planum est; quae desunt vario modo suppleri possunt — hoc autem constabit, agi hic de mercatorum negotiis, non de arte magica. Ego haec fere inesse puto: *Tegulas si quas perfectissis* (scilicet tot tegulas in fornice coxistis, ut tectum integrum possit confici) (sequebatur nomen missuri) *mittat* (excidit nomen eius cui daretur *domo*, ut quam perfectissimum et ratissimum (? inestne κῦρος vel tale quid?) *fiat et quantum ad vos, ut ego omnia vobis reddam*. Scribendi ratio nos ad quartum saeculum relegat.

Quae cum ita sint, duas devotiones (n. 102. 103) se ipsas ut epistulas inferis datas laudare non miraberis: Orphicum fuisse hunc usum demonstrare studuit Maass Orph. p. 160, ego vero hanc consuetudinem potius et populari aliqua superstitione prodidiisse putem, quarum plurimas a Pythagoreis et Orphicis in ipsorum religionem receptas esse scimus; quid autem miri est, si sumimus, Atticorum gentem arbitratum esse, dari posse epistulas ad inferos tumulosque scriniorum epistularum vice fungi posse? Singulare primo obtutu hoc solum videri potest, quod plumbeas fecerunt has epistulas¹⁾.

Plumbum metallum Atheniensibus notissimum erat, quippe quod ipsi Laurii effodiebant²⁾; ad scribendum adhibebatur, quia tanta mollitie erat, ut stili ductibus cederet et ita litteras exprimeret³⁾. Duo genera plumbi distinguebant antiqui, album et nigrum, nigro ad *fitulas lammasque* utebantur (Plin. N. h. XXXIV, 164). Sed primis licet temporibus in his lamminis *non tam ex peculiari quadam superstitione quam ex facili et commodo eius metalli in scribendo usu*⁴⁾ scripserint antiqui, ubi primum adhibebant hoc metallum ad artes magicas, accessit superstitione, quae plumbum efficacissimum inter omnia esse docebat, quo dii inferi allicerentur. Est enim grave (*βάρως μολύβδου* Aristoteles plurimis locis commemorat, quos vides in indice Bonitziano), frigidum (Plut. Quaest. conv. VI, 5 fin. καὶ μήν ὁ τε μολύβδος τῶν φύσει ψυχρῶν ἐστι), ψυχρότης autem mortuorum insigne est et color hominis morientis est plumbeus (Aristoteles apud Plinium N. h. XI, 273): quibus de causis hoc metallum ad ipsos inferos referebatur. Aridaeus in Orco vidit inter alia λίμνας παρ' ἀλλήλας, τὴν μὲν χρυσοῦ περιζέοντες, τὴν δὲ μολύβδου ψυχροτάτην, ἄλλην δὲ τραχέειαν σιδήρου, in quibus puniuntur scelestorum animae (Plut. De sera num. vindicta p. 567 C), et secundum Alexandrum Pseudomantim (Luc. c. 25) Epicurus in Orco μολύβδινὰς ἔχων πέδας ἐν βορβόρω κἀσθται. Sic plumbum ut sumatur ad actiones magicas, quibus cogantur numina infera, praescribitur papyri⁵⁾, ut pap. CXXI vs. 403 μολύβδος ἀπὸ ψυχροφόρου σωλῆνος, vs. 440 πλάξ μολύβῃ ἀπὸ ψυχροφόρου τόπου (ubi relatio ad ψυχρότητα plumbi est manifesta) pap. Paris. 329 πλάτυμμα μολυβοῦν, ibid. vs. 993 λεπὶς μολυβῃ, pap. CXXIV vs. 31 λάμνα

¹⁾ Maassius ipse me hoc loco benigne monuit, talia apud alias quoque gentes inveniri, eamque ob rem apud Atticos Orphicorum minime fuisse proprium.

²⁾ K. B. Hofmann *Das Blei bei den Völkern des Alterthums*, Virchow-Holtzendorff n. 472 p. 12.

³⁾ Hofmann p. 30.

⁴⁾ Huebner *Exempla scripturae epigraphicae Latinae* p. XLV.

⁵⁾ Locos profero secundum Wessely, *Novae papyri magicae*, Vindob. 1893.

μολυβοῦς ἀπὸ ἡμίονων (i. e. a malorum frenis sumpta). Apud astrologos denique et plumbum metallum est Saturni, *stellae nocentis*, sacrum¹⁾: ut Saturnus ita et plumbum devotionibus conscriptum pernecium ferebat et exitum. Harum opinionum testes manifesti sunt tabellae nostrae: is quem devotent esto frigidus ut plumbum, i. e. mortuus (n. 67. 105. 106. 107), nullius pretii (n. 107) nulliusque utilitatis (n. 106), affectu animi i. e. vita careat (n. 105), lingua eius plumbum fiat (n. 96. 97 *ter*)²⁾.

Hanc igitur superstitionem secuti veteres diras mandabant plumbo³⁾, utque materies, sic in perisique forma habitusque sibi constant: solet enim forma esse quadrata, longioribus lateribus inferiore et superiore, quare in descriptione mea de forma nihil adnotavi, nisi ubi rectangularem tabellae spernunt. Plurimas, cum conscriptae essent, compluerunt aut convolverunt in modum cylindri; complicatas clavo aut clavis transfixerunt, convolutis autem ita immittebant, ut clavus tamquam centrum spirarum esset. Semel duas inscriptiones ita coniunctas esse invenimus, ut altera alteram tamquam cortex nucem circumdet (n. 35. 36), saepius plures uno eodemque clavo transfixas videmus (n. 47—50. 60—62. 73. 73. 92. 93); interdum non unus sufficiebat clavus, sed tres vel quattuor percutiebantur (n. 31). Saepius formam certam e fragmentis iam agnoscere non possumus, saepius ea certa norma circumscribi nequit. Forma fere rotunda est n. 13, orbis est n. 6. Mirum quendam habitum ostendunt n. 156. 157, quem in editione descripsi.

Mos lamminas complicandi aut convolvendi sumptus erat ex usu quotidiano epistulas complicandi (ut Mnesiergi epistula duplicata est) aut convolvendi (*ἐπέλιξαν . . . ὡς περ τι χαρτίον* Dio Cassius l. c.) quod si fiebat, scriptura in anteriorem recedebat tabellam et difficilium tam peribat quam legebatur, quam si in superficie extaret. Sed iam pauca dicenda erunt de clavis, quibus tabellas perforabant: initio fortasse nihil aliud volebant, nisi ut tabellam clauderent, ne quis eam aperiret neve legeret, sed iam inde ab antiquorum memoria superstitionem quandam invenimus, quae clavo inesse vim magicam putabat. Clavus firmissimum est coniungendi et vincendi instrumentum, ut e. g. a Pindaro usurpatur Pyth. IV, 71: *τίς δὲ κίνδυνος κρατερῶς ἀδάμαντος δῆσει ἄλοις*; qua ex sententia in imaginem clavus translatus est: nam quodcumque eo fixum erat moveri non potuit immotumque manebat, cumque ea, quae Necessitas dea, Graecorum *Ἀνάγκη*, ut futura constituerat, immota essent daeque voluntate tamquam clavo fixa, factum est, ut Necessitati clavi, imprimis aenei — aes enim metallorum minime flecti potest — attribuerentur: notissimi sunt versus illi Horatiani (carm. I, 35, 17): *saeva Necessitas, clavos trabalis et cuneos manu gestans aëna* et (carm. III, 24, 5)⁴⁾: *figit adamantinos summis verticibus dira Necessitas clavos*. Notus Latinorum mos est *clavi figendi*, et de clavo in lammina defixo veri simile est recentiore tempore appellatas esse tabellas nostras defixiones. Latini clavum figunt, Graeci ἔλψ δέουσι (cf. Pindarum l. c.), unde Graecorum dirae appellabantur *κατάδεσμοι*; significabat igitur clavus per tabellam percussus, necessario eventura ea, quae optabat qui deoverat, utque ab ipso clavum in plumbo, ita devotum in fortuna adversa defixum iri a Necessitate. Id quod supra monuimus, clavos aereos maxime esse idoneos, quippe qui minime flecterentur, iam veteribus probatum erat: nam clavi, qui nostris tabellis infixi erant, excepto uno cupreo omnes sunt aerei. Neque enim partes huius metalli in antiquorum religione et superstitione parvae sunt, cuius rei exempla saepius collegerunt viri docti; gravissimos tantum provocem testes: *χαλκίπους* est Erinys Sophoclea (El. 491), quae Necessitati servit; *τὰ δὲ πρότυλα τῆς εἰς Πλούτωνος ὁδοῦ σιδηροῖς κλειθροῖς καὶ κλειστὴν ὑψύρωται* (Axioch. p. 371 B), tabulam aeream habentem *γράμματα πολλὰ καὶ θαυμαστά* (scilicet magica) commemorat Plutarchus (De gen. Socr. p. 577 F). In papyris quoque magicis

¹⁾ Dieterich Abraxas p. 78 n. 4. M. Mayer Kronos apud Roscherum p. 1475. Codex Vatic. Pal. gr. 141 f. 214 r. inter excerpta similis generis: *οἱ τῶν ζ' πλανητῶν τὰ χρώματα τῶν τε μετάλλων καὶ τινῶν ζῴων ἀναλογῶσι τοῖς χρωμασι*. Κρόνος μὲν μολύβδῳ καὶ ἰσάκνιδῳ.

²⁾ Non cum plumbo quidem, sed cum ferro commutur mortuus Kaibel Epigr. 513, 2: *κείμεν ἀναίσθητος ὡς περ λίθος ἢ ἐσίδηρος*. — Wessely Papyri magicae 1893 p. 62: *Das Blei sollte dann als Symbol dienen: wie Blei schwer sollte Zunge und Sinn dem Betroffenen werden, ihm sollte Sprechen und Denken alle Beweglichkeit verlieren*.

³⁾ De reliquis plumbi usibus cf. Huebner Ex. scr. ep. Lat. p. XLV, Reinach *Traité* p. 466.

⁴⁾ Videas, quae Kiesslingius huic loco adnotavit.

multis locis commendatur *κρίκος χαλκίτος* vel *χαλκοῦν γραφεῖον*¹⁾, *βελόναι χαλκαῖ* operam magicam exigunt pap. Par. 321, clavi aerei signis mysticis conscripti, quibus artem magicam exercuerunt, plures sunt reperti²⁾. Plumbo igitur et aere, morte et necessitate adiutoribus veteres insectuti sunt adversarios suos.

De exteriori tabellarum habitu satis dictum est, iam ad ipsam scripturam transeamus. Vulgo, ubi superstitio rerum nondum est potita, disponuntur litterae et versus sicut in titulis omnibus solebant, sed mox et de ordine versusum et litterarum peculiaris quaedam superstitio nata est. Vulgaris enim scriptura procedebat a sinistra ad dextram, ita ut essent *γραμμάτια ἐπιδέξια*; cum autem in diris adversos imprecarentur casus, *γραμμάτια ἐπιδέξια*, i. e. boni ominis, opportuna non erant, immo *ἐπαριστερα*³⁾, mali ominis. Cuius superstitionis vestigia reperiuntur in n. 67 a 8, ubi optatur, ut quomodo illic litterae sint *ἐπαριστερα*, ita eius qui devovetur omnia fiant; simile votum nobis in n. 109, 5 occurrit. Quin usque eo processerunt, ut non solum singulos versus *ἐπαριστερος* scriberent, verum etiam versusum ordinem ita immutarent, ut ultimus primus esset, primus ultimus, quod factum est in n. 109 (simili habitu est n. 66): qua in dispositione maxime indulserunt huic superstitioni, cuius in libris semel tantum mentionem faciunt versus Septimii Sereni (FPR. ed. Baehrens fr. VI)⁴⁾:

Inferis manu sinistra
immolamus pocula:
laeva quae vides Lavernae
Palladi sunt dextera.

Fortasse ex his versibus sumere possumus, etiam eam ob rem scripturam *ἐπαριστεραν* in epistulis ad inferos datis praelatum esse, quod superi, qui de caelo despiciunt, omnia *ἐπιδέξια* vident, inferi igitur, qui ex Orco suspiciunt, opposito modo id est *ἐπαριστερα* vident, quare scripturae ordinem inverterunt, ut inferis facilius lectu esset: hoc modo explicaretur illud *laeva quae vides* Sereni. Laevam omnino magni in re magica momenti fuisse constat; Plinius saepius monet⁵⁾, ut herbae magicae sinistra manu colligantur; expressis verbis — quia huic usui contrarium fuit, ut iam dicere possumus — in pap. Par. vs. 1993 iubetur magus *ἀρξαι ἀπὸ τοῦ εὐωνύμου μέρους καταγεγραμμένων*, in priore autem papyro Berolinensi (ed. Parthey) vs. 250 *τριῶν δὲ αὐτὰ ἐκ τῶν δεξιῶν εἰς τὰ εὐωνύμια*; quae exempla facile augeri possunt. Neque vero semper accurate secuti sunt hanc legem inversi litterarum ordinis: aut singulos versus aut singula nomina a dextra incipientes scripserunt, cum reliqua a sinistra scripta legerentur, aut versus singulos aut binos *ἀντίποδα* posuerunt, aut denique deleto omni ordine verba syllabas per totam tabellam disperserunt, ubi iam nihil aliud egerunt, nisi ut scriptura sublata omni dispositione magicam quandam haberet speciem, cuius rei exempla congesi in indicibus (V, E). Idem ut assequerentur saepius consulto antiquiorem scripturam sunt imitati (n. 29, 102), vel scripturam adeo deformarunt, ut signis magicis similis evaderet (n. 110—135). Priusquam autem de scriptura dicere desinamus, fortasse adnotare iuvat, ubi a dextra incipiebant scribere, versusum finem prius indicatum esse in n. 29, ubi vs. 8 duo leguntur *Ξ*, alterum, quod sibi praescripserat is qui devovebat, alterum, quod, cum non attigisset praescriptum, exitui nominis addidit. Plerasque tabellas ab ipsis devotentibus sponte conscriptas esse, a nullo pendentes archetypo, facile probabitur: interdum autem archetypum quoddam exstitisse, e quo tabella describebatur, demonstrat n. 30, 7, ubi <HAKKHNM manifesta est corruptela e litteris <HAKI<KHNMM perperam lectis exorta. A mago quodam, non ab homine, qui devovebat, tabellas confectas esse, suspicio oritur, ubi plures ad eundem modum magno cum apparatu magico scriptas videmus, cuius rei exempla paulo infra nobis occurrent. Cuius vero conditionis in universum fuerint homines, qui nostris diris utebantur, et nominibus probatur (*Σύρα Συμμίαις Δρόμων Μανῆς* alia) et negotiorum vocabulis, quae in indice quarto contuli. Interdum autem et in nobiliorum consuetudine fuerunt *κατάδεσμοι*: optinae notae sunt nomina, quae e. g. n. 6 devoventur.

¹⁾ Wessely Pap. mag. 1893 p. 11.

²⁾ Jahn *Über den Aberglauben des bösen Blicks*, *Ber. der sächs. Ges. d. Wiss.* 1855, qui p. 105 fusius de clavis superstitiose adhibitis egit.

³⁾ Ἄριστέρα γραμμάτια Ath. XIII, 571 B, ἐπαριστερα Theognet frgm. I, 7 Kock.

⁴⁾ Hunc locum mihi Wissowa suppeditavit, quem adeas apud Roscherum s. v. Laverna.

⁵⁾ Weidlich *Die Sympathie in der ant. Litt.*, progr. Stuttg. 1894 p. 67.

Feminae et viri, servi et liberti liberique, ubi tabellam plumbeam di-
ris compleverunt eamque complicaverunt et clavo ferreo clauerunt, lo-
cum sibi quaerebant, cui diras mandarent. Hunc locum in potestate
inferorum esse necesse erat, quippe ad quos haec plumbea epistula per-
veniret. Natura ipsa offerebat sepulcra, quae sub Plutonis et Proserpi-
nae regno erant: tumulis igitur mandabant vota sua (n. 55 a 18 *καταδῶ
ἐκ μνήμασιν*, n. 87 a 9 *εἰς μνήμα*), in quibus post bis dena saecula reperiun-
tur. Nomen mortui, cuius tumulus erat, non curabant veteres¹⁾, neque
verum est, quod saepius demonstrare studuerunt viri docti, invocari
mortuum, ut opem ferat: nam n. 100 a 5, quod unicum esset exemplum,
Ὀνησίμη legendum est, non Ὀνήσιμη. In ipsis tumulis tabellae nostrae
aut humi iacebant aut parietibus adfixae erant²⁾. Neque tamen omnia
aeque idonea erant sepulcra, verum etiam hic praeperta dedit superstitio;
inter reliquos mortuos, qui aetate perfecta domi tranquille diem obierant,
eminebant, qui antequam annos generi humano datos explevisset (*ἄωροι*)³⁾
quique per vim mortui erant (*Βιαιοθανάτοι*). Sic papyri magicae praeferunt
sepulcra hominum aut per vim aut ante tempus completum defunctorum;
ut unum pro multis proferam exemplum pap. Par. 333: *πλάτυμμα μολυ-
βῶν τιθεταί* *παρὰ ἄωρον ἢ Βιαιῶν Θνήκην*⁴⁾; et respondet huic prae-
cepto, quod Delattre invenit unam tabellam duobus capitibus impositam,
cum corpora inveniri non possent⁵⁾. Huius superstitionis originem per-
spicere non posse puto: manes enim eorum, qui per vim aut immature
mortui erant, usque dum annos sibi destinatos expleissent, circa sepulcra
sua errare credebantur⁶⁾, cum alia ex parte, ut qui mortui et sepulti
essent, apud inferos versari deberent. Quae duae opiniones inter se
pugnantes neque unquam conciliatae homines eo adduxerunt, ut horum
animas maxime esse idoneas existimarent, quae litteras perferrent ad in-
feros, quippe quae in terra versarentur et infra terram. Ex eadem
autem religione sequebatur, ut ad omnem artem magicam valere puta-
rent posteriore tempore *ἄωρους* et *Βιαιοθανάτους*; in Atticorum vero ta-
bellis semel tantum commemorari videntur *ἄωροι* (n. 62).

Sed non solum ad sepulcra diras suas ferebant, verum etiam in aquam
coniecerunt, ut per quam via pateret ad manes eorum, qui naufragio
perierunt: talem religionem Graecum fuisse demonstrat Laertius Dio-
genes VIII § 31: *τὸν δὲ Ἐρμῆν . . λέγεσθαι . . χθονίον, ἐπειδήπερ οὗτος
εἰσπέμπει ἀπὸ τῶν σωμάτων τὰς ψυχὰς ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἐκ θαλάττης*. Re
vera etiam nonnullae tabellarum nostrarum, quae sine clavo reperiebantur,
ex aqua videbantur erutae esse: erant enim coopertae materia qua-
dam alba, qualem aqua calcaria proferre solet (n. 27. 28. 52). Pap. mag.
CXXI vs. 458 locos quibus abdundant defixiones enumerans commemorat ἢ
ποταμὸν ἢ γῆν ἢ θάλασσαν ἢ γρον ἢ θήκην ἢ εἰς φρέαρ, i. e. terram aut
aquam, in quibus elementis requiescunt corpora mortuorum; terrae prae-
stantissimum est sepulcrum; mare aut fluvium si praesto non habeas,
sufficit puteus. Pap. Anast. vs. 351 defixio *εἰς φρέαρ βάλλεται ἀχρημά-
τιστον ἢ παρὰ ἄωρον*⁷⁾.

Diximus adhuc de exteriori tabularum habitu et condicione, de ma-
terie scriptura locisque ubi condebantur, iam ad ea transeamus, quae in
ipsis scripta sunt. Quod si conabimur, hunc dirarum tenorem in tabellis
Atticis varium esse statim videbimus; quare singula haec defixionum genera
a simplicioribus incipientes consideremus. Cumque imprimis id agendum
esset, ut numina discerent nomen eius quem insectarentur, nomina inimi-
corum mandabant tabulis, hand intacti superstitiosa opinione, quae fuit
evenire homini quodcumque eveniret nomini eius: nam artissime apud
veteres cum suo quisque cohaerebat nomine; quamobrem in eligendo
nomine bonum quaerebant augurium⁸⁾. Nomen semel inditum mutare
nefas erat⁹⁾: utque religio sic et superstitio nomini sanctum aliquid inesse

¹⁾ Wachsmuth *Rhein. Mus.* XVIII, 566; Henzen *Bull. dell' Inst.* 1866 p. 252.

²⁾ Delattre *Rev. arch.* XII 1888 p. 157.

³⁾ Kaibel *Epigr.* 376.

⁴⁾ Rohde *Psyche* p. 373, 1. Arti magicae placent etiam τόποι, ὅπου ἦρες ἐσθά-
γησαν καὶ μονομάχοι καὶ βέλαι, pap. Par. 1393.

⁵⁾ Rohde *Psyche* p. 240. 254¹⁾ (animae ἀδικα παθόντων errabundae, ἄωρος a For-
tuna ἀδικα passus est).

⁶⁾ Hoc loco me monet Maassius, introitum Orci per lacum aut aquam fuisse
Paus. II, 37, 5; Türk Hylas p. 3. 4. 47; *DLZ.* 1896 p. 7 sq. al. Qua cum re for-
tasse cohaeret, quod ἐν ταῖς (τοῦ Ἐρμού) πηγαῖ ἀνατίθενται ἢ φρέατα ὀρνύτται, *Lyd.*
de mens. IV, 52.

⁷⁾ Bechtel-Fick *Die griech. Personennamen* p. 12.

⁸⁾ Leopold Schmidt *Ethik der Griechen* II, 146.

putabat. Quod ostenditur papyris nostris, quae magnam copiam exhibent nominum divinorum — ex parte barbara sunt illa ὀνόματα, in quae invehuntur veterum eruditiores¹⁾ — per quae fit ars magica: verum enim dei nomen si prolocuti sumus, exaudiri nos ab illo necesse est, cogitur enim deus nomine suo; homo nomen verum adeptus ipsis numinis quoque est imperator. Quare verum illud quaerendum est nomen, et invocatur in papyris ὄνομα ἀληθινὸν ἄγιον ἰσχυρὸν μέγα ἐντυμιον εὐδοξόν κύριον αὐθεντικὸν κρυπτὸν καὶ ἀρρητόν²⁾. Simili modo, quo hic deus cogitur nomine suo, qui cum eo artissime cohaeret, is necessario ipse inferis erat datus, cuius nomen per defixionem ad inferos erat delatum. Quare haud raro tabellae reperiuntur solum nominum seriem continentes nullo praeterea addito verbo, quoniam exterior tabellarum habitus manifesto ostendebat, quidnam his nominibus fieri vellent. Has Atticorum tabellas coegi in prima serie, cui fragmentorum accedit series tertia. Ex integris, quaecumque clavo transfixae sunt, devotionibus se esse adnumerandas propter ipsum clavum demonstrant; cumque multae extent tabellae plumbeae, quae dirae sunt propter scriptum in iis devovendi verbum, quamvis clavus desit, sumere poterimus, tabellas nostras quae, ut e descriptione apparet, neque clavum exhibent nec defigendi verbum, tamen esse defixiones, sive nominum seriem continent sive singula nomina³⁾.

Devovendi verbum, quod in his tabellis adhuc desideravimus, occurrit in iis, quas in altera serie sequentibusque collegimus. Graecorum vox, quae in plurimis lamminis iisque librorum locis legitur, quibus huius superstitionis mentio fit, est καταδῶ sive καταδῆ⁴⁾, quam a clavo figendo et adversario ad inferos vinciendo sumptam esse supra monuimus. Praeter hanc ipsam formam καταδῶ, quae sexcenties occurrit, legimus καταδῆμιν καδδῆμιν formaque rarissima καταδηνῶν, de quibus verbis formisque ab illis derivatis indices adeas.

Neque tamen semper satis habebant, cum nomina sola inimicorum, addito devovendi verbo, inferis traderent, immo superstitionis studio aliunde quoque notissimo commoti id egerunt, ut omnia, vel minutissima, enumerarent, quae ad eum, quem devovebant, pertinerent, ne quid omitteretur et eam ob rem eximeretur ex effectibus magicis. Atque primum quidem non satis esse duxerunt, si nomen eius, quem devovebant, scriberent, sed expresso verbo defixerunt ὄνομα adversarii (n. 57, 20. 100 a 9). De nominis vi magica iam diximus itemque exempla modo collegimus. Secundum nomen dirae praecipue agunt in vitam eius quem devovebant, sed non totiens ipsum vitae vocabulum usurpant (βίος) quotiens animae, quae ubique fere execratur (ψυχή): haec animae devotio prae reliquis creberrima eodem tendit quo dirae in ipsam vitam directae: ubi anima officium recusat, homo inacet mortuus. Neque vero semper adeo crudeles erant, ut mortem adversarii cuperent: sufficiebat, si ille devoventi nocere amplius non poterat, nec factis nec dictis: quare ne consilium capere posset tabellarum scriptori adversum, devovebantur eius cogitandi facultates νοῦς φρένες μνήμη, neque quae inimicitias nutrire solent, omittebantur: Συμέες; post ψυχῆν autem et animae motus accedunt ad ipsum corpus (σῶμα n. 74, s. 93 b) eiusque partes, quarum frequentissime devovetur lingua, ut adversarius ne verbo quidem inimicitiam exercere possit. Γλώσσαν vel γλώτταν defixam videmus in omnibus fere tabulis: eodem pertinet, si qui optant, ut inimici verba ad irritum cadant (ἔπη), plerumque vero formula tamquam epica iunguntur dicta cum factis, ἔργα καὶ ἔπη, fusius circumscribitur ἃ λέγοιεν καὶ βουλευοῖατο, ut etiam βουλαὶ inimicorum deferantur ad inferos, quae, ut per νοῦν conceptae, locis supra allatis addendae sunt. Male dicendi aut faciendi facultas inimico demitur n. 96. 97 hac formula: εἴ τι μέλλει ὑπὲρ Φίλωνος ῥήμα μοχθηρὸν φθέγγεσθαι ἢ κακὸν τι ποιῆσαι. Reliquarum corporis partium, quae n. 89 ter complectuntur voce ἀκρωτήρια, frequentissime ligantur manus et pedes; caput ipsum in una tantum lammina devovetur (n. 89), rarius eius partes: quae omnia in indicibus reperire poteris. Maiorem copiam enumeratarum corporis defigendi partium exhibet n. 89: praeter adipem

(τὴν γαστέρα τὴν πιμελῆς) et cor (καρδίαν) et ventrem (γαστέρα) accedunt, ut in n. 77, illae partes, quas obscenas nominare solent: n. 77 defigunt τὴν ψυχὴν καὶ τὸν κύσθον τὸν ἀνόσιον, n. 89, siquidem litteras recte composui, φύσιν πυγῆν αὐσίαν inimicorum devovet. Ex his quidnam recte composui, φύσιν πυγῆν αὐσίαν inimicorum devovet. Ex his quidnam (αὐσία¹⁾) sit (h. e. κόπρος), ex iis apparet, quae Kuhnert *Rhein. Mus.* XLIX p. 46 exposuit; qui idem p. 48, s de significatione verbi φύσις (h. e. αἰδοῖον) egit. Obscena cum omnino in re magica plurimum valuisse notum est tum in rebus quas magi egerunt amatoris: haec etiam hic subesse, ubicumque αἰδοῖα devoventur, putandae sunt. Praeterea etiam saepius viros feminasque ad exercendas diras commotos esse rebus amatoris apparet: n. 78 devovetur Aristocydes et mulieres, quae illi morem gerent, ne is neve cum femina neve cum puella coire possit; n. 68 b 14. 84 b παλλακαὶ inferis commendantur. Neque vero tales spreti amoris vindictae alienae sunt a papyris nostris; unum exemplum protulisse sufficiet: pap. Par. vs. 351 optat scriptor μὴ βωηθῆτω ἢ δῆνα.

Iam supra, ubi de verbis diximus, facta quoque commemoravimus; utque saepe iunguntur ἔργα καὶ ἔπη, sic et sola ἔργα nobis obviam fiunt, quae etiam circumscribuntur ut omnia comprehendi certum sit n. 96 εἴ τι μέλλει ἐργάζεσθαι. Pari sensu atque ἔργα ponuntur πράξεις sive ἐργασίαι: defiguntur quaecumque facere studet adversarius, ne sibi prosse neve devoventi nocere possit. Quoniam autem ἐργασία non solum labor est, verum etiam ars et quaestus, huc referenda est τέχνη eiusque ὄργανα. Talibus ὄργανοῖς adnumerandae sunt σύριγγες et ἀμφορέυς n. 55 a. Neque quaestus omittitur (κέρδος) neque occasiones lucri faciendi (καυροί²⁾); omnem denique inferis delegant rem familiarem inimicorum (κτήματα, χρήματα, οἶκον, ἅπαντα saepissime) et instituta, quibus eam paraverant: ἐργαστήριον³⁾ καπηλείαν καπηλείον ἑμπορίον. Rarius autem ii, qui devovent, adscendunt ad ea bona hominis, quae sensibus percipere non possumus: δύναμις, τύχη, κύδος (in versu); semel si legimus τέλος munusne est?

Neque vero solos suos adversarios plumbo demandabant veteres, sed etiam illorum cognatos amicos omnes denique, quibuscum illis res erat: ita saepius nobis obviam fiunt οἱ μετὰ τοῦ δέουσι, semel ii οἱς χρωῦνται ἅπαντες; alio loco occurrunt ἀνὴρ ἀδελφῆ ἀδελφὸς γυνὴ θυγάτηρ μήτηρ μαμμία πᾶνες πατήρ. Unum vero inprimis genus erat hominum a partibus inimicorum stantium, in quos se convertebant dirae, nempe in eos, qui in litibus alterius i. e. eius, qui devovebatur, rem sustinebant. Nota Atticorum est consuetudo, ut is, qui in iudicio causam suam ageret, patronos unum vel plures acciret συνδίκους, συνηγούρους⁴⁾, qui partem suam susciperent: atque necessario hi quoque, ne nocere possent, tabellis mandabantur plumbeis, quae hoc loco iis adnumerandae sunt artibus magicis, quibus utebantur in iudicio⁵⁾ quibusque effici putabant, ne adversarius loqui posset, interdum ne causae omnino reminisceretur. Notus Bruti Ciceroniani est locus (§ 60): *Curio — in iudicio privato vel maximo, cum ego pro Titinia Coitae peroravissem, ille contra me pro Ser. Naevio diceret, subito totam causam oblitus est, idque veneficis et cantionibus Titiniae factum esse dicebat.* Iam non mirabimur, devoveri in tabellis nostris saepius τοὺς συνδίκους, τοὺς συνηγούρους, τοὺς μάγους; ὁ διαζόμενος commemoratur n. 103 et δικαστήριον interdum, neque errare nos opinor, si συμπαρόντας quoque (n. 79, 11) ad res iudicarias trahimus. Magna litium erat multitudo, quam agebant infimi ordines populi, cuius rei tabellae nostrae lucidum sunt testimonium, quas συνδίκους et συνηγούρους commemorare iuvat, quod autem de ipso hoc patronorum instituto nihil amplius addunt dolemus.

Atque iam, si placet, hanc tertiam tabellarum seriem relinquamus; pauca tantum exponenda de his putavi, ut manifestior fieret iudicum compositio. Vidimus in illis homines superstitionis opinionibus commotos,

¹⁾ Ubi ὀσία iterum occurrit (n. 97, 28) propter vicina χρήματα res familiaris putanda est.

²⁾ N. 61 εἰσοδὸν non tam quaestum esse velim quam introitum, cui bene aut male dici potuisse scimus.

³⁾ Hic, ubi de ergasteriis devovendis agitur, in memoriam nobis revocare liceat καταπρακτικὸν illud ἐργαστήριον ἢ οἴκας pap. Par. 2373, quo fortunam secundam bonumque quaestum ergasterio imprecabantur; quas preces illis quas hic tractamus oppositas esse res fert; vs. 2437: δὸς μοι οὐν χάριν ἐργασίαν εἰς ταύτην μου τὴν πράξην· φέρε μοι ἀργύρια χρυσὸν ἱματισμὸν πλοῦτον πολὺν λαβὼν ἐπ' ἀναδῶ.

⁴⁾ Meier-Schömann *Att. Prozess* p. 290.

⁵⁾ Lammina ferrea tribus Homeri versibus conscripta adiuvat in iudicio pap. Par. 2146.

¹⁾ Plut. de sup. p. 166 B: ἀτόπις ὀνόμασι καὶ ῥήμασι βαρβαρικοῖς.

²⁾ Cf. indices Wesselianos.

³⁾ Quam conclusionem hic, ubi Atticum devovendi inimicos morem novimus, facere nobis licet; in lamminis plumbeis Styrae repertis singula nomina continentibus (W. Vischer *Kleine Schriften* II, 116 sqq.) idem facere non audeo.

⁴⁾ Meisterhans de verbo καταδῶ contracto et non contracto dixit p. 140, 5 not. 1221.

ut certo exaudirentur dirae, certis formulis — e. g. affero illud ἔργα καὶ ἔπη — usos esse, unde enumeratio plenior rerum devotarum et series illa membrorum et enuntiata quae omnia complectuntur (εἴ τι, ὅσα) originem ceperunt. Quarum opinionum exempla in quarta quoque Atticarum tabellarum serie nobis non deerunt (ut omnino distinctio quae ab omni parte accurata sit, haud ita facile inter singulas series instituitur), accedit autem in illa novum aliquod, quod artissime illis temporibus cohaesisse superstitionem cum religione docet: invocationem deorum dico. Quam si accuratius perlustraverimus, plerasque tabulas ita inter se consentire videbimus, ut in omnibus fere invocetur Mercurius, aut solus aut cum aliis coniunctus numinibus. Neque hoc mirabimur recordati, quanti momenti deus ille fuerit in inferorum regno, qui animas mortuorum iam in antiquissima Graecorum religione ad inferos comitetur (Od. XXIV, 1. hymn. Hom. III, 572), quas ex aqua et e terra cogat (Laert. Diog. VIII, 31), qui eam ob rem primus invocetur ubicumque animae mortuorum citantur¹⁾; nam is solus, qui eas luci ademit, reddere quoque luci potest. Optabant igitur ii, qui scripserunt tabellas nostras, ut animam adversarii in potestatem suam redactam Mercurius ad inferos abduceret, vel, ut verba e CIL. VIII suppl. n. 12505 adhibeam, *celerius abduceret*, nam aliquando hoc factum iri constabat, ut brevi fieret, scriptoris intererat. Quam precem ut manifestus dicerent, Mercurium plerumque invocabant non solo suo nomine²⁾, sed addito cognomine *χρῶσιος*, quo significaretur infernalis eius potestas, *χρῶσιον* autem vocatum esse Mercurium Athenis affirmat schol. Aristoph. Pac. 650, quod tragicorum versibus affatim probatur. Alterum vero Mercurii cognomen, quo eodem modo saepius utuntur, est *κάτοχος*, quae vox duplici sensu occupatur, altero ut ita dicam passivo, ubi *κάτοχος τοῦ Θεοῦ* est, qui a deo tenetur, possidetur, ut Bacchi aliorumque deorum *κάτοχοι*³⁾, quam sententiam in tabellis nostris nusquam aut semel tantum reperimus: n. 90 a 4 *ὁ δὲ κάτοχος γίνου*, ubi is qui devotus utrum Mercurium an Theodotam alloquatur, non liquet; altero activo, qui in lamminis nostris saepissime occurrit, ita ut Mercurius *κατ' ἔξοχὴν* dicatur ὁ *κάτοχος*, qui animas hominum in sua tenet potestate infernali (εἴ τι καὶ τῶν ζώντων καὶ τῶν τετελευτηκότων ἄρχει, schol. Aristoph. Pl. 1132); Ἐρμῆν *κάτοχον* καὶ *χρῶσιον* item saepius legimus nonnumquam addito titulo *δεσπότου*. Duae vero sunt formulae, quibus animae adversariorum adduntur huic *κατόχῳ Θεῷ*: aut enim dei nomini praepositur *πρὸς*, indicaturum, penes illum devoti esse potestatem, aut optatur, ut deus *κατέχη* vel *κάτοχος ἦ* inimicorum aut eorum nomen. Cumque perlustratis tabellis nostris affirinare possimus, fere nusquam omitti Mercurium, ubi omnino invocatur dii, hic illas quoque tabulas ponere possumus, ubi deus aliquis omisso nomine invocatur: n. 95 b 22 commemoratur *θεὸς κάτοχος*, quem alium fuisse atque Mercurium vix est cur credamus, et n. 96. 97, quae ab eodem scriptore sunt exaratae, *ἀγνωστον* quendam *θεόν* invocant, ut linguas adversariorum feriat (*κλέιψον*), quas preces item ad Mercurium referendas esse duco. Neque in papyris magicis Mercurium oblii sunt, qui ope antistitis mercatorum furumque multifariam indigent; ubi vero ut animarum invocatur dominus, *χρῶσιος* est (pap. Par. 1443. 1463, *κατωχρῶσιος* eadem vi vs. 338).

Unus tamen restat locus difficilior, n. 90 a, ubi commemorari videtur Ἐρμῆς δόλιος, devotetur enim Theodota *ὅτι ἐργάζεται* (artibus se dedit magicis?) *πρὸς* τὸν δόλιον Ἐρμῆν: δόλιον cognomen Mercurii fuisse novimus e Pausania (VII, 27, 1), qui eum ad viam prope Pellenen colli narrat; quae vero res Theodotae cum illo fuerit, ex iis, quae in hac tabella leguntur, non satis constat. Certum autem est, invocari Mercurium δόλιον n. 93 a 2.

Alterum iam accedit numen, cui preces suas mandabant, Terra mater: φίλη Γῆ, ut n. 98 invocatur. Atque n. 101 una cum Mercurio et Proserpina, n. 100 cum Mercurio solo iuncta imploratur; hanc deam apud Atticos in magna veneratione fuisse scimus⁴⁾, non solum ut matrem omnium quae vivunt, sed ut inferorum deam; libamenta offeruntur Γῆ καὶ φεῖταις apud Aeschylum Persarum versu 220, qui vs. 627 invocant: Γῆ τε καὶ Ἐρμῆ

Βασίλειῦ τ' ἐνέρω. Quae infernalis Terrae matris potestas expressis verbis laudatur in titulo Myconio (Dittenberger Sylloge 373, 26), ubi Γῆ audit *χρῶσιος* — quare non dubitem, in titulo n. 99, 1, ubi nunc legimus *τῆ χρῶσιος*, emendare Γῆ χρῶσιος — *χρῶσιος* autem *θεός* omnes idoneos esse, qui in diris nostris invocarentur, supra monuimus. Fortasse etiam n. 102 b, ubi extat *κατέχους* τῆν et deae nomen desideratur, excidisse Γῆν putandum est propter formam articuli similem.

Neque Terrae soli dearum preces suas afferunt devotionum scriptores, immo post illam occupat ordinem Proserpina, uxor Plutonis, quae ut inferorum regina satis magnam habebat potestatem adversariis nocendi, qui per tabulas inferis dati essent. Atque bis quidem tamquam per literas ei commendantur inimici (n. 102. 103), quod e singulari quadam opinione populari factum esse supra monuimus. Ceterum in Atticorum tabellis Proserpinae invocatio simplicissima est neque quae pluribus indigeat verbis; Orcus, maritus eius, semel tantum precibus aditur n. 102 b 16, ubi una cum Mercurio rogatur, ut *κατέχη* quosdam.

Mercurii autem simillima saepeque cum eo coniuncta est dea, quae eadem *χρῶσιος* audit, Hecata; occurrunt una Mercurius et Hecata iam apud Hesiodum Theog. 444; Theopompus vero apud Porph. de abst. II, 16 narrat, singulis mensibus lustrari τὸν Ἐρμῆν καὶ τῆν Ἐκάτην, quorum cultum veteres tradiderint posteris. Atque hoc ipsum, quod *χρῶσιος* est, sufficeret, ut idonea esset, quae in tabellis nostris invocaretur; accedit autem, quod Hecata ut viarum custos (*Εἰσοδία*) in dicionem suam recepit sepulcra, quae plerumque viis adiacent⁵⁾: cuius rei testes sunt versus epigrammatici cuiusdam, Kaibel n. 376 d: (τῷ τάφῳ) ὃς ἂν προσοίσει χεῖρα τῆν βαρῦφθορον, Ἐκάτης μελαιῆς περιπέσοιο δαίμονιν. Sepulcorum vero domina potestatem tenet animarum eorum, qui in illis sepulti sunt: quare invocata animas luci reddere potest, ut e contrario animas hominum vivorum ad inferos potest abducere, quam veterum opinionem fuisse tabellae nostrae satis demonstrant, quare huic deae optime convenit cognomen *χρῶσιος*, omnibus tabellarum locis illi inditum, quod passim in libris quoque veterum occurrit⁶⁾. Atque hoc ipsum cognomen, quod magis ad animas inferis mandandas pertinet, me prohibuit, quominus cogitare, deam nostram interdum invocatum esse, ut oranti opem ferret in iudicio: iudiciariae enim sub tabellae n. 105 (*δικαστήριον*), n. 106 (*σύνδικον*), Hecatamque in iudicio praesto esse vetus erat religio⁷⁾, ut Hesiodus de ipsa praedicat ἐν τε διαί βασιλεύει παρ' αἰδοίσι καὶ ζίει (Theog. vs. 434). — Semel Hecatae inimicus traditur et una cum illa (n. 108) Ἐρινύων ἡλιθίωναι, quae verba quam si snpersint e vetere quodam versu heroico diras profitente speciem prae se ferunt. Erinyas vero invocari, ut facinus quoddam ulciscantur, mirum non est; at novum earum cognomen *ἡλιθίωναι*, quod Rapp (apud Roscherum s. v. Erinyas p. 1323) ita explicat: Erinyum munus esse, ut de superbia hominum supplicium sumant, quare Ἄτην ab illis mitti, quae homines dementet: qua Ἄτη cum ἡλιθιοι fierent homines, vocatae sunt illae ἡλιθίωναι. Habitant autem in Orco (ὕπὸ γαίαν II. XIX, 259, κατὰ χρῶσιος Θεοῦ Aesch. Eum.-115), ita ut suo iure in hac tabella commemoretur Tartarus, abyssus illa inferorum, ubi poenas luunt scelestorum animae. Ceterum notare liceat, versus, in quo haec leguntur, exitum Τάρταρον ἀερόεντα ex Hesiodi memoria scriptum esse: Theog. 119 Τάρταρος τ' ἠερόεντα.

Priusquam autem deos relinquamus quorum auxilio confidunt dirae collectionis nostrae, pauca dicenda erunt de singulari illa invocatione Praxidicarum, quae in n. 109 occurrit. Illorum numinum vis satis explicatur nomine: ad finem enim perducunt ea, quae iure fieri debent; hoc Praxidicarum munus fuisse apparet adhuc in duobus Pausaniae locis, quibus earum mentionem facit: III, 22, 2 Menelaus post captam Troiam domum reversus ἀγάλμα θετίδος καὶ θεᾶς Πραξιδικᾶς ἰδρύσατο, scilicet, quia ipsum de Paride hospitium violante ultae erant; IX, 33, 3 commemoratur, Haliarti esse ἐν ὑπαίθρῳ θεῶν ἱερὸν ἄς Πραξιδικᾶς καλοῦσιν· ἐνταῦθα ὀμνύουσι μὲν, ποιοῦνται δὲ οὐκ ἐπίδρομον τὸν ἄρκου. Quod fanum quoniam olim sub dicione fuerat Ogygis, quem Pausanias IX, 5, 1 veterem Boeotorum regem fuisse tradit, ad ea retulerunt nomina, quae Suidas s. v. Πραξιδικῆ servavit, qui Dionysium introducit narrantem ἐν κτίσειν Ὀλύγου Συναγέρας Ἀλακομένειαν Θεληθίωναι Ἀλλίδα, ἄς

¹⁾ Locos collegit Roscher s. v. Hermes p. 2374.

²⁾ Quae invocatio interdum ter in eodem titulo fit: formula enim ter repetita magni momenti fuit in rebus magicis, cf. U. Kehr Quaest. magg. spec. p. 15.

³⁾ Rohde Psyche 304, 311.

⁴⁾ Roscheri lexicon s. v. Gaia.

⁵⁾ Preller Myth. I, 325.

⁶⁾ Roscheri lexicon s. v. Hecata p. 1896.

⁷⁾ Roscheri lexicon s. v. Hecata p. 1892.

ἕσπερον Πραξιδικίας ὄνομασθῆναι, quae vetera terrae numina iurisiurandi custodes et periurii ultores facta esse mirum non est. Quae earum officia bene cum eo conveniunt, quod in tabella nostra invocantur, ut de Mane, scelerato homine ex ipsius qui devovet sententia, supplicium sumant. Neque vero semper plures commemorantur Praxidicae, plerumque una est, de qua tradit Hesychius: δαίμονά τινα φασὶ τὴν ἄσπερ τέλος ἐπιτιθέσθαι τοῖς τε λεγομένοις καὶ πραττομένοις· διὸ καὶ τὰ ἀγάλματα κεφαλῆς γίνεσθαι καὶ τὰ θύματα ὁμοίως¹⁾. Unam autem religionem, quae prae ceteris Praxidicam colebat, novimus, Orphicorum dico, qui inter alia cognomina hoc quoque Proserpinae dederunt: hymn. 29, 5 Πραξιδικὴ ἐρατοπλόκαμε Διούς Σάλος ἄγρον, et in Orphei Argonauticis occurrunt vs. 31 ὄργια Πραξιδικής. Cumque iam tabella nostra relegati simus Athenas et ad tertium a. Chr. n. saeculum, ubi neminem vulgaris tantum religionis gnarum talia numina invocatum fuisse putaverim, re ipsa adducor ut veri simile esse concludam, tabellam nostram scriptam esse ab homine Orphico, eiusque religionem non unam solam, verum plures novisse Praxidicas. Neque de earum nominibus laboramus, Mnaseas enim apud Suidam narrat ἐν τῷ περὶ Εὐρώπης, Σωτήρος καὶ τῆς ἀδελφῆς Πραξιδικῆς γενέσθαι Κτήσιον υἱόν, καὶ Συναγέρας Ὀμόνοιαν καὶ Ἀρετήν, ἃς ἀπὸ τῆς μητρὸς Πραξιδικίας κληθῆναι. Sumamus igitur, invocari in nostra tabella Praxidicam Homonoeam Areten; qualia vero nomina iis fuerint deabus, quae in Menelai fano colebantur, diiudicare non ausim; neque enim Ogyges Laconiae convenit, neque nomina, ut ita dicam ethica, quae Orphici suis indiderunt Praxidicis²⁾.

Quibus absolutis restat iam, ut nonnulla addantur de daemonibus et inferis, qui hic illic (n. 99. 102) in titulis nostris occurrunt: sed haec planiora futura esse puto, si hos locos una cum reliquis, qui de daemonibus inferisque in devotionibus extra Atticorum fines repertis agunt, considerabimus; et quoniam ea absolvimus, quae de Atticorum ritu et religione dicturi eramus, accedamus ad alteram propositi partem et arcessamus reliquarum quoque gentium diras plumbeas, ut videamus, quidnam ex iis sequatur de historia superstitionis illius, de qua agimus.

Ex ipsa Graecia nonnulla exempla ad hunc diem inedita tradidit mihi Rhusopulus, quorum prima est tabella Thebana opisthographa quadrata cm. 14. 14, complicata olim; scripta, ut e litterarum ductibus apparet, secundo ante Chr. n. saeculo. Continet autem haec:

Θηβῶν 1892. 5.

a

ZΩΠΥΡΟCΚΑΚΟΝΚΑΙΜΕΛΕΟΝ
 ZΩΠΥΡΩΜΗΓΗΚΑΡΠΟΝΜΗ
 ΘΥΝΝΩΜΗΘΑΛΛΑCΣΑΜΟΝ...
 ΤΩΥΓΡΑ
 5 ΚΑΤΑΔΙΔΗ ΚΑΤΑΓΡΑΦΩΝΙΚΟΚΛΕΑΝ
 ΜΙΝΙΚΟ ΚΑΚΗΝΚΑΙΝΕΛΕΑΝ
 ΚΛΕΑC ΝΙΚΟΚΛΕΜΗΓΑΜΟC
 ΙΕCΤΗΝΗΛΙ ΜΗΔΥΜΕΝΑΙΟC
 ΚΑΝ ΚΑΤΑΓΡΑΦΩ-ΔΑΜΑΡΩΝ-
 10 ΚΑΤΑΔΙΔΗ ΚΑΚΗΝΚΑΙΜΕΛΕΑΝ
 ΜΙΔΑ ΠΥΘΟΚΡΙΤΟCΖΩΠΥΖΩ
 ΜΑΤΩΝ ΚΑΚΟΝΚΑΙΜΕΛΑΙΟΝ
 ΤΗΝΘΥΝΝ ΕΛΚΥCΟΙΚΑΤΩ
 ΟΥΚΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙΝΙΚΟΚΛΕΑΝΠΥΘΟΚΡΙΤΟC
 15 ΝΔΑΜΑΡΟΙ ΕΛΚΥCΟΙΚΑΚΗΝΚΑΙΜΕ...
 ΜΗΕΡΓΟC ΔΝ
 ΑΝΗCΙΦΟΡΟC ΑΝΤΙΓΟΝΟΝΚΑΤΑΓΡΑ
 ΠΥΘΟΚΡΙΔΕ ΦΩΚΑΚΟΝΚΑΙΜΕΛΑΙ
 ΔΑΜΑΡΩΝ ΟΝCΤΩ...Θ. CΙΝΤΑΤΗC
 20 ΚΑΚΗΝΚΑΙΜΕ ΗΛΙ... ΗCΑΠΛΕ
 ΛΕΑΝ ΘΕΙΝ ΕΛΚΥCΟΙΚΑΤ.
 ΕΛΚΥCΟΙΚΑΚΗΚΑΙΜΕΛΕΑ

b

ΜΗΚΑΤΑΙΑΝ
 ΜΗΔΕΚΑΤΑΘΑ
 ΛΑΤΑΝ
 ΜΗΕΡΓΟΜΗΕΡ
 5 ΓΑCΙΗ
 ΔΑΜΑΡΩΜΗΕΡ
 ΓΟΝΜΗΕΡΓΑCΙΗ
 . . . . . ΔΕ
 . . . . . Ν
 10 . Ω . . . . .
 ΜΗΓΗΚΑΡΠΟΝ
 ΔΝ . . . . .
 Ζ . . . . .
 ΕΡΓΟΜΗΕΡ
 15 ΓΑCΙΗ

a

Ζώπυρος κακὸν καὶ μέλεον
 Ζωπύρω μὴ γῆ καρπὸν μὴ
 Θύνη μὴ Σάλασσα μόνῳ αἰ-
 τῷ ἕργα.
 5 Καταδιδη- Καταγράφω Νικόκλεαν
 κακὴν καὶ (μ)ελέαν
 κλέας Νικοκλέα μὴ γέμος
 ΙΕCΤΗΝΗΛΙ μηδ' ἕμναιος.
 ΚΑΝ Καταγράφω Δαμαρῶν
 10 καταδιδη- κακὴν καὶ μελέαν
 μι Δαμαρῶν Πυθόκριτος Ζωπύ(ρ)ω
 τῆν Θύνη- κακὸν καὶ μέλ(ε)ον
 ου κυναῖαν- ἐλύσοι κάτω
 15 ν· Δαμαροῖ καὶ Νικόκλεαν Πυθόκριτος
 μὴ ἔργος ἐλύσοι κακὴν καὶ μελέ-
 (ὀ)νησιφόρος αν·
 Πυθόκρι(τος) δὲ Ἀντίγονοι καταγρά-
 Δαμαρῶν φω κακὸν καὶ μέλ(ε)-
 20 κακὴν καὶ με- ον CΤΩ...Θ. CΙΝΤΑΤΗC
 λέαν ΗΛΙ... ΗCΑΠΛΕ
 ἐλύσοι κακὴ καὶ μελέα. ΘΕΙΝ ἐλύσοι κατ[ω

b

Μὴ κατ' αἶαν
 μηδὲ κατὰ Σά-
 λα(τ)αν
 μὴ ἔργον(ν) μὴ ἔρ-
 5 γαστή
 Δαμαρῶ μὴ ἔρ-
 γον μὴ ἔργαστή.
 . . . . . ΔΕ
 . . . . . Ν
 10 . Ω . . . . .
 μὴ γῆ καρπὸν
 ΔΝ . . . . .
 Ζ . . . . . [μὴ
 ἔργον(ν) μὴ ἔρ-
 15 γαστή.

Ut tabella nostra recentioris aetatis est, dialecti verae boeoticae pauca restant vestigia, pleraque e lingua vulgari sumpta. Notes accusativum casum boeoticum Δαμαρῶν (Mejer § 333), formam κυναῖαν (W. Schulze et P. Kretschmer *Kühns Ztschr.* XXXIII, 397. 466) et ἔργος, quod neutrius generis tertiaeque quam vocamus declinationis putaris esse, masculino genere et secunda declinatione usurpatum (W. Schulze *Quaest. epic.* 294. 526). Latus posticum paullo discrepat ab antico, quippe quod exhibeat Σάλαττα (Σάλασσα in a) et ἔργον (ἔργος in a). Aetati tabellae convenire, quod bis α pro ε occurrit, et quod nomina per compendia scribuntur Νικόκλε(α), Πυθόκρι(τος) animadvertisti. De nominibus adnotandum, notissima esse Anti-

¹⁾ M. Mayer *Arch. Jahrb.* VII 1892 p. 200.
²⁾ Similium nominum exempla si quaeris adeas Horarum nomina hymn. Orph. 43. — Novissimus de Praxidicis egit Usener *Götternamen* p. 237.

gonum et Zopyrum, Nicocleam praeter alias extitisse Argivam (CIG.1207), Pythocritum saepius insularum Graecis inditum, Δαμακῶ nondum nobis obviam fuisse, verum tamen Damarin Atheniensem (Act. Apost. XVII, 34), Thynnus ad nomina a bestiis ad homines translata accedit, quae collegerunt Bechtel-Fick p. 314 sqq. In singulis addendum: a vs. 3 Θύνηφι Θ corr. e Z; supplevi μόν[ω] αὐτῷ ὑγρῆ, ut idem sit, quod alibi legitur (e. g. CIA. III, 1417) μηδὲ Σάλασσαν πλωτῆν εἶναι; ceterum formularum ordo hoc loco turbatus est; vs. 5 καταγράφω] K corr. e H; vs. 17 ἀνησιφόρος tabula praebet, quod Schulzius nomen esse proprium putabat, ut Ἀνασιφόρον Bechtel-Fick p. 75, ego vereor, ne sit errore ortum ex ἀνησιφόρος (cf. Plut. Mor. p. 555 F, Alex. com. fragm. 195). Boni omnis votum mulieres in ore gessisse ἀνησιφόρα γένοιτο apparet e fragm. com. 109, 11, Kock III p. 424. — ὁ κατ' αἶαν κατὰ Σάλατταν, μὴ ἔργον μὴ ἐργασίη formularum instar composita sunt. Vs. 8 sqq. inesse puto nomina devotorum Ζῴ[πυρου], Ἀν[τίγονου] reliqua.

Quantum ad superstitionis ritum attinet, aliquid et ex hac tabella proficimus; nonnullas novas discimus votorum formulas, cum cupiunt adversarium-malum-et infelicem, scil. se habere, illum nec terra ingredi nec mari vehi posse, illi terram fruges non ferre, neque ullum laborem feliciter evenire: quas formulas prope ad diras in sepulcris exaratas accedere paullo infra videbimus. Votum illud ἐλκῦσαι κάτω mirum nihil haberet, si esset Mercurius, qui devotos traheret ad inferos, sed res e contrario ita se habet, ut devotorum alter trahat alterum (a vs. 14 καὶ Νικόκληαν Πυθόκριτος ἐλκῦσαι): mortuum cognatos suos in luce versantes ad inferos trahere notissima gentium est superstitio. Utrum in hac tabella omnino deos invocaverint necne, diiudicare non audeo, quia duorum locorum sensus plane me effugit.

Accedunt duae tabellae Tanagraeae, quas una cum reliquis a Rhusopulo accepti; altera opisthographa cm. 9.4 complicata olim, saeculi secundi ante Chr. n. scripturae singulis locis fere evanidae, cuius tamen haec componere potui verba:

a
 Ε . . Η Ν . . Κ Λ Η Σ Κ Ω Χ Θ Ο Ν Ι Ο Ν
 Κ Α Τ Α Δ Ι Δ Η Μ Ι Δ . Ο Ν Υ Σ Ι Α Ν
 Κ Α Ι Φ Ε Ρ Σ Ε Φ Ο Ν Η Α Ν Δ Η Σ Α Ι Δ Ι Ο
 Ν Υ Σ Ι Α Σ Γ Λ Ω Σ Α Ν . . Α Τ Ε Τ Ο . .
 5 Τ Ε Τ Α Υ Τ Α Α . Ι Ω Θ Η . . . . Γ Ο
 Ν . . Ε Ρ Σ Ε Φ Ο Ν Η Α . Τ Η Ν . . .
 . . . . . Χ Θ Ο Ν . Ο Ν . . . Α

b
 Ε Ρ Μ Η . . . . . Ν . . . . . Σ
 Φ Ε Ρ . . . . . Α Β . . . . .
 Ρ Α . . . . .
 Κ . . . . . Π . . . . .
 5 . . . . . Ρ . . . . . Ι . Η . . . . . Μ . . . . .

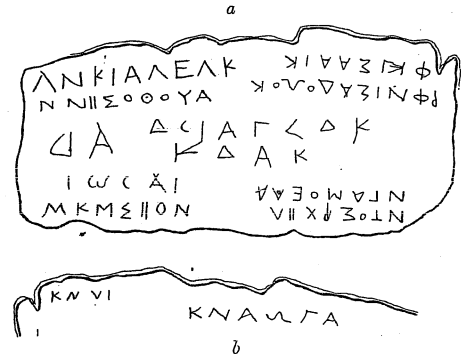
a
 Ἐ[ρμ]ῆν [κ]ι[κλήσκω] χ[θόνιον]
 καταδίδημι Δ[ι]ουσιάν
 καὶ Φερσεφόνειαν ὄψαι Διο-
 νυσίας γλώσσ(σ)αν . . ΑΤΕΤΟ . .
 5 τε ταῦτα Α.ΙΩΘΗ . . . . ΓΟ
 Ν[. Φ]ερσεφόνειαν . . . .
 . Ἐρμῆν] χ[θόνιον] . . . Α

b
 Ἐρμῆ[ν] et Φερ[σεφόνειαν] obviam
 nobis fieri patet, reliqua de-
 siderantur.

Kαταδίδημι, quod et in tabella Thebana occurrit, Boeotorum proprium fuisse videtur: tab. 74, quae et ipsa hanc verbi formam exhibet, e regionibus Boeotiae adfinibus oriunda est. Vs. 1 et 3 versus efficiunt heroicum: Ἐρμῆν κικλήσκω χθόνιον καὶ Φερσεφόνειαν — ut magus ille in Menippo Luciano invocat c. 9: καὶ νηκίαν Ἐκᾶτην καὶ ἑπαυήν Περσεφό-

νειαν, qui instar initii est carminis magici, qualia nobis servarunt papyri magicae — Parisina vs. 2522 auxilio vocat deam nostram Ἄρτεμι Περσεφόνη ἑλαφιβόλε νηκτιφάνεια, vs. 2747 Περσεφόνη τρικίρανε (Θεᾶ) πυριφοίτε βούπι; Φερσεφόνειαν eadem versus sede habet hymnus Orphicus 41, 5: neque tamen certum statuam conexum inter tabellam nostram et Orphicorum doctrinas, quamvis hic mulier Proserpinae devoteatur, quam e recentiore illo Odysseae libro XI vs. 385 mulierum dominam imprimis fuisse constat: ψυχὰς μὲν ἀπεσκίδαστ' ἄλλυδις ἄλλην Ἄγυή Περσεφόνεια γυναικῶν Σηλυτεράων.

Altera illa tabella Tanagraea cm. 10.4 signis conscripta est, quae a vulgari litterarum forma adeo discrepant, ut mihi non contigerit divinare, quidnam sibi voluerint; quare ipsius tabellae imaginem appono.

δ fortasse subest ΚΔΑΩΤΑ = καταδῶ?

Extant praeter has, quas modo edidimus, tabellas duae Megareses Berolini in Museo, sed hae multo recentioris sunt aetatis maioremque movent apparatus magicum, quem non nisi recentiorum doctrinis accuratius consideratis plane intellegemus: quamobrem eas nunc seponamus, et a terra graeca firma transeamus in insulas. Melo ex insula ad Rhusopulum pervenerunt tria fragmenta maioris tabulae saeculi a. Chr. n. quarti, quae composita lamminam efficiebant cm. 7.7 dextro tantum margine integram hisce litteris conscriptam:

. . . . . Κ Ο Ν Π Α Ν Τ Α Σ
 . . . . . Ε Υ Φ Ρ Ο Ν Α
 . . . . . Κ Α Ι Τ Ο Σ Σ Ψ Ν Ε Ρ
 . . . . . Ι Σ Ψ Ν Δ Ι Κ Ο
 5 . . . . . Α Ν Τ Α Σ
 . . . . . Κ Α Ι Τ Ο Χ Ο Ν
 . . . . . Ν Ι Ο Ν Α Λ Λ Α .
 . . . . . Ε Φ Ο Ρ . . . . .
 . . . . . Τ Α Τ Ο Ρ Α . . . . .
 10 . . . . . Ο Δ Α Μ Ο . . . . .

. . . . . και πάντας
 . . . . . Εὐφρονα
 . . . . . καὶ το(ῦ)ς συνεργ-
 γο(ῦ)ς . . . . τοῖς συνδύμο-
 5 ις . . . . πᾶντας
 . . . . Ἐρμῆν] κάτοχον
 . . . . . νιον ἀλλὰ
 . . . . . ε. φορ . . . . .
 . . . . . τὰ το(ῦ) Ῥα . . . . .
 10 . . . . . οδαμο . . . . .

Litterae P forma qualis in voce Εὐφρονα vs. 2 legitur, fortasse labente stilo orta est. Devotio est iudiciaria, formulae iam omnes nobis notae.

Corcyra ex insula alia prodiit anno 1846 tabella devotionis plumbea, quam addito commentario publici iuris fecit olim Wachsmuth Rhein. Mus. XVIII p. 559. Tabella in modum diptychi formata haec servavit verba:

<p>..... ANA Σιλανού τὸν σαι τουτέϊ καταγ 5 τύρων τῶν Σίλαν αὶ τὸν νόον τουτέϊ μέτου τῶν γλώσσα εἶ καταγράφω· Ἄγ καὶ τὸν νόον τουτέϊ κ τας τῶν γλώσσων 10 ταγράφω .....</p>	<p>..... νόον καὶ τῶν γλώσσ ράφω καὶ τῶν μαρ οῦ τῶν γλώσσων κ καταγράφω· Ἐπαι ν καὶ τὸν νόον τουτ ῆνος τῶν γλώσσων αταγράφω· Τιμαρέ καὶ τὸν νόον τουτέϊ κ .... τῶ φραίν(ε)ται.</p>
--	--

Katagraphō verbo, quo etiam Thebana illa utitur lammina, recte suppletum esse tabella n. 160 a 5 καταγ[ράφω] demonstratur; vs. 11 ΦΑΝΤΑΙ in tabella legitur, φαιν(ε)ται scripsi ad exemplum tab. 78. Alia non addimus lectori ad Wachsmuthii editionem relegantes. Iudiciarium esse devotionem testium devotione demonstratur, forma epistularum est similis. Pluribus autem verbis indiget tabella quaedam plumbea Cretensis, quam edidit G. I. Calaisakes Παρισσός XV p. 615 (cf. *Athen. Mitth.* 1893 p. 211); versuum dispositionem quoniam ille non curavit, restituere nequimus.

Παραδίδομι τοῖς καταχθονίοις θεοῖς τούτο τὸ ἔργον φυλάσσειν· Πλούτωνι καὶ Δῆμητρι καὶ Περσεφόνῃ καὶ Ἐρινύσι καὶ πᾶσι τοῖς καταχθονίοις θεοῖς. εἴ τις ἀποκοσμήσει τούτο τὸ ἔργον ἢ ἀναστομώσει ἢ τι καὶ ἕτερον μετακινήσει ἢ αὐτὸς ἢ δι' ἄλλου, μὴ γῆ βατῆ μὴ θάλασσα πλωτῆ ἀλλ' ἐκρίζωθήσεται παργυεῖ· πᾶσι τοῖς κακοῖς πείραν δώσει καὶ φρίκη καὶ πυρετῶ τρίταιν καὶ τετραταῖν καὶ ἐλέφαντι¹⁾ καὶ γλώσση μολύβδου, πυρὶ καὶ ὅσα κακὰ καὶ ὀλέθρια γίγνεται, ταῦτα γενέσθω τῷ τολήσαντι ἐκ τούτου τοῦ ἔργου μετακινήσῃ τι.

Consentire hanc tabellam ad verbum fere cum iis titulis, quos in ipsis sepulcris sculpebant, ut ea a manibus nefariis tuerentur, primo aspectu patet; e. g. afferam titulum CIA. III, 1423: παραδίδομι τοῖς καταχθονίοις θεοῖς τούτο τὸ ἔργον φυλάσσειν· Πλούτωνι καὶ Δῆμητρι καὶ Περσεφόνῃ καὶ Ἐρινύσιν καὶ πᾶσι τοῖς καταχθονίοις θεοῖς· εἴ τις ἀποκοσμήσει τούτο τὸ ἔργον ἢ ἀποσκοιλήσει ἢ εἴ τι καὶ ἕτερον μετακινήσει ἢ αὐτὸς ἢ δι' ἄλλου, μὴ γῆ βατῆ μὴ θάλασσα πλωτῆ, ἀλλ' ἐκρίζωθήσεται παργυεῖ· πᾶσι τοῖς κακοῖς πείραν δώσει, καὶ φρίκη καὶ πυρετῶ καὶ τετραταῖν καὶ ἐλέφαντι καὶ ὅσα κακὰ καὶ θηρία καὶ ἀνθρώποις γίγνεται, ταῦτα γενέσθω τῷ τολήσαντι ἐκ τούτου τοῦ ἔργου μετακινήσῃ τι.

Nulla alia re haec inscriptio differt a tabella Cretensi, nisi quod haec in plumbo scripta est, illa in lapide, quod haec pro ἀποσκοιλήσει exhibet ἀναστομώσει et post ἐλέφαντι addit γλώσση μολύβδου: quibus vocibus per compendium exprimi apparet votum illud, quod supra attulimus: ὡς οὗτος ὁ μολύβδος ψυχρὸς, οὕτως καὶ ἐκείνου τὰ ῥήματα ψυχρὰ ἔστω. Summam autem si spectamus, duo praecipue sunt vota, quorum prius his verbis exprimitur μὴ γῆ βατῆ μὴ θάλασσα πλωτῆ, nec terra nec mari existere possit, qua formula explicatur illud μὴ γῆ καρπὸν... μὴ θάλασσα μόνω αὐτῷ ὑγρά tabellae Thebanae. Quodsi additur ἀλλ' ἐκρίζωθήσεται παργυεῖ, statim reminiscimur, non solum ipsum maleficum devoveri, sed cognatos quoque et amicos eius, quos culpa participes fieri vetus Graecorum religio erat (κεῖνον ἀπόλλυσθαι καὶ αὐτὸν καὶ γένος τὸ κείνου Teiorum dirae volunt, CIG. 3044). Altero voto morborum series in sceleratum invocatur, quae incipit a verbis πᾶσι τοῖς κακοῖς πείραν δώσει. Plerosque horum morborum febris esse, quibus tamquam igni comburantur homines, animadvertit Kuhnert, optimeque fecit, dum haec ad artem illam magicam, quam vocabat *Feuerzauber*, referebat²⁾, cuius artis paullo infra accedunt plura exempla Cnidia³⁾. Ceterum in hac tabella consideranda maxime nostra interest, ut demonstremus, quam arte devotionum superstitio cohaeserit cum titulis illis sepulcralibus, de quibus saepius egerunt viri docti⁴⁾; quantum ad religionem attinet, monendum

¹⁾ Est elephas morbus tristis quoque nomine dirus Serenus Sammonicus vs. 128.

²⁾ *Rhein. Mus.* XLIX, 38.

³⁾ Formulas devovendi Germanorum proprias collegit ac tractavit Weinhold *Die altdeutschen Verwünschungsformeln, Sitzungsber. der Berl. Akad.* 1895 p. 667 sqq. Quarum si consensus cum Graecorum et Romanorum diris cognoscere volueris, adens imprimis quae dicuntur de vita et valetudine p. 689, de lingua p. 690, de febre p. 692 (*le febre quartan* = τετραταῖος).

⁴⁾ Hirschfeldii et Treuberi libris apud Iw. Muellerum I², 588 allatis addendus est Iohannes Merkel *Über die sogenannten Sepulcralmullen, Gött. Festg. für Ihering* 1893. Theod. Mommsen *Zum römischen Grabrecht, Zeitschr. d. Savigny-Stiftung f. Rechtsgesch.* XVI, 1895. *Röm. Abth.* p. 203—220.

est, hic primum invocari Cererem, quae in omnibus fere tabellis Cnidias est reditura: quare de illa agamus, cum Cnidum in lucum Cereris pervenimus. Antea autem tres commemoremus titulos in Italia repertos, quorum priores nihil aliud nos docent, nisi illuc quoque penetrasse Graecorum devovendi ritum.

IGSI. 1048. Lammina plumbea opisthographa multifariam fracta apud Fredianum antiquarium Romae. Dirae sunt, quibus ligari videtur Servatus, Pompei fortasse alicuius servus. Pauca legi possunt.

ἡμᾶς ἐπικα]λέσμε
 δαίμονες καὶ [ἄλλοι θεοί] οἱ γεγραμμένοι ἐν [τούτῳ τῷ] μολύβ[ιδω]
 φθίνειν
 Σερουάτος
 5 φθίνειν
 τῷ θεα[ύ]οντι vel θεα[ύ]ατῳ
 Σερουάτου ὅστις... δούλος Πομπηίου... [ὁ]στις ἐν διαθήκῃ... καὶ τύχη εἰς ἐνιαυ-
 τὸν... δούλος.

Num in vs. 2 recte suppletum sit ἄλλοι θεοί valde dubito, cum formulae illius tabellarum nostrarum recordor οἱ ἐπαύθαι γεγραμμένοι, quae semper ad eos pertinet, qui devoverunt. Sed haec in medio relinquamus, praesertim cum tabella nimis mutila sit neque iam resarciri possit.

Altera Italarum mera nominum inimicorum est series:

IGSI. 2276. On a thin leaden disk from the neighbourhood of Bordighera, lately presented to the British Museum. Videtur haec nomina ex ampliore dirarum formula supprese:

- Γναῖον
- Ουέργιον
- Πάριον Κά-
τλου ἀπελεύ-
- 5 Ξερὸν ἱατρὸν
- Ποπλιον Κ[α]λ-
πούρηιον Ὑ-
περον λίνου
ἀπελεύθερον
- 10 Μαι[α]χιον
- Ἰανουά-
ριον
- Εἰσόδου ἀπελεύ-
θερον
- 15 Σέρ[γ]ιον
- Ἀθήναιον
- ΥΓΡΙΔΟ
- ἀπελεύθερον.

Vs. 2 pro Ουέργιον proposuit Mommsen Ουεργίνιον; vs. 5 ΙΑΝΤΡΟ tab., ἱατρὸν Mommsen; vs. 17 nomen patroni fortasse Ὑπερίδου.

Plura iam discimus e tertio monumento et ipso Italico (IGSI. 644), quod novum quandam dirarum usum nobis ostendit: tabellam illam Bruttiam dico, quam ediderunt post alios Wachsmuth *Rhein. Mus.* XXIV, 474, Reinsch *Tratés* p. 152 not. 1 (vs. 9—16), Hoffmann *Dialektenschriften* II, 1658.

Ἀμαρίζει Κολλύρα τῆς προπόλις
 τῆς θεῶ τὸ ἱμάτιον τὸ] πελλόν, τὸ
 ἔλαβεν ὁ δεῖνα καὶ οὐκ ἀποδίδωτι καὶ
 5 ἀρνείται καὶ χρεῖται καὶ ἴσται
 ... ἔστιν, ἀνθεῖ[ν] τῶν θεῶν δωδεκάπλου
 σὺν ἡμεδίμῳ λιβάωνι, τῷ πόλις νομίζει.
 μὴ πρότερον δὲ τῶν ψυχῶν ἀνεῖν ἔχων
 τὸ ἱμάτιον, ἔστω ἀνθεῖ[ν] τῶν θεῶν.
 Ἀμαρίζει Κολλύρα τῆς προπόλις τῆς θεῶ
 10 τῶς τῆς χρυσέως, τῶς ἔλαβε Μελίτα
 καὶ οὐκ ἀποδίδωτι· ἀνθεῖ[ν] τῶν θεῶν
 δωδεκάπλου σὺν μεδίμῳ λιβάωνι τ-
 ῶν πόλις νομίζει. μὴ πρότερον δὲ τῶν
 ψυχῶν ἀνεῖν, ἔστω ἀνθεῖ[ν] τῶν θεῶν.
 15 εἰ δὲ συνπίοι ἢ συμφύγοι μὴ ἰσάσθαι
 ἀ[θ]ῆμιος εἶην, ἢ ὑπὸ τὸν αὐτὸν αἰτὸν ὑπέλθοι.

Vs. 1 suppleto Collyrae nomine restitutus videtur esse; vs. 4 ἀρνείται temptavi; vs. 15 ΙΞΑΩΞΑ esse in tabula videtur, quod W. Schulze ισάωσα esse monuit: scienti, cf. ισάτι vs. 4.

Maxima pars defixionum cum destinata esset, ut in terram aut aquam abdita lateret hominibus ignota, una tamen series fuit, quam luci exponebant, cum aliquem commovere vellent, ut pro facinore, quod in scribentem patrauerat, satisfaceret: cuius generis haec tabella fuit. Recuperare enim studeat Collyra res sibi furto ablatas, quare devovet furem nomine indicatum τὰς πρόπολοις τὰς Σεῶ, quas, cum Eur. Hel. 571 nominetur νυκτίφρατος πρόπολος Ἐροδίας anima noctu cum Hecata per aërem vagans, Rohde (Psyche p. 373) has easdem esse, quas in tabella nostra videmus commemoratas πρόπολους coniecit, cui coniecturae satis speciosae adsentire tamen non possum. Nisi enim aliquod verbum consulto additur, quo alium subesse sensum videmus (ut illic νυκτίφρατος), πρόπολος vulgari sensu accipiendus nobis est, h. e. ut aedituus vel sacerdos dei officia ministrans. Atque hoc quidem loco aedituas invocari certum mihi est, quoniam Collyra duos inimicos devovet nominatim, quae furtum aliquid fecerunt, quod nisi reddunt, poenam ab ipsa urbe statutam exsolvere coguntur. Res igitur ita se habet, ut causa agatur iudiciaria inter Collyram, quae accusat, et Melittam (ut eo nomine, quod solum servatum est, utar), quae accusatur, sed e Bruttiorum more non apud iudices, verum apud ipsam deam, quae utrum Hecata fuerit necne, diiudicare iam non possumus: si furti convincitur Melitta, poena ei ab urbe statuta est, quae deae donetur: sed quis est, qui hanc poenam exigat, si forte eam solvere rea nolit? non iam dubito, quin hoc aedituarum munus fuerit, et quin eam ob rem fures devoti fuerint τὰς πρόπολοις τὰς Σεῶ. Sed obiciat mihi fortasse quispiam, in nulla alia devotione defigi sceleratum visis hominibus, semper vero inferorum nominibus: quod concedo, sed in nulla alia tabula simili modo agitur de poena certis nummis et certo pondere turis solvenda. Deorum vero ministri praeter hunc locum auxilio vocantur in devotione Delia (Bull. de corr. Hell. VI, 501): μὴ ἐκφύγοι τὸ κράτος τῆς Σεῆς, ἀξίω δὲ καὶ δέομαι πάντα τοὺς Σεραπευτὰς Βλασφημεῖν αὐτῆν καὶ ἱερῶν.

Novum praeterea illud quoque est, quod accedit vs. 15. 16: εἰ δὲ συμπίοι ἢ συμφύγοι ἢ ὑπὸ τὸν αὐτὸν αἰετὸν ὑπέλθοι — sic in ordinem redigenda sunt verba — ἀξίως εἶην. Cum enim facili casu fieri posset, ut et is ipse, qui devotionem conceperat, congregaretur cum illo, in quem diras direxerat, vis defixionis contactu illo ipsum quoque attingere debebat, quare clausula quadam cavebat, ne id fieret: communis tecti et mensae contagium a se avertunt, ne poenarum eius participes evadant. Cuius opinionis, quae etiam de communi itinere maritimo cavebat, multa veterum sunt testimonia; nonnulla addere iuvat: Aesch. Sept. 585 ἢ γὰρ ξυνησθῆς πλοῖον εὐσεβῆς ἀνὴρ καὶ τῆσι θερμοῖς καὶ πανουργίᾳ τῶν ὀλιγῶν ἀνδρῶν σὺν θεοπτύστῳ γένοι. Eur. fragm. 852 N²: μὴ μοι γένοιτο μήτε συνδυῆς θεοῖς μήτ' ἐν θαλάσῃ κοινοῦ πλοῦν στέλλοι σκάφος. Callim. hymn. in Cer. 117: μὴ τῆνος ἐμὴν φίλος ὅς τοι ἀπεχθῆς εἴη μὴδ' ὁμότοικος, e quibus pendet Hor. carm. III, 2, 26: vetabo, qui Cereris sacrum vulgarit arcanae sub isdem sit trabibus fragilenve mecum solvat phaselon: saepe Diespiter neglectus incesto addidit integrum.

Sed iam ad Cnidias nos convertamus tabulas, quarum iam saepius mentionem fecimus. Tabellae sunt plumbeae, scriptae secundo vel primo a. Chr. n. saeculo, repertae Cnidi ad templum Cereris. Edidit eas primus Newton A history of discoveries at Halicarnassus, Cnidus and Branchidae, London 1863, vol. II part. II p. 719 sqq: saepius deinde tractatae sunt hae tabellae, ut a Wachsmuthio (Rhein. Mus. XVIII, 570 sqq.), et nuper a Bechtelio (Dialektinschriften III, 3536 sqq.), qui tabellas ipsas, quae in Museo Britannico adservantur, per Caecilium Smith aedeundas curavit, nonnulla aut e sua aut e Blassii coniectura emendavit.

Newton p. 719 n. 81 (tab. IV); Bechtel 3536; Kuhnert Feuerzauber (Rhein. Mus. XLIX, 39).

a

Ἀνιεροῦ Ἀντιγό-
νη Δάματρι Κού-
ραι Πλούτωνι Θε-
οῖς τοῖς παρὰ Δά-
ματρι ἄπασι καὶ
5 πάσι· εἰ μὲν ἐ-

γῶ φάρμακον Ἀ-
σκλη[α]πιάδαι ἢ ἐ-
8[ωκ]α ἢ ἐνεθυ-
10 μύθ[η]ν κατὰ ψ-
υ]χῆν κακόν τι
αὐτῶ πάσαι, ἢ ἐ-
κάλεσα γυναῖκα
α ἐπὶ τὸ ἱερόν
15 τρία ἡμιναι-
α διδοῦσα ἵνα
(ι) αὐτὸν ἐκ τῶν
ζώτων ἄρη·
ἡναβαῖ Ἀντιγό-
20 νη πὰ Δάμα-
τρα περημέ-
να ἐξομολο(γο)ῦσ[α
καὶ μ[η] γένοιτο
εὐειδέ[α] τ[ου] τυ-
25 χεῖν Δάματρος
ἀλλὰ μεγάλα-
ς βασιάνους Βασ-
ανζοῦνα. εἰ δ' εἰ-
πέ] τις κατ' ἐμοῦ π-
30 ρὸς Ἀσκληπ(ά)δα εἰ κ-
ατ' ἐμοῦ καὶ παρστ-
άνετα[ι] γυναῖκα
χαλκοῦς ΔΟΟΑ
ΙΑΝΑΚΜΟΤΙΑ
35 . . . . .

b

In parte posteriore evanuerunt vs. 1—22.

ἐμὸ δ' ὅστις καὶ
εἰς βαλιάνειον
25 καὶ ὑπὸ ταῦτο
στέγος εἰσελ-
θεῖν καὶ ἐπὶ τῶν
αὐτῶν τρε(ά)π-
εζῶν.

Newton p. 732 n. 82 (tab. V); Bechtel 3537.

a

Ἀνιεροῦ Ἀρτε-
μείας Δάματρι
Κούραι Σεῖος πα-
ρὰ Δάματρι πᾶ-
5 σι ὅστις τὰ ὑπ' ἐμοῦ
καταλεφθέντα ἰ-
μέτια καὶ ἔνδυ-
μα καὶ ἀνάκη[λ]-
10 ον, ἐμοῦ ἄπαιτ[η]σά-
σας οὐκ ἀπέδ[ω]κέ
μοι· ἀνεύγα[ι]
αὐτὸς παρὰ Δ[ά-
μα]τρα καὶ εἰ τίς
ἄλλος] τὰμὰ ἔχ[ει]
15 περη]μένος ἐξ-
αγορεύ[ω]ν· ἐμοῖ
δὲ ὅσα κ]αὶ ἐλεύ[θ]-
[ερα . . . . .].

b

καὶ συμπιεῖν καὶ
συμφαγεῖν καὶ
ἐπ[ὶ] τὸ α]ὐτὸ στέ-
γος ἐ[λθ]εῖν· ἀδι-
5 κημαι γὰρ Δέσπο[ι]-
να Δάματρο
. . . . .
cetera desunt.

Newton p. 734 n. 83 et 84 (tab. VI); Bechtel 3538. 3539.

a (n. 83)

Ἀμερῶ Νάνας .ΙΠΙ...ΟΝ
 .Λ.....
 ἄμερῶ Νάνας Δάματρι καὶ Κούραι καὶ θεοῖς τοῖς παρὰ Δάματρι καὶ Κούραι τοὺς λαβόντας παρὰ Διοκλεῦς παραθήκαν καὶ μὴ ἀποδίδοντας ἀλλ' ἀποστεροῦντας ἀποδοῦσι μὲν αὐτοῖς ὅσ[ι]α ἦ, μὴ αποδοῦσι δὲ ἀνόσια, καὶ ἀνεύγκαιεν αὐτοῖ Δάματρι καὶ Κούραι καὶ παρὰ τοὺς παρὰ Δάματρι καὶ Κούραι κολαζόμενοι ὅτι ἀλλότρια ἀποστ[ε]ρωῦντι. .] ΟΙΙΑΝ.....
 .....ΟΓ.....

b (n. 84)

Ἄμερ[ῶ] Νάνας Δάματρι καὶ Κούραι καὶ θεοῖς τοῖς παρὰ Δάματρι καὶ Κούραι Ἐμφάνη καὶ Ῥαδύ, ὅτι λαβόντες παραθήκαν παρὰ Διοκλεῦς οὐκ ἀποδίδοντι, ἀλλ' ἀποστεροῦν[τ]ι, (ἐ)μοὶ μὲν ὅσια, τοῖς δὲ μὴ ἀποδοῦσι ἀνόσια. ἀλλ' εἴ τι προσκαταλαλοῦντι.

Newton p. 735 n. 85 (tab. VII); Bechtel 3540.

Ἀνατίθῃμι Δάματρι καὶ Κούραι τὸν κατ' ἐμοῦ .....
 εἰπ[ά]ντα, ὅτι ἐγὼ τῷ ἐμῷ ἀνδρὶ φάρακα ποιῶ ἀναβαῖ παρὰ Δάματρα πεπρημένος μετὰ τῶν αὐτοῦ [ιδίων] πάντων ἐξαγορεύω καὶ μὴ τύχη εὐλαίτου [μήτε Δάματρος καὶ Κούρας μὴδὲ τῶν θεῶν τῶν παρὰ Δάματρος· ἐμοὶ δὲ ἦ(η) ὅσια καὶ ἐλεύθερα ὁμοστεγησάτη ἦ ὡ πο[σ]τέ τρόπῳ ἐπ[ι]πλεκομένη· ἀνατίθῃμι δὲ καὶ τὸν κατ' ἐμοῦ γράψαντα ἦ καὶ ἐπιτάξαντα· μὴ τύχοι Δάματρος καὶ Κούρας μὴδὲ θεῶν τῶν παρὰ Δάματρος εὐλαίτων, ἀλλ' ἀναβαῖ μετὰ τῶν ιδίων πάντων παρὰ [Δάματρα πεπρημένος.

Newton p. 736 n. 86 (tab. VIII); Bechtel 3541.

Ἀνατίθῃμι Ἀ[γ]υμόν[η] τὴν σπατάλην ἣν ἀπέλεσα ἐν τοῖς κήποις τοῖς Ῥοδοκλεῦς [Δάματρι καὶ Κούραι καὶ θεοῖς [π]ά[σ]ται καὶ πά[σ]ταις]· ἀποδοῦναι μὲν ὅ[σ]ια καὶ ἐλεύθερα (καὶ) κομισμένοις τῷ κόμιστρον [κ]αὶ ἐμοὶ τῇ κομιζομένη καὶ τῷ ἀποδίδοντι· [μὴ ἀ]ποδίδοντι δὲ Δάματρος καὶ Κούρας καὶ θεῶν τῶν παρὰ Δάματρι καὶ Κούραι πάντων καὶ πασῶν, καὶ εἶπον πρ[ο]σ[θ]ῆμι ἐνθυμιον ἔστω Δάματρος καὶ Κούρας· ἀνατίθῃμι δὲ καὶ εἴ τι μὲν πλέον ἐξέτεισα παρὰ τὸν σταθμὸν τὸν ὑπ' ἐμοῦ ἐξηρημένον Δάματρι καὶ Κούραι· Δέσπωνα, ἐμοὶ δὲ ὅσια.

Ἀνατίθῃμι Δάματρι καὶ Κούραι τὸν τῆ-
 ν οἰκίαν μου ἀκατάστ[α]τον ποιοῦ(ν)τα καὶ αὐτῶν
 ΚΑ.ΥΝ καὶ τὰ ἐ(μ)εῖν[ο]υ πάντα· ἐμοὶ δὲ ὅ[σ]ια καὶ ἐλεύθερα .. [π]ά[ν]τως.

Vs. 2 κήποις supplevi; vs. 11 sqq. postea videntur additi; vs. 13 καὶ γυμ(αῖκα)?

Newton p. 739 n. 87 (tab. IX); Bechtel 3542.

Ἀμερῶ Προσόδῳ Δάματρι καὶ Κούραι καὶ τοῖς θεοῖς τοῖς παρὰ Δάματρι· τίς τὸν Προσόδου ἄνδρα (τὸν Προσόδου ἄνδρα) περιαιρήται Νάκινα παρὰ τῶν παιδίων· μὴ τύχοι εὐλαίτου μὴ Δάμα(μα)τρος μὴ θεῶν τῶν παρὰ Δάματρι

εἰ τοὺς παρὰ Νάκιμος ὑποδέχεται ἐπὶ ποιηρίαι τῆ Προσόδῳ· Προσоди(ω) δὲ ὅσια καὶ αὐτῶν καὶ τοῖς παιδίοις κατὰ πᾶν μέρος· καὶ τίς ἀλλ(λ)α Νάκινα τὸν Προσόδου ἄνδρα ὑποδέχεται ἐπὶ ποιηρίαι τῆ Προσόδου, μὴ τύχοι εὐλαίτου μὴ Δάματρος μὴ θεῶν [τῶν παρὰ Δάματρι· Προσоди(ω) δὲ ὅσια καὶ τοῖς τέκνοις κατὰ πᾶν μέρος.

Newton p. 740 n. 88 et 89 (tab. X); Bechtel 3543. 3544.

a (n. 88)

Δάματρι καὶ Κούραι ΤΟ...
 τὸ ἡμάτιον ὃ ἀπέλεσεν καὶ εἴ κα μὲν ἀποδῶν εὐλαίτα αὐτῷ εἴ· εἴ δὲ κα μὴ ἀποδῶν·
 ἀνεύγκαι αὐτὸς π[α] Δάματ[ρα] καὶ (καὶ) Κούραν πεπρημέν[ο]ς καὶ μ[ὴ τ]ύχοι εὐλαί[α]τω[ν] ἄχρις [κα ἀποδῶν .....

b (n. 89)

τὸ ἡμάτιον ὃ ἀπέλεσεν καὶ εἴ κα ἀποδ(ῶ) ὅσια· εἴ κα δὲ μὴ ἀποδ(ῶ) ἀνόσια (καὶ) αὐτῷ καὶ τοῖς αὐτοῦ πᾶσι καὶ [ἀ]νεύγκαι πεπρημέν[ο]ς ἐπὶ Δάματρα καὶ Κούρα[ν] καὶ μὴ εὐλαί[α]του αὐτῶς τύχοι.

Newton p. 741 n. 90 (tab. XI).

a

[Ἀνατίθῃμι Δάματρι]
 [καὶ Κούραι καὶ θεοῖς]
 τοῖς παρὰ [Δά]ματρι πᾶσι καὶ πά[σ]ταις Τελεσίαν κα-
 5 ἰ Φιλοσθένη ὅστις ...
 να ἐπ' ἀγαπ ...
 ἀτίμως εἴ κα ὅτι Τρόφ-
 μ[ο]ς(ης) Τροφ[ι]μο[υ] ἐν-
 ΗΝ.ΙΟCΛΑΔΙ ὅτι ἐπα-
 10 ..... Τρόφμ[ο]ν ἐμοὶ
 .....ΟΤΟ καὶ ἀλλοι
 ..... ἐκ Διὸς τεμε-
 ΑCPIATTI. Τελεσί[α]
 ... καὶ ὁ μὲν ΛΕΙ...
 15 ..... ΤΩ ἐπὶ τῶν
 .. ΤΑΝ τελεσί[α]ν ΦΑ
 .....ΕΦΗΡΩΗ
 ..... ἄμα καὶ
 ..... ἀνόσια
 20 γένοιτο, ἐμοὶ δὲ ὅσια ... εἰπὶ τὰ ΜΕ
 .. πεπρημένα ἐξαγορεύ[η] καὶ ...
 .. ΝΟCΑ...
 25 .. ΑΜΙΡ...
 .. ΛΕΛ...
 .. Λ.....

b

Ἔμο(ι) δὲ ὅσ(ι)α γένοιτο πάντ[ω]ς καὶ λαβεῖν [καὶ] δοῦναι ἦ [καὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ] [στέγος] ἐλθεῖν καὶ ἐπὶ [τῶν] αὐτῶν τρέπεζ[ε]ν ἐμοὶ [τε καὶ τοῖς] ἐμοῖς πᾶσι.

b*

Newton p. 742 n. 91 (tab. XII). Inde a vs. 13 μὴ τύχοι Bechtel 3545 usque ad vs. 20.

... φαρμάκου ...
... ποεῖ ...
... ἀ]π' ἐμοῦ καὶ ...
... κ]αὶ Μυροῖδου ...
5 ... παιδίου Δ ...
... Ρ ταῦτα ἀδικ ...
... γ]ένοιτο ἀλλ[α ...
... ἐ]π' αὐτῶν Η ...
... ἱματίου τὸ ΙΕΜ ...
10 ... σει τμωρηθῆναι ...
... Τ ... ἰ κύριοι μὴ τύχοι εὐ[ιλιά-
των] ... ΤΥ ... ΡΑΙ [δ]ε ἱματίου ΑΤΙΝ
... ΤΑ μὴ καθάίρουσ(σ)α μ[δ]ε
τύχοι εὐ[ιλιάτων] εἴ τι ἢ ἐμοὶ πεποίει φάρ[μα-
15 κων] ἢ ποτὸν ἢ κατάρχιστον ἢ ἑπακτὸν
ἢ τιμ] ἡμῶν Δέσποινα καὶ μὴ Μ ...
... π]ρὸς ἐμὲ [μ]ηδὲ ἐλθε[ι.ε]ῖς τὸ αὐτὸ
στέγος ἀλλὰ τμ[ω]ρίας τύχοι ἐμοὶ δ[ε] ὅσια
... ΙΤΙΑΔΕΤ ... ἐγὼ Δέσπ[οινα] ...
20 ὕ]π' ὑμῶν ἀδικούμαι . Π . .
... δὲ ἐμὲ ἐπιλυτῆσαι Α . Λ .
πᾶσιν κόλασιν, ἐμοὶ [δ]ε
ὅσια καὶ] συνεσθιάοντι καὶ ἐπὶ τὸ αὐτ[ὸ]
στέγος εἴ κ'] αὐτὰ παραεσέλθοι ταύ[ται].

Newton p. 743 n. 92 (tab. XIII); Bechtel 3546 (inde a vs. 5).

... ΙΣΤΑΝΠΕ.Ι...
... τοῦ παιδίου τοῦ Ι...
... λείας εἶτε περὶ C...
... εἶτε ἔργων ΜΝΑΓ...
5 κὲ ἀνεύνηκα Δάμ[ατρι]
κὲ [Κ]ούραι καὶ θεοῖς [τῶς
παρ]αί Δάμ[ατρι] π[ᾶσι] καὶ
πάσαις] ἐμῶν δὲ [σ]μα καὶ
ἐλευθερία καὶ συμ]πιεῖν καὶ
10 συμμρασεῖν] καὶ ἐπὶ τὸ
α]ὐτ[ὸ] στέγος ἐλθεῖν ΟΥ
. ΔΡ. ΙΑΙ... [α]ὐτ[ὸ]ν ἔρχου-
τα.

Vs. 7 Δάμ[ατρι] π[ε]ρημ[ί]νος Bechtel.

Newton p. 743 n. 93 (tab. XIV); Bechtel 3547.

Δάμ[ατρι] καὶ Κούραι καὶ τοῖ[ς]
ἀλ]λοῖς θεοῖς πᾶσι ἀνατ[ι]θ[ε]-
μη] Δωροθέαν τίς τὸν ἐμ-
ὸν ἀνδρα εἶχε.
5 Μὴ ...

Newton p. 744 n. 93a (tab. XIV).

... καὶ ΕC...
... ἐλ]αθε τὸν ...
... ΤΑΚΟΤΑΕΝΤ...
...
5 λ]ε]πίδια ἀποδόντι μ[ε]ν ὅσι-
α ἢ μὴ] ἀποδόντι δὲ ἀνόσσια.

Newton p. 744 n. 94 (tab. XIV).

Ἄνεροὶ Δάμ[ατρι] καὶ Κούραι καὶ θεοῖς παρὰ
Δάμ[ατρι] ἀπολέσ[αντα] ...
κέρτατα τῶν Δ ...
5 Α τῶν δὲ λα[βόντι] ...
... καὶ Δ ...

... Δάμ[ατρο]ς Ε ...
... ΚΑΤΙΝΑΥ ...

In parte posteriore legitur ΑΡΑΔΗ.

Newton p. 745 n. 95 (tab. XV); Bechtel 3548; Dittenberger Syll. 432; Reinach Traité p. 151.

Ἀνατ[ι]θῆμι] Δάμ[ατρι]
καὶ Κούραι καὶ θεοῖς τοῖ[ς]
παρὰ Δάμ[ατρι] τοὺς ἐπ' ἐμὲ ἐλ[θόν]-
7 τ]ας καὶ μαστιγώσαντ[ας]
καὶ δόσαντας καὶ τοῖ[ς]
καλέσαντας μὴ ἐξ[αφεσ]-
ε]ῖν· [ἐμοὶ] δὲ καθάρον.

Quae tabellae ad unam omnes eiusdem generis sunt, cuius lammina illa Bruttia: in agro Cereris sacro adfigebantur muris aut monumentorum substructionibus, ut hominem, qui scriptori male fecerat, cogerent ad reparandam iniuriam. Convertuntur autem hae dirae in fures calumniosiores deposita negantes veneficos scarios mercatores qui falso pondere vendunt similes. Semel etiam (n. 83. 84) duos devotionis gradus discernere possumus: priore indicabatur facinus, nomina non deferebantur; quod cum nihil profuisset, repetebatur defixio addito nomine. Interdum fortasse a quo violati essent ipsi nesciebant: tum iram deorum qui omnia vident audiuntque his tabellis in eum qui re vera facinus patra-verat conversum iri pro certo habebant. Nonnumquam etiam res quas desiderabant non dolo ablatae sed incuria possessorum deperditae erant (n. 86): tum quoque tabellae nostrae adhibebantur in eos, qui rem inventam retinerent, tumque eodem munere fungebantur lamminae quo hodiernae ephemerides.

Deorum qui invocantur eadem ubique fere occurrit series, cuius primas partes agit Ceres¹⁾, quam deam et ipsam χερσόνειαν fuisse demonstratur eo, quod iungitur cum Proserpina et Plutone. Sepulcra in eius titela fuisse apparet e lammina illa Cretensi et titulis sepulcralibus, de quibus supra diximus; ut animarum in Orco conversantium regina appellatur Δέσποινα (n. 82. 86. 91): hominibus, qui scelus aliquod patrasent, ignem internum mitti ab illa putabant Cnidii, quod nefarii cogerentur, ut facinus suum confiterentur — πεπηρημένη ἐξομολογοῦσα²⁾ —, qui ignis hominem tamquam febris consumens ab inferorum numinibus, qualis Ceres fuit apud Cnidios, facillime mitti potuit; quo si efficere volebant, ut homo sceleratus se ipse argueret sceleris, forte ad id pertinebat, quod Δημήτηρ Σεμοφόρος recentiore aetate custos legum et trix scelerum, imprimis periurii commissi, facta est (conferas Cererem ultricem apud Oscos Zvetajeff n. 50): quae cum sceleratum cogeret, ut commissa facinora profliteretur, munere suo fungebatur. Huc proverbium quoque quoddam Alexandrinorum referendum est, de quo nuperrime egit Crusius³⁾, γράλλαις πρὸς τὴν Ἄρτεμι, quod ita explicatur: τέμενος ἦν Ἄρτέμιδος ... εἰς ἣν εἰσιόντες οἱ κατάρτοι αὐτοὶ καθ' ἐαυτῶν τὴν καταδίκης αἰτίαν ἐγράφαν, ubi suo iure de defixionibus agi negavit Crusius: sed dignum est commemoratu, etiam hic homines sceleratos ad deam Cereris similem (ἐποίησε γὰρ [Αἰσχύλος] Ἄρτεμι εἶναι θυγατέρα Δημήτρος Herodotus Aegyptiorum religionem tractans narrat II, 156) ἀναβαίνειν ἐξομολογουμένους, ut se ipsa indicat Artemis primo titulo Cnidio; qualis autem interior fuerit conexus inter Cnidiorum Cererem et Alexandrinorum Dianam, utramque, ut ita dicam, deam a confessionibus scelerum, nondum liquet.

Praeter Cererem et Proserpinam invocari solet Pluto: Δάμ[ατρι] Κούραι Πλούτωνι θεοῖς τοῖς παρὰ Δάμ[ατρι] ἅπασι καὶ πάσαις, Pluto inferorum rex, Proserpinae maritus⁴⁾. Inter reliquos illos deos fuisse Mercurium novimus e titulo marmoreo Newton II, 714: Σώστρατος Λαχάρτου Δάμ[ατρι] Κούραι Πλούτωνι Ἐπιμύχων Ἐρμῆ. Optatur autem, ne haec numina adversario propitia sint, μὴ τύχοι εὐιλίτου Δημήτρος, ut Demosth. XXV, 53:

1) De Cerere Cnidia cf. L. Bloch apud Roscherum s. v. Kora 1305, de Thes-mophoro 1330.
2) Kuhnert Feuersauber p. 39.
3) Ad Plutarchi de proverbis Alexandrinorum libellum commentarius. Docto-renverzeichniss von Tübingen 1895 p. 44.
4) Drexler apud Roscherum s. v. Hades p. 1793.

εἰς ὃν οὐδὲ τῶν ἐν Ἄιδου θεῶν εἰός ἐστι τυχεῖν ἴλεω, immo magna tormenta immittant (μεγάλα βασάνους βασανιζομένα n. 81), dum ipse ad Cererem ascendens scelus suum profiteatur, interno igne vexatus (πεπρημένος ἀναβαῖ). Nec desunt formulae, quibus cavent, ne illa tormenta in ipsas quae scribunt recidunt (n. 81 b. 82 b. al.): ipsas dixi, non ipsos, quia ad unam omnes dirae sunt mulierum.

Eiusdem aetatis cuius Cnidiae duae aliae videntur esse tabellae plumbeae in Phrygia repertae, quas Legrand et Chamonard ediderunt Bull. de corr. Hell. XVII p. 250 sq. Inveniebantur in urna funeraria hominis cineribus impositae; duobus anulis inter se erant conexae. Scripta autem in iis haec erant litteris a dextra incipientibus:

a
Γράφω π[ί]πτα-
ς τοὺς ἐμοὶ
ἀντί[α] ποιού-
τας μετὰ τῶν
(ἀ)ἄρων.
5 Ἐπάσθων
Σαβίτων
Εὐτέρημ
Τέρετον
10 Ἀτίσχοι
Τέρτιον
Ἀμμάλιον
Ἀπολλώνιον
15 τὸν Νόστον
Ὀνήσιμον τὸν
ἀντίον ANINI
ACI
b
Ῥούσιων[α
Φιλημάτιον
Β]άσχευ
Χελιδόνα.

Devoentur inimici, quorum nomina Romanorum tempora ostendunt, μετὰ τῶν ἀἄρων h. e. daemonibus illis, qui iam semel nobis occurrerunt, quorumque exempla iterum redibunt, quare hoc loco de iis agere supersedeo. Omnino autem his tabellis desunt veterum dii deaeque, temporibus enim procedentibus rariora sunt graecorum numina invocata: novi surgunt dii ex Aegyptiorum Iudaeorum Christianorum doctrinis petiti, praevalent daemones boni malique; incipiunt denique deorum omnium commixtiones et confusiones. At cum huius religionis, si hac voce uti licet, formas melius uno conspectu considerare possimus, primum, si placet reliquas Graecorum tabellas enumeremus, deinde continuo addamus commentario, quaecumque dicenda erunt.

Inter has tabellas duae adhuc sunt ineditae, quae a Berolinensi possidentur museo, Megaris repertae, saeculi p. Chr. n. primi vel secundi, quarum alteram cm. 10·15, ut litterarum formas noscas et fortasse plura restitutas quam ego, dabo in autotypo.

[Textum vide in latere altero.]

a
ΖΩΑΦΕΡ τὸν θαλασσοπόμον ΣΕΚ
ΝΗΘΑΠΑΦΟΝΟΧΑΙ παιδικὸν Πανα-
ίτιον ἐγναμμένον ΚΕΧΑΙΑΝΜ
.. κατὰγράφωμεν τοὺς ΕΚΑΙΠΗΝ
5 ... εἰ τοὺς αὐτὰ καὶ ἀνασεματί-
ομεν αὐτοὺς· Ἀλθαία Κόρη ὄρεσ[β]-
α[β]αργαῖ Ἐκάτη ἀκρουροβόρη Σελή-
μη .]ΙΘΙΒΙ.ΟΜΗ· τοὺτους ἀνασεμα-
τί[β]ομεν· σῶμα πνεῦμα ψ[υ]χῆν
10 δι[έ]νοιον φρόνησιν ἀσ[θ]ησιν ζῶην
καρδίαν λόγους Ἐκατικίους ὀρν[ι]σμ[α]-
σί] τε ἀβραϊκούς . . . . (δικαί?) Τ
... οὺς Γῆ Ἐκάτη . . . οὺς
ἐγλενόμενοι ὑπὸ τῶν ἱερῶν ὀνομ-
15 ἀ[β]ων ἀβραϊκῶν τε ὀρνιθμάτων·
τρίχας κεφαλῆν ἐκίφελον πρέστ-

ω]πον ἀκούς ἀφ[ρ]ῶς] μυκτηρας ΟΙ
... . ΠΡΟ . σιαγόνιας ὀδόντα[ς]
... . ψυχῆν στοναχεῖν ὑγεία[ν]
20 ... . τον αἵμα σάρκας κατακάει[ν]
στοναχῆ ὁ πάτχοι και

Fragm. I
ΚΑ|Η|ΖΩ

ΖΩΑΦΕΡ ΤΟΝ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΜΟΝ ΣΕΚ
ΝΗΘΑΠΑΦΟΝΟΧΑΙ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΑΝΑ
ΟΜΕΠΗΑΜΜΕΝΟΝ ΚΕΧΑΙΑΝΜ
ΤΑΓΙΑΦΟΜΕΝΤΟΥΣ ΕΚΑΙΡΗΝ
ΕΙΤΟΥΣ ΑΧΤΑΚΑΙΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖ
ΕΝ ΑΥΤΟΥΣ ΑΛΘΑΙΑ ΚΟΡΗ ΟΡΕΣΟ
Υ ΠΡΑ ΕΚΑΤΗ ΑΚΡΟΥΡΟΒΟΡ[Ε]ΣΕΛΗ
ΙΘΙΒΙ.ΟΜΗ ΤΟΥΤΟΥΣ ΑΝΑΣΕΜΑ
ΣΟΜΕΝΤΩ ΜΑ ΠΝΕΥΜΑΝ· ΨΥΧΗ
ΑΠΟΙΑΝ ΦΡΟΝΗΣΙΝ ΑΙΣΘΗΣΙΝ ΖΩΗΝ
ΙΑΝ ΛΟΓΟΙΣ ΕΚΑΤΙΚΙΟΙΣ ΟΡΚΙΟΙΣ
ΤΒ ΑΒΡΑΙΚΟΙΣ ΣΤΡΕΦΟΝ ΙΚΑΙΤ
ΟΥΣ ΠΤΕΚΑΤΗ ΤΟΥΣ
ΕΛΕΥΟΜΕΝΟΙ ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΟΜΟΝ
ΤΩΝ ΑΒΡΑΙΚΩΝ ΤΕ ΟΡΚΙΣΜΑΤΩΝ
ΤΡΙΧΑΣ ΚΕΦΑΛΗΝ ΕΝ ΚΕΦΑΛΟΝ
ΠΟΝ ΑΚΟΒΑΡΟΝ ΜΥΚΤΗΡΑΙΟΙ
ΠΙΠΤΟΝΤΟ ΑΤΟΜΑΣ ΟΔΟΝΤΑ
ΨΥΧΗΝ ΣΤΟΝ ΑΧΑΝΥΓΒΑ
ΤΗ ΑΙΜΑΣΑΡΚΑΤΑΚΑ
ΑΧΘΟΜΑΣΧΟΙ ΑΙ

ΚΑ
Ι
Ζ

ΕΙΠΟΡΚΙΖΩ . . . . . ΚΑΙ ΤΗΝ
ΡΙΩΝΧ . . . . . Ν ΣΣ . . . . . ΚΑΙ
ΣΑΙΝΚΤΙΟΙ ΚΙΣΣΥΣΤΑΝΤΟΝ
ΤΡΕΦΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΒΒΑΩΥΤΡΦΙΤ
ΝΟΥΡΑΝΟΔΡΟΜΕΚΑΡΤΕΡΟΧ
ΘΕΩΡΗΤΕ ΚΥΑΝΟΠΕΠΛΕΚΑ
ΣΟΜΕΤ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑ
ΛΑΧΑΝ ΠΗΝΟΔ . . . ΕΝΩΝΗΜΑ· ΙΙ
ΤΟ ΜΕΝ ΤΟΥΤΟ . ΤΥΣ ΚΑΤΑΙ . .
ΤΟΥ Α . ΚΗ ΚΟΝ . ΦΑΠ .
ΠΡΟ ΜΕΝ . . . ΧΟΛΑΣΣ
ΚΑΙ . . . ΗΝΗ ΚΑΙ . . . ΜΙΤΙ .
Ε ΠΑΡΑ . . . . ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΗΤ .
ΤΟΣΩΜΑ . . . . . ΕΧΑ
ΔΗΘΕΘΕΜΑ
ΜΣ
ΤΟΝΟΠ
Α

δ
 Ἐπισηκίζω . . . . . καὶ τὴν [τ-
 ρίανυ[μο]ν σε[λήνην . . .] καὶ α . . .
 CAI νύκτιον μέσον ὅταν τὸν [. . . σ-
 τρέφης καὶ τὰ Θεῶν περιπ . . .
 5 ν οὐρανὸδρόμε καρτερόχ[ειρ
 Σεωρητέ κυανόπεπλε κα . . . .
 . ΟΠΕΤ . . . κατὰ γῆν καὶ κατὰ [Θά-
 λασ(σ)αν ἢ εἰνοδ[ία?]
 ΕΝΩΝΠ ἀναθεματί-
 (ζ)ομεν τοῦτο[υς] τοὺς κατὰ Ι . . . . .
 10 . του Α . . ΚΗΚΟΝ . . ΦΑΝΙ . [κα-
 τὰ]γράφ[μεν] [εἰς] κολάσε[ις] . . .
 καὶ [ποι]νὴν καὶ [τι]μ[ω](ρ)ί[αν
 ες
 παρὰ . . . . . περὶ τῶν Π . . . .
 15 . . . . . ΕΧΑ
 τὸ σῆμα.
 Ἀνέθεμα.

Fragm. I

. . . Μ Ε
 . . . Τ Ο Ν Ο Π
 . . . Α

Altera illa tabula, quae Megaris reperta Berolini servatur, e viginti fere constat fragmentis, quorum sex ita componere potui, ut tabella evaderet opisthographa cm. 9-6, accedunt tria fragmenta, quorum scriptura legi potuit. Litterae eiusdem aetatis sunt cuius tabellae praecedentis illarumque adeo similes, ut ab eodem homine utramque scriptam esse conicere possis, quare eam hoc loco addidi, quamvis deorum vel daemonum imprecatio omnino desit.

α

. . . . .
 Ν Τ Α Τ Α Χ Α Λ Κ . . . . .
 Ι Τ Α Ν Ε Ι Σ Ε Ν Ε Χ Υ Ρ Α . . . . .
 Ο Ν Τ Α Τ Α Ε Ι Κ Ο Σ Ι Δ Η Ν Α . . . . .
 5 . . Π Ο Ν Τ Α Ε Π Ε Ι Ο Κ Ο . . . . .
 . . Ε Λ Α Β Ο Ν Κ Α Ι Ε Ι Π Ο Ν . . . . .
 Ο Ρ Ω Π Ο Ν Ε Ι Σ Τ Η Ν Ε Ι Χ Θ Ψ Ω . . . . .
 . Ο Ν Ε Δ Ω Κ Α Ο Ι Ε Ι Σ Τ Ο Ν Π . . . . .
 Α Τ Ω Ν Λ Ο Γ Ο Ν Δ Η Ν Α Ρ Ι . . . . .
 10 . . Ν Τ Η . . . . . Ν Κ Α Δ Ο Ν . . . . .
 . . . . . Λ Κ Ο Ν Π Ο . . . . .
 . . . . .

[. . . . . λαβό-]
 ντα τὰ χαλκ[ία] καὶ εἰς τοὺς πρ-
 (υ)πάνεις ἐνεγρά[σαν]τα ὅτι ἔλα-
 βον τὰ εἰκοσι δηνά[ρια] καὶ
 5 εἰπόντα ἐπεὶ ὁ Κο . . . .
 . . ἔλαβον καὶ εἶπον [ὅτι εἰς
 (᾽)Ωρωπὸν εἰς τὴν ἐγχ[θύν]ν . . .
 . ΟΝ ἔδωκα οἱ εἰς τὸν π[ραγμα-
 ῶν] λόγον δηνά[ρια] . . . . .
 10 . . Ν Τ Η . . . . . Ν κάδον . . . . .
 . . . . . χαλκῶν Π Ο . . . . .
 . . . . .

Fragm. I

. Α . .
 . Α Λ .

Fragm. II

. . Ν Ι Ο . . . . . Ν Ι Ο
 . . Ω Λ Ι Ν . . . . . π[ῶ]λιν
 . . Α Λ Κ Ω . . . . . χ[α]λκῶ
 . . Ω Ε . . . . . Ω Ε

Fragm. III

. . Α Ι . .
 . . Ν . .
 . . Η . .

β

. . . . . Α Λ Λ . . . . .
 . . . . . Ι Θ Ο Σ Μ Α Σ Θ Ο Ν . . . . .
 . . . . . Ο Ν Α Σ Κ Α Ρ Δ Ι Α Ν Η Π Α Ρ . . . . .
 . . . . . Ι Χ Χ Ι Α Ρ Α Χ Ι Ν Κ Ο Ι Λ Ι Α Ν . . . . .
 5 . . Α Ι Δ Ο Ι Ο Ν Μ Η Ρ Ο Ν Σ Π Ρ Ω Κ Τ Ο Ν
 . . . . . Κ Η Ν Μ Α Σ Π Τ Ε Ρ Ν Α . . . . .
 . . . . . Ο Ν Σ Κ Α Ρ Α Π Ο Δ Ω Ν Δ Α Κ Τ Ν Λ Ο Υ Σ
 . . . . . Σ Κ Α Ι Ε Ι Τ Ι Λ . . . . . Τ Ω Ν Μ Ε Ρ . Ν
 . . . . . Τ Α Ι Τ Ο Ν Σ Ω Μ Α Τ Ο Σ Ο Λ Υ Τ Ο Ν Σ
 10 . . . . . Ε Ι Ι Ο Ν . . . . .
 . . . . . Ο Η . . . . .

. . . . . Λ Λ Λ . . . . .
 . . . . . Ι Θ Ο Σ Μ Α Σ Θ Ο Ν . . . . .
 πνεύ[μα]τος καρδίαν ἡπαρ . . .
 . . ἰσχύ[α] ξύχην κοιλίαν . . .
 5 . . αἰδοῖαν μηροὺς πρῶκτον
 . . . . . κνήμας πτέρυγας . . . . .
 . . οὐς ἄκρα ποδῶν δακτύλους
 . . . . . καὶ εἴ τι λ[οιπὸν] τῶν μερ[ῶ]ν
 ἔσ[τ]αι τοῦ σώματος ὅλ[ο]ν τοὺς
 10 . . . . . Ε Ι Ι Ο Ν . . . . .
 . . . . . Ο Η . . . . .

Fragm. I

. . . Λ Θ Α . . .
 . . . Ο Φ Ρ . . . . . ὀφρ[υ]ς.

Fragm. II

. . Ο Ν Ψ Χ . . . . . ὄνοχ[λας]
 . . Λ Ε Ν . . . . . Λ Ε Ν . . .
 . . Ε Ρ Ν . . . . . Ε Ρ Ν . . .

Fragm. III

. . Κ Α . .
 . . Ι Τ . .
 . . Π . .

Agi videtur in hac tabella de viginti denariorum deposito negato, devotentur adversarii singula membra inde a capite usque ad pedum digitos; fragm. II ad eos versus pertinet, quibus manus adversarii devotentur.

E reliquis devotionibus seriorum temporum religione infectis eas iam primum addamus, quae Kaibelli Corpore inscriptionum Graecarum Siciliae et Italiae continentur, numeros dico 1047. 859. 872.

IGSI. 1047. Romae sine dubio reperta lammina ut videtur plumbea, nihil nisi in Vaticano esse notavit Visconti.

. . λέγω τῶ ἀώρω τῶ ΚΛ . . .
 . . . . . Ι Ν Τ Ι Μ Η Ρ Η Κ Α Ι Π Α Ρ . . Λ Ι . Ω
 . . ὑπ(ὸ) τοῦ ἀνόμου Τύ[φ]ων[ος].
 5 ἐπιτάσσ(ε) σοι (ὸ) μέγας (᾽)Ο[τρει]ρις (ὸ)
 ἔχων[?] τὴν κατεξουσίαν καὶ τ(ὸ)
 βασιλει(ο)ν τῶν νερέρων Θεῶν.
 παράλαβε Νεικομήδην δευῶν[ω]ν
 καθημερινὰς δὲ ἀρὰ Γ Ε Γ Α Σ
 τ(ὸ)νδε τ(ὸ)ν ἀν(ο)μ(ο)ν καὶ ἀπε[β]ή
 10 (ὸ)τι οὐτ(ὸ)ς ἐστιν (ὸ) καύσας τ(ὸ)[ν]
 παπυρῶνα τοῦ (᾽)Ο[τρει]ριως κελ[ί] ὁ
 φηγῶν τὰ κρεία τῶν ἐχθύνων ΤΩ

un angle de la plaque, en suit les bords, puis se continue en formant des carrés rentrant successivement les uns dans les autres.

Ἐξορκίζω σε, νεκυδαίμων ἄωρε, ὅστις ποτ' οὖν εἶ, κατὰ τῶν κραταίων ὀνομάτων Σαλβαλ Βαθβαλ Αὐθγερωταβαλ Βαυθσάτεω Ἀ[λεω Σαμα-βηθωρ κατὰδῆσον τοὺς ἵππους, ὧν τὰ ὀνόματά σοι καὶ τὰς (...) ἰδίας ἐν τούτῳ τῷ σκεύει παρακατατίθημι[ε], ῥ[οσέων]. Σιλουανὸν 5 Σερουάτον [Α]οῦε Ζέφυρον Βλάνδον Ἰμβραῖον Δεῖ[ο]υτε Μάρισκον Ῥάπιδον Ὀριέντε Ἀρβοῦστον τῶν οὐνετιανῶν. Ἡμι[έντε] Δίγνον Ληνώε Παιζόντε Χρύσασπιν Ἀργούτον Δηρεισῶρε Φρουγίφερον Εὐφράτην Σάν[η]τον Αἰδίσιπε Πραικλάρον. Κα- 10 τὰδῆσον αὐτοῖς τὸν δρόμον τὴν δύναμιν τὴν ψυχὴν τὴν ὄρμην τὴν ταχύτητα· ἄφελε αὐτῶν τὴν νεϊκὴν ἐμποδί- σον αὐτοῖς τοὺς πόδας ἔκκοψον ἐκνεύρωσον αὐτούς, ἵνα μὴ δυνασθῶσιν τῇ αὐρίον ἡμέρᾳ ἐν τ- ῶ ἵπποδρόμῳ μηδὲ τρέχειν μηδὲ περιπατεῖν μηδ- 15 ἔ νεικῆσαι μηδὲ ἐξελεθεῖν τοὺς πύλωνας τῶν ἵπ- παφίων μήτε προβιάειν τὴν ἄριαν μήτε τὸν σπάτιον· ἀ[λλ]ὰ πεσέτωσαν σὺν τοῖς ἰδίῳις ἡμόχοις Εὐπρέ- πητε τὸ[ν] Τελεσφόρου τὸν καὶ Γέντιον καὶ Φηλεῖκε καὶ Διονύσιον τὸν ἀποδάσκοντα καὶ λα- 20 χονσοιραζαβαδρνεφισκωνοσδεργα- βηφρυροβηθ· κατὰδῆσον τοὺς ἵππους ὧν τὰ ὀνό- ματά σοι καὶ τὰς ἰδίας παρακατατίθημι ἐν τούτῳ τῷ σκεύει, ῥοσέ[ω]ν· Σιλουανὸν Σε- ρουάτον [Α]οῦε Ζέφυρον Βλάνδον Ἰμβραῖ- 25 ον Δεῖ[ο]υτε Μάρισκον Ῥάπιδον Ὀριέντε Ἀρβο- ῦστον καὶ τῶν οὐνετιανῶν· Ἡμι[έν]τε Δίγνον Ληνώε Παιζόντε Χρύσασπιν Ἀργούτον Δηρεισῶρε Φρουγίφερον Εὐφ- ράτην Σάνκτον Αἰδίσιπε Πραικλάρον. Κατα- 30 ῆσον αὐτοῖς τὸν δρόμον τὴν δύνα- μιν τὴν ψυχὴν τὴν ὄρμην τὴν ταχύτη- τα· ἄφελε αὐτῶν τὴν νεϊκὴν ἐμ- ὀδισον αὐτοῖς τοὺς πόδας ἔκκοψον ἐ- κνεύρωσον αὐτούς, ἵνα μὴ δυνασθῶ- 35 σιν τῇ αὐρίον ἡμέρᾳ ἐν τῷ ἵπποδρόμ- ῳ μηδὲ τρέχειν μηδὲ περιπατ- εῖν μηδὲ νεικῆσαι μηδὲ ἐξελε- θεῖν τοὺς πύλωνας τῶν ἵππα- φίων μήτε προβιάειν τὴν ἄ- 40 ρίαν μήτε κυκλεύσαι τοὺς καμ- πτήρας· ἀ[λλ]ὰ πεσέτωσαν σὺν τοῖς ἰδίῳις ἡμόχοις Εὐπρέ- πητε τὸ[ν] Τελεσφόρου Γέντιον καὶ Φηλεῖκε καὶ Διονύσιον τὸ- 45 ν ἀποδάσκοντα καὶ λαμυρόν. Κατὰδῆσον αὐτοῖς τὰς χεῖ- ρας ἄφελε αὐτῶν τὴν νε- ικὴν τὸν [ ] ἀπόβασιν καὶ τὴν ὄρασιν, ἵνα μὴ δυνασ- 50 θῶσιν βλέπειν τοῦ- σ ἰδίους ἀντιπάλους ἡμοχούντες ἀ[λλ]ὰ μᾶλλον ἄρπασον αὐ- τοὺς ἐκ τῶν ἰδίων 55 ἀρμάτων καὶ στ- ρέψον ἐπὶ τὴν γ- ῆν ἵνα πεσέτω- σαν μόνῳ ἐμ- παυτὶ τόπῳ τοῦ 60 ἵπποδρόμο- υ συρομνοι μάάλιστα δ- ἐ ἐν τοῖς καμ- πτήρσιν 65 μετὰ βλά- βης τοῦ σωματο-

ς σὺν τοῖς ἵπ- οῖς οὖς 70 ἔλαυν- ου- σιν. Ἡδη τα- 75 χ]ύ. Vs. 2 Αὐθ[ε]ρωταβαλ. correxerunt ex Αὐθγερωταβαλ. collato n. 12510, 19; sed et illic Αὐθγερωταβαλ legitur, nec S ante γ in nomine barbaro mi- rum est.

CIL. VIII suppl. n. 12509. Tabella plumbea reperta Carthagine in sepulcro, eodem modo scripta quo n. 12508, in medio delineata est imago agitatoris. Eandem sequitur devovendi formulam quam ea quae praecedit lammina.

Ὀρκίζω σε ὅστις ποτ' οὖν εἶ[νεκυ]δαίμων ἄω[ρ]ε κατὰ τῶν [κραταί- ων ὀ]νομάτων· ἐκνεύρωσον τὸν ἀποδάσκοντα Ζεῦ σιμου- εουερρηκροφασεμνησασερωσπημαστρουλ· . . . . . 5 . . . . . εββο. . . Ἰάω Ἰαή Ὀμψοπιε . . [κατὰδῆσον τοὺς ἵπ- πους τοῦ π]ρασίνο, ὧν τὰ ὀνόματά σοι παρακατατίθημι Ἀ- λάρειον Ἀγίλε Πάρδον Πουγίωε Δάρδανον [Ε]ἰναρχον Πρετι- σον Προυνηκὸν Νίμβον Μαῦρον Οὐκίτωρε Πρωφίκιον [Α]γρυπ- τον Οὐετερ[ᾶ]νον. Κατὰδῆσον

Quae sequuntur ad litteram consentiunt cum n. 12508 vs. 8—16 ἡμό- χους, nisi quod tabella nostra post ἐκνεύρωσον vs. 11 addit ἐξέρθωσον, et post σπάτιον vs. 16 μηδὲ κυκλεύσαι τοὺς καμπτήρας.

16 ἡμόχοις [Γ]ράτω καὶ Φηλεῖμι καὶ Ναρκίσσω· ἐπιτάσσοσιν γάρ σοι Ἄβμ . . . . . ναβας καὶ Ἀνχεφρεφειφουβω. Κατὰδῆσον τοὺς ἵππους τοῦ πρασίνο ὧν τὰ ὀνόματά [σοι παρα- 20 κατατί]θημα Ἀ[λ]άρειον

Vs. 20—34 Ναρκίσσω repetunt ad verbum vs. 5—17, nisi quod pro τὴν δύναμιν τὴν ψυχὴν τὴν ὄρμην τὴν ταχύτητα, ἄφελε αὐτῶν τὴν νεϊκὴν, ἐμποδίσσον αὐτοῖς τοὺς πόδας legitur vs. 23 [ἄφελε] νεϊκὴν ὄρμην ψυχὴν τα- χύτητα.

34 Κατὰδῆσον αὐτοῖς τὰς χεῖρας ἐ- ντύ[λι]ξον αὐτῶν τοὺς μᾶσκειγας εἰς τὰς ἡῖας ἄφελε αὐτῶν τῆ[ν] νεϊ- κην

Vs. 37—45 καμπτήρσιν = n. 12508 vs. 48—64; omittit tamen nostra tabula vs. 53 αὐτούς, vs. 58 μόνῳ, vs. 61 συρόμνοι.

45 καμπτήρσιν σὺν τοῖς ἰδί- οῖς ἵπποις μετὰ βλάβης τοῦ σώματος καὶ σιελῶν κατάρματος· ἦδη ἦδη [ῆ]δη ταχύ ταχύ ταχύεως 50 κατὰδῆσον κατὰδῆσον κατὰδῆσον αὐτούς.

CIL. VIII suppl. n. 12510. Tabella plumbea reperta Carthagine in sepulcro, eodem modo et ad eandem formulam scripta atque n. 12508. 12509.

Ὀρκίζω σε ὅστις ποτ' οὖν εἶ[νεκυ]δαίμων ἄωρε κατὰ τ- ὧν [ἐ]π[τ]ᾶ [σ]υθροῦνον χ[σ]τ(ο)νίου βασιλί(ω)ε Ἀχλαουμ Φερεφω Βαφ- αιω Βεβοχ Βολβες Ῥωτυν Ἰψθω ἵνα καταδῆσης 5 τοὺς ἵππους τοῦ πρασίνο, ὧν τὰ ὀνόματά σοι παρακατατίθημι [ ] Ἀ[λ]άρειον Ἀγίλε Κουπεῖδιε Πουγίωε Πρετι- ὦστον Προυνηκὸν Δάρδανον [Ε]ἰναρχον Φλόριδον Πάρδον Σερουά- τον Φούλγιδον Οὐκίτωρε Πρωφίκιον. Κατὰδῆ- σον αὐτοῖς

Vs. 8—16 = n. 12508 vs. 8—16. Varinus notes has lectiones: omisit tabella nostra vs. 9.10 τὴν ὄρμην τὴν ταχύτητα, addidit ἐξέρθωσον vs. 11 post ἐκνεύρωσον, scripsit vs. 15 μηδὲ κυκλεύσαι τοὺς καμπτήρας pro μήτε τὸν σπάτιον.

16 ἡμόχοις [Γ]ράτω καὶ Φηλεῖμι καὶ Ναρκίσσω· ὀρκίζω γάρ σε,

δαίμων, κατὰ τῶν ἰσχυρῶν ὀνομάτων Σαλαβα[Σ]βαλ ΑὐΣ-
 γερωταβαλ Βασυθαίτεω Ἄλεω Σαμ[ι]-
 20 ΒηΨωρ. Κατάδησον τοὺς ἵππους τοῦ πρᾶσινοῦ ὦ-
 η τὰ ὀνόματά σοι παρακατατί[Σ]θηκα.
 Α[λ]άρεσιον
 Vs. 22—39 Ναρκίστω = vs. 7—17. Vs. 26 legitur δρόμου πόδας νείκημ
 ἔρμη ταχυτή[η]τα pro αὐτοῖς τὸν δρόμον — τοὺς πόδας vs. 8. 9; vs. 34 μῆτε
 τὸν σπάτιον additur post τὴν ἄριαν.

39 Ναρκίστω. Κατάδη-
 σον αὐτοῖς τὰς χεῖρας, ἄφελε
 αὐτῶν τὴν νείκην

Vs. 40—53 ἵπποδρόμου = n. 12508 vs. 47—60. Omittit tabula nostra
 vs. 51 μόνι post πετίτωσαν.

52 ἵππο-
 δρόμου σ-
 ἦν τοῖς ἰδίῳ ἵππ-
 55 (π)οῖς μ-
 ετὰ βλάβης τοῦ
 σώμα-
 τος καὶ σκελ-
 ῶν κ-
 60 ἀτάγματος.
 Ἥδη
 ἥδη ἥδη
 ταχυῶ τα-
 χ[ύ] ταχίως
 65 Κατάδη[σ]ον κατάδησον κατάδησον.

CIL. VIII suppl. n. 12511. Tabella plumbea reperta Carthagine in cippo
 sepulcreti. In margine signa mystica.

Σεμεσίλια Δαμιαταμενεὺς Ληονα-
 λλελαμ. Λαίλαμ Ἐρμου Βελη Ἰακούβ Ἰαίω Ἐρβηθ-
 ω Παίτερβηθμη Μαλθαβηθαλασαν. Καταρά· ἔξορμί-

Collections du Musée Alaoui I (1890) p. 101 sqq. Tabella plumbea reperta Hadrumeti in necropoli, scripta saeculo tertio p. Chr. n.

HORCIZOSEDAEOMNIONPNENM[A]TOENTHADECIMENONTONONAMITITAOAGIOAZΘ

Ἄβραῦθ τὸν θεὸν τοῦ Ἄβραῦν καὶ τὸν Ἰάω τὸν τοῦ Ἰ(σ)άκου Ἰάω
 Ἄδῶθ Ἄβραῦθ θεὸν τοῦ Ἰσράμια ἀκουσον τοῦ ὀνόματος ἐντεῖμον
 καὶ φοβεροῦ καὶ μεγάλου, καὶ ἀπελθε πρὸς τὸν Οὐ[ρ]βανὸν
 5 ὃν ἔτεκεν Οὐρβανὰ καὶ ἄξον αὐτὸν πρὸς τὴν
 Δομιτιανὴν ἣν ἔτεκεν Κανθιδὰ ἐρωῦτα μαυόμενον ἀγρυπνοῦ-
 τα ἐπὶ τῇ φιλίᾳ αὐτῆς καὶ ἐπιθυμία καὶ δεόμενον αὐτῆς ἐπανελθεῖν
 εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ σύμβιο[ν] γενέσθαι. Ὁρκίζω σε τὸν μέγαν θεὸν
 τὸν αἰώνιον καὶ ἐπαώνιον[ν] καὶ παντοκράτορα τὸν ὑπερίων τῶν
 10 ὑπερίων θεῶν· ὀρκίζω [σ]ε τὸν κτίσαντα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν θά-
 λασαν· ὀρκίζω σε τὸν δικαγωγίσαντα τοὺς εὐσεβεῖς· ὀρκίζω σε
 τὸν διαστήσαντα τὴν γᾶν ἐν τῇ θαλάσῃ, ἀγαγεῖν καὶ ζευξαι
 τὸν Οὐρβανόν, ὃν ἔτεκεν Οὐρβανὰ, πρὸς τὴν Δομιτιανήν, ἣν ἔτεκεν
 Κανθιδὰ, ἐρωῦτα βασιανζόμενον ἀγρυπνοῦντα ἐπὶ τῇ ἐπιθυμίᾳ αὐ-
 15 τῆς καὶ ἔρωτι, ἢ αὐτὴν σύμβιον ἀπάγη εἰς τὴν οἰκίαν ἑαυτοῦ. ὀρκί-
 ζω σε τὸν ποιῆσαντα τὴν ἡμίονον μὴ τεκεῖν· ὀρκίζω σε τὸν διορίσαν-
 τα τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ σκότους· ὀρκίζω σε τὸν συντρέφοντα τὰς πέτρας·
 ὀρκίζω σε τὸν ἀπορήξαντα τὰ ὄρη· ὀρκίζω σε τὸν συνστρέφοντα τὴν
 γῆν [π] [τ]ῶν Σεμελίων αὐτῆς· ὀρκίζω σε τὸ ἄγιον ὄνομα, ὃ οὐ λέγεται ἐν
 20 τῷ ἀδύτῳ· ὀνομάσω αὐτὸ καὶ οἱ δαίμονες ἐξεγερωθῶσιν ἐκθαμβοὶ καὶ περι-
 φραβοὶ γενόμενοι, ἀγαγεῖν καὶ ζευξαι σύμβιον τὸν Οὐρβανόν, ὃν ἔτεκεν
 Οὐρβανὰ, πρὸς τὴν Δομιτιανήν, ἣν ἔτεκεν Κανθιδὰ, ἐρωῦτα καὶ δεόμε-
 νον αὐτῆς· ἥδη, ταχύ. Ὁρκίζω σε τὸν φωστήρα καὶ ἄστρα ἐν οὐρανῷ ποιή-
 σαντα διὰ φωνῆς προσηγορίας, ὥστε φαίνεω πᾶσιν ἡνθρωποῖς·
 25 ὀρκίζω σε τὸν συντείσαντα πᾶσαν τὴν οἰκουμένην καὶ τὰ ὄρη
 ἐκτραχηλίζοντα καὶ ἐκβρίζοντα, τὸν ποιοῦντα ἐκτρομον τὴν γῆ-
 ν ἡ ἵπασ(αν καὶ) κινῶντα πάντας τοὺς κατοικοῦντας· ὀρκίζω σε τὸν ποιή-
 σαντα σημεῖα ἐν οὐρανῷ κ[αί] ἐπὶ γῆς καὶ θαλάσσης, ἀγαγεῖν καὶ ζευξαι
 σύμβιον τὸν Οὐρβανόν, ὃν ἔτεκεν Οὐρβανὰ, πρὸς τὴν Δομιτιαν[ά]ν, ἣν
 30 ἔτεκεν Κανθιδὰ, ἐρωῦτα αὐτῆς καὶ ἀγρυπνοῦντα ἐπὶ τῇ ἐπιθυμίᾳ αὐ-
 τῆς, δεόμενον αὐτῆς καὶ ἐρωτῶντα αὐτὴν ἢ ἐπανελθεῖν εἰς τὴν οἰκίαν
 αὐτοῦ σύμβιος γενομένη· ὀρκίζω σε τὸν θεὸν τὸν μέγαν τὸν αἰώ-
 νιον καὶ παντοκράτορα, ὃν φοβεῖται ὄρη καὶ νύκται καὶ ὄλην τὴν οἰ-
 κουμένην, δι' ὃν ὁ λείων ἀφείσῃ τὸ ἄρπασμα καὶ τὰ ὄρη τρέμει

ζω ἡμᾶς κατὰ τῶν μεγάλων ὀνομάτων ἢ α
 5 κατάδησθε πᾶν μέλος καὶ πᾶν νεῦρον Βικτωρικοῦ
 ὄ[ν] ἔτεκεν [γ]ῆ μήτηρ παντὸς ἐνψύχ[σ]υ, ἡμίονου τοῦ
 βενέτου καὶ τῶν ἵππων αὐτοῦ, ὧν μέλλ(ε)ι ἐλαύν(ε)ω, Σεκου-
 δισω Ἰούβενω καὶ Ἀτσοκάτων καὶ Βούβαλλον καὶ Βικτωρικοῦ
 Παμπησιανῶ καὶ Βαϊανῶ καὶ Βίτορο[ς] καὶ Ἐξίμου κα-
 10 ἰ τῶν Μεσσάλων Δομινάτορα καὶ ὅσοι ἐάν συνζευχθῶ-
 σω αὐτοῖς· κατάδησον αὐτῶν τὰ σκέλη καὶ τὴν ὀρμήν καὶ
 τὸ πῆδημα καὶ τὸν δρόμον, ἀμαύρωσον αὐτῶν τὰ
 ὄμματα, ἢ α μὴ βλέπωσι, στρέβλωσον αὐτῶν
 τὴν ἰσχυρὴν καὶ τὴν καρδίαν, ἢ α μὴ [π]ρέωσι. Ὡς οὐ-
 15 τος ὁ ἀλέκτωρ καταδέδεται τοῖς ποσὶ καὶ ταῖς χερσὶ καὶ τῇ
 κεφαλῇ, οὕτως κατάδησατ[ε] τὰ σκέλη καὶ τὰς χ(ε)ῖρας καὶ τὴν
 κεφαλὴν καὶ τὴν καρδίαν Βικτωρικοῦ τοῦ ἡμίονου τοῦ βενέ-
 του ἐν τῇ αὔρῳ ἡμέρα καὶ τοὺς ἵππους, οὐς μέλλ(ε)ι ἐλα-
 20 ῦν(ε)ω, Σεκουδισω Ἰούβενω καὶ Ἀτσοκάτων καὶ Βού-
 βαλον καὶ Ακυρίτων καὶ Βικτωρικοῦ Παμπησιανῶν καὶ
 Βαϊανῶν καὶ Βίτορα καὶ Ἐξίμου[μ], καὶ τῶν Μεσσάλης
 Δομινάτων, καὶ ὅσοι ἐάν αὐτοῖς συνζευχθῶσι. [Ἔ]τι
 ἔξορκίζω ἡμᾶς κατὰ τοῦ ἐπάν[ω] τοῦ οὐρανοῦ θεοῦ
 τοῦ καθήμενου ἐπὶ τῶν Χερουβί, ὁ διορίσας τὴν γῆν
 καὶ χωρίσας τὴν Θαλάσσαν, Ἰάω Ἀβραῖω Ἀρβηθιάω
 25 Σαβαῶ Ἀδωνιά, ἢ α κατάδησθε Βικτωρικό[ν] τὸν ἡμί-
 ονον τοῦ βενέτου καὶ τοὺς ἵππους οὐς μέλλ(ε)ι ἐλαύν(ε)ω
 Σεκουδισω Ἰούβενω καὶ Ἀτσοκάτων καὶ Βικτωρικοῦ
 Παμπησιανῶν καὶ Βαϊανῶν καὶ Βίτορα καὶ Ἐξίμου
 30 καὶ τῶν Μεσσάλης Δομινάτων, ἢ α ἐπὶ νείκην μὴ
 ἐλαύνωσι ἐν τῇ αὔρῳ ἡμέρα ἐν τῇ κίρῳ. Ἥδη, ἥδη
 ταχύ ταχύ.

Vs. 1 Δαμιαταμενεὺς falso scriptum pro Δαμιαμενεὺς, Παίτερβηθμη for-
 tasse pro Παιτερβηθμη; Ληονα Delattre Bull. de corr. Hell. XII p. 300,
 ΛΗ ΝΝΑ CIL.; vs. 6 Kaibel Epigr. 606, 4: γῆς ὧν πρόσθε γόνος μητέρα
 γαῖαν ἔχω; vs. 24 καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβί Daniel 3, 55.

35 καὶ [ἡ γῆ] καὶ ἡ θάλασσα ἕκαστον ἰδάλλεται ὃν ἔχει φόβον τοῦ Κυρίου
 κ[αὶ] [μ]ὴν] ἀθανάτου παντεφώπτου μισοποιήρου ἐπισταμίου τῆ
 χ[ενό]μ[ε]να ἀγαθὰ καὶ κακὰ κατὰ θάλασσαν καὶ ποταμούς κα[ὶ] τὰ ὄρη
 καὶ [τὴν] γῆν], Ἄωθ Ἀβωῶθ τὸν θεὸν τοῦ Ἀβραάμ καὶ τὸν Ἰάω τὸν τοῦ Ἰ(σ)άκου
 Ἰάω Ἄωθ Ἀβωῶθ θεὸν τοῦ Ἰσραήμ· ἄξον, ζεῦξον τὸν Οὐρβανόν, ὃν
 40 ἔτεκεν Οὐρβανός, πρὸς τὴν Δομιτιανήν, ἣν ἔτεκεν Κανιδιά, ἐρῶντα
 μαινώμενον βασανιζόμενον ἐπὶ τῆ φίλιᾳ καὶ ἐρωτὶ καὶ ἐπιθυμίᾳ
 τῆς Δομιτιανῆς, ἣν ἔτεκεν Κανιδιά, ζεῦξον αὐτοὺς γάμψ καὶ
 ἐρωτὶ συμβιούτας ὅλη τῆ ζωῆς αὐτῶν χρόνῳ· ποιήσον αὐ-
 τὸν ὡς δοῦλον αὐτῆ ἐρῶντα ὑποτεταχθῆναι, μηδὲμίαν ἄλλην
 45 γυναικα μήτε παρθένοι ἐπιθυμούντα, μοιῆν δὲ τὴν Δομιτιανήν,
 ἣν ἔτεκεν Κανιδιά, σύμβιον ἔχων ὅλη τῆ ζωῆς αὐτῶν [χ]ρόνῳ.
 Ἡδὴ ἦδη τινχὺ ταχύ.

Nonnulla aliter legi atque Maspero editor; secundum ectypum dedi vs. 6 Δομιτιανῆν [-ιαν M.]; vs. 15 ἢ αὐτῆν [ἦν αὐτῆν M.]; vs. 18 συστρέφονται [συστρ. M.]; vs. 33 ὃν [οὗ M.]; vs. 44 ἄλλην [μήτε M.]; vs. 4—5 et 25 ipsius tituli verborum ordo turbatus est. — Scripserunt de hac tabella Zin-gerle *Philol.* LIII 1894 p. 344, Deissmann *Bibelstudien* initio.

Atque hactenus Graecorum dirae in Africa¹⁾ repertae. Una adhuc restat amplior collectio tabellarum plumbearum devotionibus conscriptarum, quae sunt repertae Cnrii prope Paphum Cypro in insula: tertio fere p. Chr. n. saeculo sunt exaratae, edidit eas Miss Macdonald (*Inscriptions relating to sorcery in Cyprus, Proceedings of the society of biblical archeology* 1890 p. 160 sqq.).

Proceedings p. 174 n. 1.

Δ(αί)μονες] οἱ κατὰ γῆν κ(αί) δ(αί)μονες οἵτινες
 ἔστε] κ(αί) πατέρες πατέρων κ(αί) μητέρες] ἀντιέν(ε)ρι(λ)(ο)ι
 οἱ κ(αί) οἵτινες ἐνθάδε κ(ε)ῖθε κ(αί) οἵτινες ἐνθάδε
 καθ(ῆ)σθε θυμόν ἀπὸ κριδῆς πολυκηδέα [πρὸςθε
 5 λαβ]όντες· παραλάβετε τοῦ Ἀρίστου τὸν θυμόν τῶν
 πρὸς ἐμὲ ἔχ(ε)ι τὸν Σ(ω)τηριανόν τὸν κ(αί) Λίμβαρρον κ(αί) τὴν
 ὄργην κ(αί) ἀφέλεσθε αὐτοὺ τὴν δύναμιν κ(αί) τὴν ἄλλην κ(αί)
 ποιήσετε αὐτὸν ψυχρὸν κ(αί) ἀφώνον κ(αί) ἀπνεύμονον· ψυχ-
 ρὸν εἰς ἐμὲ τὸν Σ(ω)τηριανόν τὸν κ(αί) Λίμβαρρον· ὀρκί(σ)ζω
 10 ὑμᾶς κατὰ τῶν μεγάλων θεῶν Μισσημαμαβλ[ι]βου-
 μμαξω ενιαξω ενδενεκοπτοραμελοφθμημερε[ρα-
 κ]ου ρασρωεκαμδωρμεκαχθουδουρασιμαθωρασεακηθω-
 ζω] θ(ε)ῶ ἀσχημοδοιραλαρ ακου ρανει ακου ραλαρ ακουσεστε
 αλαρ]ουεχαρμυλαρκαρκαρμεφθθι τισοχωρ αδιωκεια χθω]ν
 15 χθ]ονιοι θεοι παραλάβετε τοῦ Ἀρίστου κ(αί) τὸν υἱὸν Ἀρί-
 στου τὸν θυμόν κ(αί) τὴν ὄργην τὴν εἰς ἐμὲ ἔχ(ε)ι τὸν Σ(ω)-
 τηριανόν τὸν κ(αί) Λίμβαρρον κ(αί) παρίδοτε τῷ κατ' Ἀ(ι)δῆ θυροουρῶ
 Μ]αθουεφραμενος κ(αί) τὸν ἐπὶ τοῦ πυλῶνος τοῦ Ἀ(ι)δου
 20 κ(αί) τῶν κληθῶν τοῦ οὐρανοῦ τετραμένιον Στερεξεξῆ ηρ-
 ηξα ῥησῆχθων αρδαμαχθουρ πριπτεν λαμπαδου στενά[κτα
 θά]ψατε τὸν προγεγραμμένον ἐπὶ τοῦδε τοῦ φημωτικῶ
 κ]αταθέματος.
 ἐνο]ρκίζω ὑμῶν τὸν βασιλέα τῶν κωφῶν δ(αί)μόνων· ἄκο-
 25 ὑσατε τοῦ μεγάλου ὀνόματος· ἐπιτάσσ(ε)ι γὰρ ὑμῶν ὁ μέγ-
 ας Σ]ισσοχωρ ὁ ἐξάγων τοῦ Ἀ(ι)δου τὰς πύλας, κ(αί) κατα-
 δ]ήσατε τοῦ ἀντιδίκου μου τοῦ Ἀρίστου κ(αί) κατακο[μ]-
 σ]ατε τὴν γλώσσαν τὸν θυμόν τὴν ὄργην τὴν εἰς ἐμὲ ἔχ(ε)ι τὸν
 Σ] (ω)τηριανόν τὸν κ(αί) Λίμβαρρον ὁ Ἀρίστου, (ε)ῖνα μὴ δύνη(αι) μοι μη-
 30 δεῖν] πράγματι ἐναντιωθῆναι. ὀρκί(σ)ζω ὑμᾶς δ(αί)μονες πολυκ-
 η]δριοι κ(αί) βιοθάνατοι κ(αί) ἄωροι κ(αί) ἄποροι ταίφης κατὰ τῆς ῥη-
 σ]ηχθουρας τῆς κατενεκίσης μελιούχου τὰ μέλη κ(αί) αὐτὸν μελιούχον,
 ἐ]γορμή(σ)ζω ὑμᾶς (ο) κατὰ τοῦ ἀχάλεμορφωθ ὅστις ἐστὶν ὁ μόνος ἐπίγ(ε)ι[ος
 θε]δ(ε)ς Ὁσοος οισωρφοριε ουσραπυ ποιήσατε τὰ ἐνεγεγραμμένα·
 35 τ]υ]β(ε) παιδάκρυτε κ(αί) χθ]ονιοι θεοι κ(αί) Ἐκίτη χθ]ονια κ(αί) Ἐρμῆ χθ]ονια
 κ(αί) Π]λοτυν κ(αί) Ἐρμῆς ἐποχθ]ονιοι κ(αί) ὑμ(ε)ῖς οἱ ὠδ(ε) κἀνω κ(ε)ῖμαι οἱ
 ἄ]ωροι κ(αί) ἀνώμονοι ἐνμαξω παραλάβετε τὰς φωνὰς τοῦ Ἀρίστου
 τοῦ πρὸς ἐμὲ τὸν Σ(ω)τηριανόν τὸν κ(αί) Λίμβαρρον Μισσημα-
 40 κ]ω] τὴν παραθῆκην ὑμῶν πᾶσαι τῆσιν φημωτικῆν τοῦ Ἀρίστου
 κ(αί) ἀνάδοτε αὐτοῦ τὸ ὄνομα τοῖς χθ]ονιοις θεοῖς Ἄλλα ἀκην

κ(αί) ἀκην καὶ λαλα θανάτω τῷ τρωπύμω Κούρα· οδοί μοι πᾶντοτε
 τελ(ε)μώσ]ωσι κ(αί) φημώσ]ωσι τὸν ἀντιδικόν ἐμοῦ τοῦ Σ(ω)τηριανού
 τοῦ κ(αί) Λιμβάρου τὸν Ἀρίστου κ(αί) ἐξ(ε)ῖρον δὲ μοι κ(αί) σὺ ὁ ἔχων τὸ [υ-
 π]ὸ(ε)ῖον βί[σ]τηλιόν σε πᾶσιν τῶν Ἐρμῶν· ὀρκί(σ)ζω ὑμᾶς κατὰ
 45 τῶν ἐ]ν Ἀ(ι)δῆ) θεῶν Ουκχιτου τὴν τῆ(φ)ων δότ(ε)ριαν Λωθωμω
 τωιμεγεωωειφρι ὁ ἐν τῷ οὐρανοῦ ἔχων τὸ (αί)θ(ε)ριον Βασίλ(ε)ιον
 Μω]θιλαμψ ἐν οὐρανοῦ Ἰάω κ(αί) τὸν ὑπὸ γῆν Σαβηλιεῖ Ἰάω
 Σα]βηλιφ[λ]αυβηθαιαποπυτωρ· ὀρκί(σ)ζω σε Βαθ[υ]μια
 χθ]ι[ο]ρωκορβρακιδιανακωκικαβηθαιακωρ· [ἐξ]ορκί(σ)-
 50 ζω ὑμᾶς τοῖς ἐπὶ Κ]ρόνου ἐκτεθῆ[ι]τας θεοῖς Ἀβλαεαθαιακω
 σ]ισσο[ε]τρον] παραλάβετε τὸν ἀντιδικόν ἐμοῦ τοῦ Σ(ω)τηριανού
 τοῦ κ(αί) Λιμβάρου τὸν Ἀρίστου κ(αί) ὀκνητικερεχερεβεβιλλ-
 ο]σαλακαμθη κ(αί) σὺ ἡ τὰς [κλ(ε)ῖ]θας τοῦ Ἀ(ι)δου κατέχουσα
 ῥη]σῆχθων· συνί[ε]λ(ε) μὲ μοι κ(αί) σὺ Ἀτμιαθῆ[ε] . . . κατὰ θεῶν σύν-
 55 θρονοι ἀνά]θημα Μισσημασωνο . . . . .
 . . . . . ἢ παρτεθ(ε)μῖ[νο] . . . . .
 . . . . . ἐπιόθουχοι . . . . .
 . . . . . φημώ]σ]ωσι . . . . .

Supplementa sumpta sunt e reliquis tabellis, quae ad eandem formu- lam conscriptae sunt. Vs. 54 fortasse τοῖν κάτω θεῶν.

Proceedings p. 175 n. II.

Fragmentum similis tabellae, ab ignoto quodam contra Aphrodisium et Nestorinum (Ἀφροδίτην καὶ Νέστορον) scriptae incipit a τῷ τρωπύμω Κούρα (= I, 41) et pergit, ad litteram cum devotione quae antecedit consentiens, usque ad ῥησῆχθων (= I, 54); tum legi potest:

. . . . . ου κατὰθ(ε)ματος . . . . .
 15 . . . . . τη(ε)ῖτε τη . . . . .

Proceedings p. 176 n. III.

Devovetur Ζ . . . η τοῦ Καλοκίρου, nomen devoventis excidit. Restant versus unus et triginta, incipit devotio ab ἀφέλεσθε [αὐτῆς] τὴν ὄργην (= I, 7), et procedit usque ad παραλάβετε τὴν ἀντί[δομ]ν ἐ[μοῦ] (= I, 51).

Proceedings p. 176 n. IV.

Δ(αί)μονες οἱ κατὰ (.) γῆν κ(αί) δ(αί)μονες οἵτινες [ἔ]στε κ(αί)
 πατέρες πατέρων κ(αί) μητέρες ἀντιέν(ε)ρι(λ)(ο)ι ἀδριοι [ἦ]τε γυναικοι
 δ(αί)μονες (οἱ)τινες ἔστε κ(αί) οἵτινες ἐνθάδε κ(ε)ῖθε, βίον λιπότες
 πολυκηδέα, βιοθάνατοι εἴτε ξῆνοι (ε)ῖτε ἐνόπιοι (ε)ῖτε ἄωροι (ε)ῖτε
 5 ἄποροι ταίφης (ε)ῖτε ἀπὸ τῆς ἀκρ(ε)ας τῶν ἀστρων φέρεσθε εἴτε [ἐ]ν
 ἀέρι πο]ν πλ(α)στρεσθε κ(αί) σὺ ὁ ὕδ(ε) κἀνω κ(ε)ῖμενος περιε[κ]λαβετε τὰς
 φωνὰς τῶν ἀντιδίκων ἐμοῦ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ κ(αί)
 Μακεδονίου οὗ ἔτεκεν ἡ Ματιδία τὸν Θεόδωρον το . . .
 . . . Τίμωναι τὸν ἐ(σ)τεκεν Μαρκία Νιτε . . . . .
 10 . . . ματω[α]βημιαμαξωμιαξωκωπ . . . . .
 . . . ἐνεουμαρκακινεμελιουθ[η]ηλαρκακιν(ρω) . . . . .
 . . . δέσποτα τῶν ὑπὸ χθ]ονιοι δ(αί)μόνων . . .
 . . . κ(αί) δὸς φημῶν τῷ Θεόδωρῳ τῷ ἡγεμόνι
 . . . τῆς Κ]ύπρου κ(αί) Τίμ(ω)νι, ἦνα μὴ δύνη[ι]ται μηδεῖ
 15 πράγματι] ἐναντιωθῆ[ν]αι τῷ Ἀλεξάνδρῳ . . . . .
 τῷ κ(αί) Μακεδονίῳ· ἀλλὰ ὡς [υ]μ(ε)ῖς ἀταφοι κ(αί) ἄφω-

¹⁾ Asiannarum restat una in Chersoneso Taurica reperta et publici iuris facta *Compte-rendu, Petersburg* 1868 p. 122, in qua devoventi videntur Βίτταλος Βακίωσ Ζωγῆης· τούτων τὴν ἐργασίην eqs.

νοι κ(αι) ἀλλοιοι κ(αι) ἄγλωσσοι ο(ὕ)τω . . . . .
κ(αι) ἀντιδικοί ἦτωσαν ἄλλοιοι ἄρῳνοι [ἄγλωσσοι·
Θεόδωρος ὁ [ἡγεμῶν κ(αι) Τίμων . . . . .
20 . . . ἐν ἑπταί . . . . .

Vs. 6 γίνωσκε με ὡς κείμενοι Kaibel Epigr. 245; vs. 17 ο(ὕ)τω] οκτω Miss Macdonald.

Proceedings p. 177 n. V.

Devotio ad eandem formulam conscripta ad quam n. I, initio integra, in fine mutila, desinit vs. 41 in verbo ματ[ωμιστω (= I, 55). Devovet Alexander, qui et Macedonius, Theodorum inimicum, ut in n. IV.

Proceedings p. 179 n. VI.

. . . νίας . . . . .
. . . χουδο . . . . .
. . . μοδουραει . . . . .
. . . λουραχεναρμαρται . . . . .
5 . . . . . ἠν φραγην μαξων μαξω . . .
εμ[αξων εδωικαι αδωικαι χουδων παρα[λαβε
. . . Ἀλέξανδρον τὸν κα[λοῦμενον Λουσκίην καὶ . . . Τ. . .
. . . κ(αι) Εὐμένη καὶ Μακάριον καὶ Δημοκράτην καὶ Μάρκον
κ(αι) Μητροδωρον Ἀσβολιν τὸν τραπεζίτην· ὡς ἡμ(ε)ῖς . . . ἐν . . .
10 . . . ἀταφοὶ ἄρῳνοι οὕτως καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ὁ ἐπικαλούμενος Λούσ-
κην καὶ [Τίμων καὶ Φιλόδημος καὶ Εὐμένης καὶ Μακάριος καὶ Δημοκρά-
τη] καὶ Μητροδωρος ὁ ἐπικαλούμενος Ἀσβολίς τραπεζίτης . . . . .
. . . τοῦς κα[ταχθονίους . . . . . μαχωνμαχωνφιλ . . . . .
. . . . . τῷ Ἀλέξανδρου τοῦ κα[λοῦμενον Λούσ-
15 κην . . . . . ἠν καὶ Φιλόδημου καὶ Εὐμένη καὶ Μακαρίου . . . . .
. . . . . καὶ Μητροδωρου ἐπικαλουμένου Ἀσβολίου τραπεζίτου . . . . .
. . . . . πολυάνδραιο πεπελεκισμένοι κ(αι) εσ . τ . . . . .
. . . . . ἀποροι τῆς ἱερέας ταφῆς ὀρνί[σ]ζω ἡμῶς δι[α]ίμονες κατὰ τῆς
ῥήσυχθῆς τῆς κίτερι[α]κασιμῆς τὰ μελιούχου μέ[λ]η κ(αι) αὐτὸν μελιούχου
20 . . . . . εως τὸν Ἀλέξανδρον τὸν καλούμενον Λούσκην . . . . .
. . . . . νίς Εὐμένη [Μακ]άριον Δημοκράτην . . . . .
Μητροδωρον Ἀσβολιν(ῶν) τραπεζίτην . . . . . μασωμασχω . . . . .
. . . . . τὴν παρα[σ]τήκη σοι παρα[τί]ζομεν φημιστικῆν . . . . .
. . . . . τοῖς] καταχθ[ε]ν[ι]οῖς Θεοῖς . . . . . ἀλα ακη καὶ ἀκωη
25 . . . . . τωτουλογη . . . . . [ε]ρεσχηγαι κα . . . . .
. . . . . γοσπεριανθ . . . . . [Ἀ]λέξανδρος ὁ καλούμενος Λούσ-
κην . . . . . ἡμῶς ἔξορκί[σ]ζω . . . . . μέγαν τῶν . . . . .
. . . . . ακωμασχ[ε]νηβαλλικωχουβ . . . . . ?
τελ(ε)μῶσατε] καὶ φημῶσατε τοὺς ἀντιδίκους [ἐμοῦ Ἀλέξανδρον τὸν
30 καλούμενον Λούσκην κ(αι) Τίμονα κ(αι) Νεων . . . κ(αι) Φιλόδημον
. . . . . Μάρκον καὶ Δωρόσεν κ(αι)] . . . . . Τ . . . . .
. . . . . Μακεδονίῳ τοὺς ἀντιδίκους . . . . .
. . . . . χουθῆνίου Θεοῦ τὸν βασιλέαν . . . . .
. . . . . ατε καὶ καταφράξατε . . . . .
35 . . . . . ἠν Συμησιστας . . . . .
. . . . . Ν Τ Ι Ο Υ Τ . . . . .
. . . . . Ι Ν Ι Ν . . . . .

Proceedings p. 180 n. VII.

Devotio consentiens cum n. I, viginti quattuor versuum, ab initio servata usque ad μ[ένος ἐπίγειος Θεός (= I, 33). Devovet Artemidorus Aphrodisianum.

Proceedings p. 180 n. VIII.

Devotio vulgare in modum conscripta. Incipit ο[ἴ]τινες ἐνθάδε κ(ε)ῖσθε (= I, 3), desinit τοῦ Ἀιδους κατέχουσα ῥήσυχθων (= I, 54), versuum triginta sex. Sozomenum devovet Eutyches. Vs. 17 post μηδενί πράγματι ἐναντιωθῆναι addit περί τὰ θρήγματα, ἀλλὰ δὲ αὐτῶ α . ρηη αὐτοῦ.

Proceedings p. 182 n. IX.

Tabula eiusdem generis. Prima verba sunt ἐ[μ]θάδε κ(ε)ῖσθε (= I, 3), extrema τ[ὸν ἀντιδικὸν ἐμοῦ (= I, 51), versus sunt unus et quadraginta. Craterus a Callia devovetur.

Proceedings p. 183 n. X.

Eadem leguntur quae in n. I, inde ab initio usque ad vs. 38 κατέχουσα [ῥήσυχθων (= I, 54). Serapiada Marionem inferis mandat.

Proceedings p. 185 n. XI.

Tabula in omnibus fere cum n. I congruens. Initium integrum, pro λαβόντες vs. 3 scriptum est λαβόντες ληπόντες. Nomina devoventis et devotum alphabeto ut videtur epichorico sunt scripta; magica verba paullo discrepant a solitis. Post vs. 39 κ(ατ)[έ]χουσα ῥήσυχθων (= I, 54) sequitur:

40 . . . . . τὸν ἐπὶ τοῦ θυ . . . . . ραθεσεται
. . . . . σισοχθω . . . . . τηρ(ε)ῖτε τῆν
. 999

Proceedings p. 186 n. XII et XIII.

Consentit haec tabula cum reliquis, incipit ἀντιμεν(ε)ρ(ε)ῖοι (= I, 2), desinit fragmentum prius (XII, 21):

πράγματι ἐναντιωθῆναι . . . . .

et primae alterius litterae sunt (XIII, 1):

. . . . . οἱ . . . . .

quae sic concilies:

πράγματι ἐναντιωθῆναι ὀρνί[σ]ζω ἡμῶς δι(αί)μονες πο-
λυ[ά]νδραιο κ(αι) βιοθάνετοι κ(αι) ἀωροὶ [κ(αι) ἀποροι ταφῆς

ita ut una existat devotio. Nomina in utraque parte extantia eadem sunt: devovet Zoilus Soteriam Tryphonem Demetrium Demetriam. Desinunt litterae vs. 40 (= XII, 19) ωειαντεχηρη (= I, 52).

Proceedings p. 187 n. XIV.

Initium devotionis in reliquarum similitudinem confectae, desinit vs. 20 τῆν] ὄρην τὴν εἰς [ἐμ]έ ἔχει (= I, 17). Nomina incerta sunt.

Proceedings p. 187 n. XV.

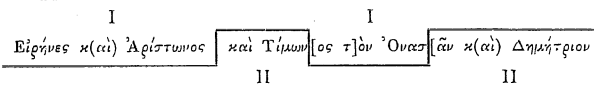
Defixio quae una cum ceteris faciat. Irene Aristo Timo devovent Onasam et Demetrium. Duo sunt fragmenta, alterum finitur vs. 29:

Εἰρήνης κ(αι) Ἀρίστωνος . . . . . ον Ὀνας . . . . .

alterum incipit

. . . . . καὶ Τίμων . . . . .

unde apparet ita esse legendum:

Finuntur hae dirae litteris . . οθυθ . . vs. 38, cf. I, 57.

Proceedings p. 189 n. XVI.

Picta est in margine figura avis, quem gallum esse suspicor: cf. CIL. VIII suppl. n. 12511, 15.

ακνα . . . . .
θαλκε . . . . .
κοιψιοψ . . . . .
ποισάτε μιθη[τ]ὸν . . . . .
5 το ωδαραρ κελλινα . . . . .
μα . . . . . αη προσπα . . . . .
μαλη . . . . . τάδε πρὸς . . . . .
φηκειν . . . . .
φιλα . . . . .

Proceedings p. 189 n. XVII.

Dirae sunt, quae a norma n. I non abhorrent. Initium mutilum, prima quae legi possunt verba sunt: ἀφέλε[σ]θε αὐτῶν (= I, 7); devovet Mario Euanthium et Demetrium. Vs. 35 extrema leguntur: τοὺς ἀντιδίκους ἐμοῦ (= I, 51), accedit fragmentum octo versuum, e quo nihil elicere potuit.

Vidimus in his omnibus, non iam puram Graecorum religionem, sed barbarorum opinionibus infectam nobis ante oculos versari; quod imprimis tabella illa Megarensi illustratur, ubi terra et Hecata implorantur, sed additis Ephesiis litteris et, ut ipsa afferam laminae verba, λόγους Ἐπιaticούς) ὀρίσμιαι τε ἀβραϊκοῖς. Quarum, quae Ephesium tenent cognomen, litterarum qualis fuerit natura, difficilior quaestio est; noverunt eas primi comoediarum scriptores, velut Anaxilas (fragm. 18), Menander (fragm. 371: Ἐφέσια τοῖς γαμοῦσιν οὗτος περιπατεῖ | λέγων ἀλεξίφάρμακα). Fuerunt autem, ut Pausanias nobis tradidit lexicographus¹⁾, Ephesia grammata voces φυσικὸν ἐμπεριέχουσαι νοῦν ἀλεξίκακον, ἃς καὶ Κροῦτον ἐπὶ πυρᾶς εἶπεν, καὶ ὅτι ἀσάφως καὶ αἰνυματοῦδως δοκεῖ ἐπὶ ποδῶν καὶ ζώνης καὶ στεφάνης ἐπιγεγράφαι τῆς Ἀρτέμιδος τὰ τοιαῦτα γράμματα. Derivat igitur Pausanias nomen a litteris imagini Dianae Ephesiae inscriptis, alii, quod Eustathius nobis narrat l. I., Ephesium quendam luctatorem sibi talibus litteris victoriam procurasse tradiderunt, ubi utrum in illas ex imagine Dianae descripsit an ipse invenerit, non liquet. Exemplum, quod Hesychius affert talium litterarum magicarum, est ἄσκι κατὰσκι λιξ τετραξ δαίμονα μινεύς, quod in se duo illa genera Ephesiorum grammatum continet, quae discernere iam debemus: partim enim litterae sunt, sine ullo sensu ita compositae, ut barbari verbi effigie praesent, partim autem sensus aliquis subesse potest, cum verbum ex elementis compositum sit, quae aut Graeca aut Syra aut Punica aut Iudaica aut Aegyptiaca lingua suum sensum habeant: prioris generis est λιξ, alterius δαίμονα μινεύς, ubi de δαίμονα et μινεύς cogitare possumus, quodque nomen unius ex Idaeis Dactylis fuisse scimus²⁾, atque omnino hoc alterum genus non ita adhibetur, ut verba efficiat, per se quae ἀλεξίκακα sint, quam ut ὄνομα ἀβραϊκόν h. e. magicum dei alicuius significet. Huius rei unum adhuc afferam exemplum: σεμειολαμψ saepius notatum non dubito, quin derivandum sit ab Hebraeorum שֶׁפֶץ et Graecorum λάμπειν, ita ut verti possit 'Sol incide'. Neque tamen infatigabor, interdum etiam haec deorum cognomina ex arbitrio confecta esse ad syllabarum sonum, non ad verborum significationem: eius modi simplicissimae sunt illae litterarum vocalium compositiones et permutationes, quae Gnosticis imprimis placebant³⁾; etiam quomodo ἀβρασαξ illud ortum sit, satis planum est. In reliquis vero ita compositis, ut sensu careant, sensum quaerere superfluum est, quare tali inquisitione omnino supersedi; neque in alterum genus, cognomina deorum ex barbarorum linguis petita, accuratius inquiri: qui hoc voluerit, eum Asiae Africaeque omnibus fere linguis instructum esse necesse est; lectorem ad nonnulla eius generis conamina relegasse sufficet⁴⁾. Quae cum ita essent, ea, quae de Ephesiis grammatis⁵⁾ dicenda habebam, ita institui, ut in appendice huic praefationi addita illa secundum ordinem, quo in tabellis occurrunt, describerem et adnotarem, si ad similia essent releganda aut de natura eorum aliquid addi posset.

Neque vero nimis multum est, quod ex Ephesiorum grammatum consideratione de natura deorum ad explendas diras invocatorum discimus. Nota nobis sunt nomina arcana Graecorum deorum Mercurii Plutonis Proserpinae Terrae Hecatae; Μασκελλι μασκελλω plerumque referuntur ad Necessitatem deam inde a veterum Orphicorum temporibus diligenter cultam⁶⁾; quae in tabellis Megarensibus reperiuntur Ephesiae litterae — an hae eadem sunt atque Hecaticia verba? — non omnes aliunde

sunt notae neque omnino eas intellexi. Miro modo Althaea iuxta Proserpinam et Hecatam commemoratur: quomodo ea in tale consortium pervenerit, fortasse eo explicatur, quod illa cum Melegri mortem cuperet, Eumenides invocavit (Ov. Met. VIII, 481: *Poenarum deae triplices furialibus Eumenides sacris vultus advertite vestros*; Diod. IV, 34, 5: Ἄλθαια . . . ἄρα εἶθετο, καὶ ἃς ἤξιώσειν ἀποθανεῖν Μελέαγρον; Paus. X, 31, 3: Ὀμήρω μὲν ἐστὶν εἰρημίνα, ὡς ἡ Ἐρμῆος κατὰ τῶν ἀκούσται τῶν Ἄλθαιας), quae illum extemplo audierunt: quare in diris suo iure nominari visa est. Neque quod paullo post legitur ἀβροουβοῦρη satis planum est. Ὁ οὐραβοῦρος δράκων signum mysticum est Pap. CXXI, 597, quod explicatur a Joanne Lydo de mens. III, 3 tamquam anni symbolum, incisum pyramidibus sub specie serpentis, qui candam suam mordet. Anni symbola etiam Lunae convenire patet; fortasse ἀβροουβοῦρη serpens est, qui novissimam candam ore attingit. Ceterum in parte posteriore restare disiecta membra poetae Orphici patet; fragmenta sunt hymni in Dianam illorum, qui nobis servati sunt, simillimi. Κυανόπτελε e. g. audit Latona h. Orph. XXXV, 1. Restituere autem huius hymni et verborum et versuum formam difficillimum erit. Ceterum monere hoc loco liceat, non semper eadem Ephesia grammata referri ad eundem deum, cuius rei unum exemplum sufficet: νεβουτοσουαληξ in tabella Alexandrina ad Hecatam refertur et in pap. Lugd. J 383 quam infra videbis ad Typhonem. In Cypris tabellis, qui magni momenti sunt ianitores Orci, certo definiti non possunt: nam et ipse Hades πυλάτης est (II. VIII, 367; Od. XI, 277), qui clavos gerit (Pans. V, 20, 3), et in pap. Pap. 1464 invocantur Aeacus et Annbis: Δίακε πυλωρὲ κλειῶρον τῶν ἄδιδων, θάττον ἄναιξον κλειδοῦχε τε Ἄνουβι φύλαξ, inter quos eligere possumus ad explicandam invocationem illam bis variantum (n. I, 18, 26); quae invocantur n. I, 53 ἡ τὰς κλειδίας τοῦ Ἄιδου κατέχουσα ἤστρηξων Hecata est, cui nomen ἤστρηξων convenit quaeque κληδοῦχος ἄνασσα audit (h. Orph. I, 7). — N. I, 33 terrestrem deum esse Osiridem cognomina eius demonstrant. N. I, 50 οἱ ἀπὸ Κρόνου ἐντεθέντες θεοὶ Graecorum numina sunt a Saturno genita et, ut Minicium Felix c. 57 tradit, ab illo exposita, ne patri regnum adimerent. Constat autem ex iis, quae attulimus, quamvis auctus sit apparatus deorum et interdum totus divinae farraginis Acheron in unum adversarium moveatur, in ipso usu inimicorum per tabellas plumbeas devotendorum nihil mutatum esse. Sic et numina infernalis tantum paucis exceptis (n. I, 46 invocatur Ἰάω ut caelestis deus, sed confestim eum et infernalem esse additur) auxilio vocantur.

Sed praeter hos Graecorum deos, quos additis illis Ephesiis cognominibus barbaram quandam suscepisse speciem patet, magnam partem occupaverunt daemones, quos interdum ab Atticis hominibus invocatos esse iam supra vidimus, sed tam raro, ut id, quod Graecorum religionem fuisse scimus, confirmari iis videamus, quae exhibent laminae: antiquissimo tempore δαίμονας diis pares fuisse, deinde delapsos esse illos ad locum inter deos et homines medium, ut apud Platonem, tum eos praecipue comparatos esse cum animis mortuorum, ut apud Lucianum. cuius rei vestigia tamen iam apud tragicos poetas occurrunt⁷⁾. His respondet, quod in titulis Atticis fere nusquam praeter deos invocantur daemones; in tabella n. 102 coactus eram, si quem sensum e litteris traditis elicere vellem, ut ΑΙΜΩΝ et ΑΙΜΟΝΙΞ mutarem in Δαίμων et Δαίμων; n. 99 invocantur Γῆ χθονία et Δαίμων χθονίος et χθονίος πάντες, ubi Δαίμων χθονίος aperte idem est, qui θεός χθονίος i. e. Hades, cum animae defunctorum χθονίος quidem sint, careant autem epitheto δαίμονες. N. 102 Δαίμων eodem modo ad Platonem referendum esse puto; quod n. 102a 2 legitur Φερσεφόνη καὶ δαίμων vertendum est 'Proserpinae et numinibus, quae una sunt cum Proserpina'.

Longe alia vero ea est superstitio, quae nobis in tabellis recentioris aetatis obviam fit, ubi magica praecepta et syncretismus, quem vocamus, et gnosis, quae dicitur, variam protulerunt multitudinem notionum mixtarum turbatarumque, ita ut religio quaedam evaserit multis coloribus varia, neque nos hodie unde singuli colores sumpti sint certo dicere possumus, utrum eorum origo fuerit Graeca Pythagorea Orphica Aegyptiaca Iudaica Gnostica: quare in iis, quae sequuntur, nihil dicendum mihi proposui nisi necessarium quod esset, me in his difficilioribus religionum historiae quaestionibus affatim rudem esse ratus neque ignorans, alios prompta habere, quae de his rebus edant. Itaque, ubi daemones in censum vocantur, ad explicandum locum plerumque sufficet attulisse

¹⁾ Quod verbum adiectivum nobis in mentem revocat τὴν Ἐπιaticὴν θεοῖτητα Abel Fragm. Orph. p. 138. 211.

²⁾ Fragm. 185 ed. Schwabe, Eustath. p. 1864, 18: in hunc locum comiter Dielsius animum meum advertit.

³⁾ Wessely Ephesia grammata, Progr. Vindob. 1885/86 p. 1. Quod opusculum in his rebus explicandis adeas necesse est.

⁴⁾ Dieterich Abraxas p. 42; Wessely Eph. gr. n. 167.

⁵⁾ Drexler Kure Persephone Ereschigal apud Roscherum, ubi plures invenies talium dissertationum titulos; Wiedemann Die gnostische Silber tafel von Badenweiler, Rhein. Jahrb. fasc. 79 p. 215; Maspero Coll. du Mus. Alaoui I p. 66; Zuretti Riv. di filol. XX p. 1 sqq.; N. G. Politis Byz. Zeitschr. I, 555; M. Grünwald Byz. Zeitschr. II, 291.

⁶⁾ Coniecturam, alias quoque narrationes de Ephesiorum grammatum origine extitisse, veri similem reddidit pap. Par. 2844, ubi Artemidi ipsi in sceptrum insculpsit talia Saturnus (cf. Abel Fragm. Orph. p. 294 vs. 41):

γράμματα σὺ σκήπτρω ἃ τοι Κρόνος ἀμφεχάραξεν
— δὸκε δὲ σοι φορέειν, ὄφρ' ἔμπεδα πάντα μινέουιν
δαίμων δαίμονεσσα δαμασανδρα δαίμονοδραμια.

⁷⁾ Dieterich Nekyia 124.

¹⁾ Dieterich Nekyia 88².

religionem illam popularem, daemones esse animas mortuorum, et meminisse, qualium mortuorum animae imprimis idoneae visae sint ad exercendam artem magicam. Plurimos autem talium daemonum invocant tabellae Cypriae, quare ab his initium faciamus in contemplanda daemonum invocatione. Sunt vero hae tabellae ex iis, quae adversario omnem iram (*Συμόν*) auferre student, quod arte magica fieri posse putabant, ut in pap. Britannica CXXIII initio incantatur inimicus: *Συμού σε πάστω και σε πραινύω χαλῆς*. Formula vero, quam hae tabellae initio ponunt, semper fere haec est:

Δαίμονες οἱ κατά γῆν καὶ δαίμονες οἰτινές ἐστε
καὶ πατέρες πατέρων καὶ μητέρες ἀντινεύρι(ο)ι
(οἱ καὶ) οἰτινές ἐνθάδε κείσθε καὶ οἰτινές ἐνθάδε) καθῆσθε
Συμόν ἀπὸ κραδῆς πολυκηδέα πρόσθε λαβόντες.
5 παραλαβετε τοῦ δαίμονος τὸν Συμόν κτλ.

Hos versus restituit et carminis Orphici magici esse demonstravit Dieterich, de hymnis Orphicis p. 48. Carmen illud minime eleganter confectum, deinde per papyros magicas traditum corruptelis foedissimis conspersum esse monere liceat, quare emendationes multas atque primo quidem obtutu audacioribus necessarias esse apparet. Sensum inesse his versibus hunc fere puto: *Δαίμονες, οἰτινές ἐστε κατά γῆν ἀντινεύρι, καὶ πατέρες πατέρων καὶ μητέρες, οἰτινές ἐνθάδε κείσθε καὶ καθῆσθε, Συμόν πολυκηδέα ἀπὸ κραδῆς πρόσθε λαβόντες* (pro *λαβόντες* posuit Dieterich), h. e. 'Daemones, quicumque estis subter terram inferorum similes, patres patrum matresque, quicumque hoc loco iacetis et sedetis, qui animum aerumnosum quondam a corde divisistis'. Invocantur animae mortuorum, quaecumque subter terram sunt, in eo ipso loco, ubi ars magica exercetur: quod plerumque apud sepulcra fieri iam monuimus, itemque diximus, veterum fuisse opinionem, animas mortuorum circa ipsa sepulcra morari; qua re explicantur, quae in reliquis occurrunt defixionibus: *δαίμονες οἱ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ ἐστέ, δαίμονιοι πνεῦμα τὸ ἐνθάδε κείμενον*, quibus invocationibus etiam papyri magicae pluribus locis adveniunt, et in ipsis nostris, de quibus agimus lamminis Cypriis n. I, 36: *ὑμεῖς οἱ ὧδε κάτω κείμενοι*, ubi localis vocis ὧδε vis est notanda. Sunt autem *ἀντινεύρι*, h. e. inferorum similes; *ἐνεύρι* de inferis dici posse demonstravit Dieterich, quare ego in testimonium vocatis locis ut e. g. Euripidei Ionis vs. 1557 *ἀνδρῶν πρόσωπον* (facies solis similis) *ἀντινεύριος* accipiam pro inferorum similibus: neque enim mere sunt inferi, qui per sepulcrum adhuc cum terra cohaerent precesque suorum exaudiant. Invocantur autem patres patrum matresque, ut Peregrinus Proteus *δαίμονας μητρώους καὶ πατρῴους* invocavit (Luc. 36), ut immolatur diebus parentibus eius, qui devovetur CIL. X, 8249: quorum in officio fuisse, ut prognatos suos secum in sepulcrum raperent, putat Steuding apud Roscherum s. v. Inferi p. 259, qui plura de his attulit: sunt animae proavorum, quas apud veteres coli solitas fuisse notum est. Hos mortuos iacere in sepulcris mirum non est, magis mirum iam, eos sedere: sed reminiscimur sacrorum illorum, quae mortuis trigesimo post obitum die fiebant, ubi in iis quae sequebantur epulis affines sedebant, non accumbant, ut et ipsi heroes in Lacedaemoniorum tabulis votivis non iacent, sed sedent¹⁾, unde factum esse puto, ut hos quoque daemones sedentes sibi finxerint: quae si ita sunt, adducimur, ut in hoc verbo *καθῆσθε* reliquias inesse antiquiorum opinionum putemus, et originem carminis illius Orphici multo vetustiore tabellis Cypriis esse sumamus. Versum quartum initio exiisse in *λαβόντες* cum Dieterico existimo, collata tabula n. XI, ubi extat *λαβόντες λαβόντες*, eumque nihil aliud dicere voluisse formula illa epica nisi 'qui olim mortui estis'. Posteriore autem tempore, ut ego conicio, divellebatur hoc initium carminis Orphici ab iis qui sequebantur versibus, et praefigebatur his diris, quae id agunt, ut alicuius *Συμόν παραλάβωσι*. Tum a mago, qui illas diras in verba concepit, exitus quarti versus consulto mutabatur in *Συμόν λαβόντες*, ut magis idonei essent daemones ad consumendam iram, quippe qui ipsi quondam iram sumpsissent. Pessum dari hac mutatione, qua in papyro sua oriebatur lectio illa *λαβόντες*,

¹⁾ Rohde Psyche p. 630: *Der Seelencult denkt sie (die abgeschiedenen Seelen) sich als festgehalten im Bereich der bewohnten Erde, im Grabe oder in dessen Nähe dauernd oder zeitweilig sich aufhaltend, und darum den Gaben und Bitten der Ihrigen erreichbar.*

²⁾ Rohde Psyche p. 214³.

ultimi versus sensum ille non curabat. Recordamur autem, cum hos versus legimus, hymni Orphici XXXVII in Titanas:

Τιτῆνες Γαίης τε καὶ Οὐρανῶ ἀγλαὰ τέκνα,
ἡμετέρων πρόγονοι πατέρων, γαίης ὑπέμβροθεν
οἴκοις Ταρταράοισι μυχῶ χθονὸς ἐνναιόντες
.....

7 ὑμᾶς κικλήσκω μῆνιν χαλεπὴν ἀποπέμπεω,
εἰ τις ἀπὸ χθονίων προγόνων οἴκοισι πελάσθῃ.

Una tamen extat tabella Cypria, quae initio paullo discrepat a reliquis, n. IV, cuius primos versus ita supplervi:

Δαίμονες οἱ κατὰ γῆν καὶ δαίμονες οἰτινές [ἐσ]τε καὶ
πατέρες πατέρων καὶ μητέρες ἀντινεύρι(ο)ι ἄνδριοι [ἢ]δὲ γύναιοι·
δαίμονες (οἰ)τινές ἐστε καὶ οἰτινές ἐνθάδε κείσθε βίον λιπόντες
πολυκηδέα, βιοθανάτοιοι εἴτε ξένοιοι εἴτε ἐντόπιοιοι εἴτε ἄωροιοι εἴτε
5 ἄποροιοι ταφῆς, εἴτε ἀπὸ τῆς ἀμρας τῶν ἀστρων φέρεσθε εἴτε [ἐν
ἀέρι πο]υ πλάζεσθε· καὶ σὺ ὁ ὧδε κάτω κείμενος κτλ.

Quos versus e simili neque tamen ex eodem fonte quo reliquos derivatos esse statim videris, quare supplementa priorum versuum ex elementis primae tabellae propriis sumere potui. Vs. 2 post *ἄνδριοι* supplervi γύναιοιο secundum IGSI. 872, 5 *Σηλυκῆν καὶ ἀρρημιῶν*, distinctionem gnosticae originis. Vs. 4 *ἄωροιοι εἴτε ἄποροιοι ταφῆς* sumptum e n. I, 31; quare hi una cum *βιοθανάτοιοις* (quorum unum genus praecipue laudatur n. VI, 17: *πεπελεισμένοι decapitati*) et *πολυκηδέοιοι* praeferrantur in arte magica, cum in tabellis, tum in papyris, mox explicandum erit. Ut versus quinto supplerem ἐν ἀέρι πο]υ πλάζεσθε, commotus sum loco Diogenis Laertii in vita Pythagorae extante VIII, 31: *ἐκρηφθεῖσαν δὲ (τὴν ψυχὴν ἐκ τοῦ σώματος) ἐπὶ γῆς πλάζεσθαι ἐν τῷ ἀέρι . . . εἶναι δὲ πάντα τὸν ἀέρα ψυχῶν ἐμπλεῶν· καὶ τούτους δαίμονας τε καὶ ἥρωας νομίζεσθαι*: quae omnia a Pythagoreis e vulgaribus Graecorum opinionibus recepta esse putanda sunt, nec dubitandum, quin ne ab Orphicis quidem haec aliena fuerint, quorum sententias in altero tabellarum Cypriarum prooemio invenimus, quosque in multis rebus consensisse scimus cum Pythagora. Pergit autem Diogenes, et ea quoque Pythagoreis et Orphicis tribuere poterimus, animas mortuorum e corporibus agi a Mercurio, καὶ ἀγεσθαι μὲν τίς καθαρὰς ἐπὶ τὸν ὕψιστον, τὰς δὲ ἀκαθάρτους . . . δεῖσθαι ἐν ἀρρημιῶν δεσμοῖς ὑπὸ Ἐρμῶν. Sunt igitur apud inferos animae non purgatae, quae puniuntur a Furiis (Ἐρμῆνες ὑποχθονίοιο commemorantur a tabellis nostris n. I, 36, cf. vs. 44); eae, quae adhuc in gyro sunt animarum nondum purgatarum, ἐν ἀέρι πλάζονται, cum purgatae essent apud summum, cui loco corrupto (εἰς τὸν ὕψιστον) mederi quoquo modo temptabimus (εἰς τὸ ὕψιστον, εἰς τὸν ὕψιστον τόπον), intellegendum semper erit summus aether, in quo versantur astra; et apud astra esse animas purgatas putabant Pythagorei¹⁾: qua opinione optime explicatur illud εἴτε ἀπὸ τῆς ἀμρας τῶν ἀστρων φέρεσθε, iamque, cui religioni hoc quoque prooemium tribuendum sit, apparet.

De *ἄωροιοι καὶ βιοθανάτοιοι* in arte magica arecessitis iam supra diximus, et tabellam illam, quae inimicos devovet μετὰ τῶν ἄωροιο, exemplum huius usus habuimus; simili modo in titulo sepulcrali Phrygio (BCH. XVII p. 272 n. 62 vs. 15) optatur, ut adversarius *τέκνων ἄωρων περιπέσοιο συνφορᾶ*. Accedunt in tabellis Cypriis praeterea *πολυκηδέοιο* h. e. animae eorum, qui una in proelio ceciderunt quorumque corpora in uno sepulcro sepulti sunt, ut tumulus ille Marathonius²⁾ *πολυκηδέοιο* vocabatur (CIA. II, 471, 26); neque vero quod invocantur *ἄταφοι* mirum est; animas hominum non sepulorum vim habere hominibus apparenti eamque ob rem nocendi quoque inde ab antiquissimo tempore nota est religio.

Quibus perpensis de uno adhuc daemonum genere dicendum est, quod Carthaginienses implorant, *περὶ νεκροδαίμονος*, qui semper fere invocatur hac formula: *νεκροδαίμων ὅστις ποτ' οὐν εἶ*, unde licebat papyri Anastasy

¹⁾ Rohde Psyche p. 385. 423³. 549. Eandem probat opinionem Kaibeli Epigr. n. 650, cuius versus secundus in fine posuit οὐκέτι Σηητός e memoria Empedoclis (Diog. Laert. VIII § 62): *Σεὸς ἄμβροτος οὐκέτι Σηητός* eamque ob rem ad Pythagoreorum sectam accedit. Hic autem vs. 9 sqq. legimus:

ἐν δὲ τε τεθνεώσιων ἐμνημίριες γε πέλοισιν
δοιαί, τῶν ἐτέρη μὲν ἐπιχθονίη πεφόρηται,
ἢ δ' ἐτέρη τεύρεσει σὺν ἀλφειοῖσι χορεύει.

²⁾ Rohde Psyche p. 651; Stengel apud Iw. Muellerum V, 3, 99; Plut. de Herod. malign. cap. 42, 872 F.

versum 340 *νεκρωδαιμων οστι* | *εισετοτο ει* corrigere. Hac igitur voce significari volunt eum, qui e mortali vel potius mortuo factus est daemo¹⁾, quare omnia genera animarum complectitur et maxime idoneum erat, quod invocaretur nomen, ubi preces quam certissime eum adirent, qui in sepulcro, in quod coniciebantur, dominabatur: eam ob rem additur etiam *οστις ποτ' ουν ει*. Atque hic dirae diriguntur manifesto ad daemoneum eius, in cuius latent tumulo, quod antiquis temporibus numquam fiebat, quibus nulla intercedebat relatio inter devoventem et eum mortuum, apud quem defixionem suam condebat. Animam mortui in aëre vagari Pythagoreorum placitum fuisse supra vidimus; iam non multum deerat, ut animam ipsam sub imagine spiritus vel venti sibi fingerent: quae sententia ab antiquissimis temporibus usque ad recentiora tempora in variis duravit religionibus; ubi illa nobis tertio p. Chr. n. saeculo obviam fit (IGSI. 872, 4 *πνεύματα*, tabella Hadrumetana *δαίμονιον πνεύμα*), proximum est, ut eam Gnosticam esse putemus.

Magni igitur in recentiorum superstitione momenti daemones varia sub forma fuisse vidimus, quorum officium, diris magicis oboedire vivisque hominibus nocere, permittit, ut intellegamus, quomodo factum sit, ut Christianorum scriptores *δαίμονες* omnino pro numinibus nocentibus acceperint, quamvis ne Christianos quidem a defixionem per daemones exequendarum superstitione abstinuisse mox videbimus. Sed iam incidimus in tempora, ubi simplex numinum Graecorum invocatio omnino destitit; urgent enim promiscue Aegyptiorum dii et Iudaeorum deus.

Atque Aegyptiorum quidem, ut de his primum dicam, religionis vestigia reperiuntur in tabellis Cypris, quod non mirabimur, cum Cyprum insulam diu sub Aegyptiorum dominatione fuisse sciamus, in tabula Hadrumetana, Alexandrina, Cumana, tabella altera Romae reperta, ubi Aegyptiorum cultus nec non in reliqua Italia late viguisse scimus (videas ea, quae allata sunt in lexico Roscheriano s. v. Isis p. 398—411). Primas inter Aegyptiorum deos partes agit Osiris, patronus eius qui scripsit tabellam Romanam: *επιτάσσει σοι ο μέγας Όσειρις ο έχων . . . την κατεξουσίαν και το βασίλειον των νερέρων Θεων*, quorum verborum prima formulam continent magicam, quae in papyris multis locis reperitur, quaque deus alter cogitur, ut oboediat alterius auctoritati, e. g. pap. Par. 253 *επιτάσσει σοι μέγας Θεός*, 1038 *επιτάσσει σοι ο μέγας ζών Θεός*, 2093 *επιτάσσει σοι ο άγιος Θεός Όσιρις κηφιφρω*. Inferorum autem deum fuisse Osirim scimus e Plutarcho, de Iside et Osiride cap. 78 p. 382 B: *ως ο Θεός ούτος (Όσιρις) αρχει και βασιλευει των τε τεθνηκότων ουχ έτερος ών του καλουμένου παρ' Έλλητην Άιδου και Πλούτωνος*; quare ad Osirim inferorum regem referre nobis licebit eas invocations, quae occurrunt apud Cumanos: *ο των όλων βασιλεύς εξεφέρθητι, ο των φθιμένων βασιλεύς εξεπάστηθι μετά των καταχθονίων Θεων*, Cypris n. I, 43: *εργειον δε μοι και σὺ ο έχων το ύπόγειον βασίλειον πασών των Έβρωνών*, n. IV, 12: *δέσποτα των υπό χθόνα δαιμόνων*. Quae subinde sequuntur in tabella illa Romana: *οτι ούτος (scil. is, qui devovetur) εστιν ο καύσας τον παπυρωϊνα του Όσειρεως και ο φραγών τα κρεα των ιχθύων* accipienda sunt ut calumniae in adversarium directae, quibus tanquam sceleratus pingeretur quibusque Osiris facilius commoveretur, ut precibus invocantis aurem praeberet. Quae invocationis forma haud ita inusitata est, e. g. in papyro Parisina bis occurrit *Διαβολή* quaedam *προς Σελήνην*, quam Wessely p. 7 restituit: ibi inimica introducitur deam ipsam calumniis persequens, vs. 14 sqq.:

ή δειν' έλεξε τουτό σε δεδρακέναι το πράγμα.
κατευν γάρ ανθρωπον σ' έφη, πειν το αίμ' ανθρωπου,
σάρκα φραγείν μήτηρ τε σην είναι τα έντε' αυτού
και δέρι' έλευθ δόρκα άπειν κεις την φύσω σου Σεϊνα,
5 αίμ' ιέρακος πελαγοδρόμου και κώνταρον τροφήν σοι.

Hic vero adversarium suum non solum deo maledicentem, verum etiam corpus eius violantem finxit: quae enim res sit cum piscibus, quos ille comedisse dicitur, apparet e Plutarcho (de Is. et Osir. c. 18 p. 358 B): *μόνον δε των μερών του Όσιριδος την Ίσιν ουχ εύρειν το αίδοιον εύθός γάρ εις τον ποταμόν βρηθήναι και γεύσασθαι τον τε λεπιδωτόν αυτού και τον φραγρον και τον έξουρχον, ους μάλιστα των ιχθύων άφοσιούσθαι*. Referatur haec ad fabulam illam de Osiride a Typhone interempto et in arcam incluso, quam arcam in Nilum flumen coniectam Isis reperit: tum Typho eam diripuit corpusque Osiridem in frustula discerpit, quae Isis postea composuit. Hanc arcam Plutarchus ligneam fuisse tradit (*ξύλινου σορόν* de Is. et Osir.

c. 8 p. 354 A); sed Aegyptiorum morem fuisse scimus, ut corpus mortuum, priusquam arcae lignee imponeretur, velamento papyraceo cada-veris formas exprimente circumdaretur¹⁾; atque hoc velum *παπυρωϊνα* Όσειρεως fuisse, quem sceleratus ille combussit, putaverim. Fortasse ad eandem religionem, Aegyptiacam de Osiride dico, pertinet ή *άνενεργαμένη* *Μελιούχου* τα μέλη και αυτόν *Μελιούχου*, quae occurrit apud Cyprios atque Alexandrinos. *Μελιούχου* inferorum numen esse demonstravit Dieterich Nekyia 56²⁾; *μέλη* partes fuisse, in quas Osirim discerpit Typhon, e voce *διαιμελισμός* (Plut. de Is. et Osir. c. 11 p. 355 B, c. 20 p. 358 E) apparet. Iam Osirim mortuorum praepositum fuisse scimus eumque post *δικαιελισμιν* illum ab Iside compositum esse et in Aegyptum relatum; Isis hanc ob causam suo iure audit ή *άνενεργαμένη* *Μελιούχου* τα μέλη και αυτόν *Μελιούχου*. Neque abhorret ab hac coniectura, quod in tabella Alexandrina Hecata Meliuchi membra refert, nam Hecatam et Isidem in unam coaluisse deam non ignoramus (Roscher s. v. Isis 468). Semel praeterea Aegyptiorum dea Nephtho invocatur in tabella illa gnostica Puteolis reperta.

De elementis vero Iudaicis, quae diris immiscetur, difficilior quaestio est, quoniam arte cum religione illa cohaerent Christianorum et Gnosticorum doctrinae, neque semper diiudicare poterimus, cui harum religionis formarum adscribendae sint formulae quaedam vel nomina; e. g. primo obtutu mere Iudaica videtur magna illa defixio Hadrumetana, sed erratur in nominibus ipsis Iudaeis notissimis Israel (*Ίσραήλ* bis) et Isaac (*Ίάκου* bis), unde conclusit Maspero, magum illum, qui Domitianae hanc devotivum conscripsit, nec paganum, ut hoc verbo utar, fuisse, cum auxilium paganorum deorum non imploraret, neque Iudaicum, cum notitiam nominum apud Iudaeos tritissimorum non haberet, sed Christianum, qui superficie tantum attingisset Iudaicae religionis: cui convenit, quod *δαίμονιον πνεύμα* initio invocatum gnosticum esse supra diximus. Fiunt in tabella nostra artes magicae per Iudaeorum deum *Αώς Αβαώθ*, quae epitheta derivata esse a Sabaoth apparet, deum, qui adiuvit Abraham Isaac Israel³⁾, qui creavit mundum, cuius creationis singulae partes enumerantur secundum traditionem librorum sacrorum, e versione vulgata desumpta: e qua omnino universa fere dei cognomina petita sunt: *ο διαχωριστας τους εσσεβείς, ο διαστήσας την έράβδον έν τη Θαλάσση*, et quae similia sunt; *ο καινίζων πάντα τους κατοικοούντας* ad tempora post diluivum referatur. Singularetur huc incidit versus 16: *τον ποιήσαντα την ήμίονον μη τεκείν*: mulam non parere crediderunt veteres idque inter mirabilia habuerunt: quae de ea quaestione scripta erant, excerptis Plutarchus in Placitis philosophorum V c. 14 p. 907 B *διὰ τί αί ήμίονοι στείραι* (citantur Alcmaeo Empedocles Diocles); ut mirum quoddam factum haec res in artem magicam transitit (Marcell. Emp. c. VIII § 191 *nec mula parit*), hoc autem loco dei omnipotentiam significat. Terror, in quem dei maiestas exoriens universam creationem conicit (*δαίμονες . . . περιφοβοι γενόμενοι*, qui Iudaei non sunt; *έντρομος ή γή*; *όν τα όρη τρέμει και ή γή και ή Θαλάσση* κτλ.), etiam in papyris canitur, ut Parisina vs. 245: *όν τρέμει γή βυθός αίδη ουρανός ήλιος σελήνη χορός άστρων έπιφανής σύμπας κόσμος, όπερ όνομα έήθεν Θεους και δαίμονας επ' αυτό βία φερει* (de Typhone); ibidem vs. 3071 invocatur deus *των όνόματι αυτού των άγιών Ιάκου Βαρρεβουζου . . . όν τρέμει ήνεμα πυρός και . . . πών όρος έν Σεμελίου φοβείται*: *όρμήτω σε πών πνεύμα δαιμόνιον τον έφορώντα επί γής και ποιούντα έντρομοι τα Σεμ(ί)λια αυτές και ποιήσαντα τα πάντα εξ ύν ουμ όντων εις το είναι*, ubi paullo post additur vs. 3083: *ο γάρ λόγος εστιν έβραϊκος και φυλαστώμενος παρ έκαθαρσείς άνδράσιν*. Tenor tabellae Hadrumetanae est *φιλτροματαδίσμου*, qui cum praecipis ab ipsis papyris datis vel in minutissimis consentit; sic in fine legitur *ήδη ήδη ταχύ ταχύ*, quo celerius votum exaudiat: quae clausula praescribitur e. g. pap. Par. 1923: *ήγε μοι την δεινα της δεινα έμοι των δεινα ήδη ήδη, ταχύ ταχύ* et occurrit in defixionibus Carthaginiensibus: *ήδη ταχύ, ήδη ήδη ήδη ταχύ ταχύ ταχύ, ήδη ήδη ήδη ταχύ ταχύ ταχύ έως*. Sed redeamus ad Iudaeos, quorum vestigia in reliquis tabellis rarius apparent: deus eorum inter syncretismi numina receptus una cum illis invocatur: in tabella Cumana *Ίάων*, in Puteolana *Σαβαώθ Σαβαώθ άγιον όνομα Ίάω Ίλ*, quibuscum coniunctus *Μηχαήλ* invocatur e Gnostico mundi ordine notus; in Carthaginiensibus *Ίάω Ίαή, Ίακούβ Ίάων*, CIL. VIII suppl. n. 12511 vs. 23: *κατά του επάνου του ουρανού Θεού του καΣημένου επί των Χερουβί* (Wessely Eph. gr. 523, pap. Par. 700 *ο επί τα Χερουβί*

¹⁾ Stein ad Herodotum II c. 86.

²⁾ De Iudaeorum religionis vestigiis in papyris observatis cf. Wessely 1888 p. 11, 1893 p. 11.

¹⁾ Rohde Psyche 95².

καθήμενος), ὁ διορίσας τὴν γῆν καὶ χωρίσας τὴν θάλασσαν, quae nobis statim tabellam Hadrumetanam in mentem revocant. In tabellis Cypriis imploratur n. I, 46 ὁ ἔχων τὸ αἰθέριον βασιλεῖον ... ἐν οὐρανῷ Ἰάω καὶ τὸ ὑπὸ γῆν ... Ἰάω, cum reliqua magna ex parte Orphica esse supra viderimus. Quam late autem percubuerit illa Iudaeorum superstitione, huius rei testis luculentissimum tabella illa Megaris reperta est, quae inimicum devovet deoque cogit ἀβραϊκοῖς ὀρκίσμασιν.

Haec habui, quae de invocatione deorum dicerem, quatenus in tabellis recentioris aetatis occurrunt. Restat, ut nonnulla de ipsis devovendi formulis addam, quas apud Atticos plerumque simplici verbo καταδῶ constitissē scimus. Neque aliud est, cum de daemonibus adiuvantibus in tabellis Cypriis dicitur (n. I, 42): φημίσοσιν Hesych. (φημίω = δεσμεῖω), coequebant, unde defixio ipsa audit φημιακή παραθήκη n. I, 39 et φημιακὸν κατάθεμα n. I, 22, quae verba e Pap. CXXI quoque nota sunt: φημιακὸν 404, φημιακὸν 1031 (CXXIII, 4). Singulares formulas esse in tabellis Carthaginiensibus non miraberis, quippe quae ab agitatoribus diriguntur in equos (ἐμπόδιον ἔκκοψον ἐκνεύροσιν) et rivalet (ἐντύλιξον τοὺς μίστυγας κτλ.). Tabella vero Hadrumetana ut amatorica id agit, ut deus amatum velit ad amantem feminam ἀγαγεῖν et cum illa ζεῦξαι. Modo iam diximus de devotionibus amatoricis, quarum Atticum exemplum est n. 78: Ἀριστοκλῆδη (καταδῶ) καὶ τὰς φανουμένας αὐτῷ γυναῖκας· μήποτ' αὐτὸν γῆμαι ἄλλην γυναῖκα μὴδὲ παῖδα. Nunc huius dirarum generis praecepta, quae nobis papyri servaverunt, exempli causa proferamus: φιλοπροκατάδεσμος sunt pap. Par. versus inde a 295, quos in Museo Rheno XLIX p. 49 edidit Kuhnert et restituit. Nostra interest vs. 349 sq.: καὶ ἄξων | καὶ κατάδησον· ἄξων τὴν δέωνα ἦν (ἢ) δέωνα (ἔτεκεν) — ἔχεις τὴν οὐσίαν — φιλοῦσάν με τὸν δέωνα ὃν ἔτεκεν ἢ δέωνα· μὴ βωηθῆτω μὴ πυγισθῆτω μὴδὲ πρὸς ἠδονὴν παύση μετ' ἄλλου ἀνδρὸς εἰ μὴ μετ' ἐμοῦ μόνου τοῦ δέωνα· | ἵνα μὴ θυηθῆ ἢ δέωνα μήτε π(ι)εῖν μήτε φαγεῖν | μὴ στέργειν μὴ καρτερεῖν μὴ εὐσταθῆσται· μὴ ὑπνοῦ | τυχεῖν ἢ δέωνα ἐκτὸς ἐμοῦ τοῦ δέωνα. Si praescribitur in hac papyro, id quod etiam in tabellis nostris interdum servatur, ut is qui devoeatur non e patre, sed e matre nominetur, hoc e barbarorum more sumptum esse facile concedo; sed cum in diris praecipue id agerent, ut certo describeretur is, in quem illas erant acturi, nonne fortasse meminerunt Graecorum opinionis, quam Euripidei illi versus expriment (fragm. 1015): αἰεὶ δὲ μήτηρ φιλότεκνος μᾶλλον πατρός· ἢ μὲν γὰρ αὐτῆς οἶδεν ὄντω, ὁ δ' οἶσται?

Sed iam ad precum redeamus formulas, quarum novum accedit genus, quod artissime cohaeret cum arte magica neque tam eo dirigitur, ut numina invocata supplicium sumant de adversario, quam eo ut rite se invocata esse demonstrent apparitione sua. Cuius rei primum est, ut expergefant: daemones enim apud inferos, ubi nihil agunt, sopore quodam oppressos sibi fingeant veteres (Cumana ἐξεγέρθητι, Cypria ἐγειροῖ) deinde vocem audiant defigentis (hic primum saepius occurrunt verba ὀρκίζω, ἐξορκίζω): Hadrumetana vs. 3 ἀκούσον τοῦ ὀνόματος ἐντεῖμου, n. I, 24 ἀκούσατε τοῦ μεγάλου ὀνόματος; et surgat illi morem gesturus (ἐξανάστηθε Cum.); tum illi auxilio veniat (ἐλθετε, ἀπελθε), devotioni oboediat, illam perficiat, perfectam custodiat, ne effectum suum amittat; Alexandrina vs. 4 τελεωσατέ μοι τὴν πραγματείαν ταύτην, ποιήσατε τὴν πράξιν τῆνδε bis (scil. magicam), vs. 31 τηρήσατέ μοι τὸν κατάδεσμον καὶ ποιήσατε αὐτὸν ἐνεργῆ, vs. 15 τηρεῖτε; Cypriarum n. VI, 34 καταφράξεται (custodite?) fortasse et ipsum huc referendum est. Haec omnia vel in minutis responderi praecipis a papyris magicis datis unicuique statim in mentem veniet: singula singularum actionum exempla attulisse satis habeo: pap. Par. 2263 ἐγειρε σεαυτῆν, 1424 ἐπακούσατέ μου, 2564 ἐλθε ἐπ' ἐμοῖς θυσίαις, 2356 τέλει μοι; sic hic quoque, quae in papyris praescribuntur, servari in monumentis videmus.

Certum quoddam genus formularum, quod a dirarum scriptore averteret contagium devoti, additum esse iam in tabella Bruttia monuimus neque Cnidias eis carere diximus: n. 81 ἐμοὶ δὲ ὅσα εἰς βαλεωνεῖον καὶ ὑπὸ ταῦτο στῆθος εἰσελθεῖν καὶ ἐπὶ τὰν αὐτὰν τρέπεσθαι, n. 85 Ἄρα malum ne faciat devoventi mulieri ὁμοστεγατάση ἢ ὡ ποτε τρόπῳ ἐπιπεκομένη. Haec clausula saepius variata occurrat; n. 83 compendiose dicitur ἐμοὶ μὲν ὅσα,

τοῖς δὲ μὴ ἀποδοῦσιν ἀνόσια: mihi bono, illis malo eveniat talis contactus. Aliter vero accipienda est formula simillima, quae legitur n. 93 a: ἀποδοῦναι μὲν ὅσα, μὴ ἀποδοῦναι δὲ ἀνόσια, quae ita vertenda sunt: si reddidit, bono, si non reddidit, malo illi haec scriptura vertat. Innuitur his verbis facultas, vinculum magicum solvendi: si is, quem devoverant, pro eo scelere, ob quod defixus erat, satis fecerat, eadem arte magica, qua ligatus erat, solvi quoque poterat, aut ab eo ipso, qui diras confecerat, aut a mago, validiorum formularum, quam quae ipse is qui devovet adhibuerat, gnaro. In tabellis scelerum indicatoris, qui luci expositae erant, haec solutio facillime fiebat deletis tabellis; ubi vero illae in sepulcris latebant, difficilior res erat: tum novus erat scribendus titulus, qui prioris tenorem ad irritum redigeret: talem habemus ad hunc diem servatum titulum CIG. 3442 in Asia Minore repertum: Μηνὶ Ἀζιοττηνῷ· ἐπεὶ Ἐρμογένης Γλύκωνος καὶ Νιτανίως Φιλοξένου ἐλοιδόρησαν Ἀρτεμίδωρον περὶ οἴνου, Ἀρτεμίδωρος πιττάκιον ἔδωκεν· ὁ θεὸς ἐκολάσατο τὸν Ἐρμογένην, καὶ εἰλάσατο τὸν θεὸν καὶ ἀπὸ νῦν εὐδοξεῖ, ubi πιττάκιον ἔδωκεν aperte dictum est de tabella plumbea devotioria Meni Aziotteno data¹⁾. Videmus autem ex hoc titulo, veteres certam posuisse fidem in harum tabellarum effectui; deus enim punivit Hermogenem; cuius rei in tabellis nostris duo alia habemus exempla: CIL. I, 819, ubi numini infernali in mentem revocatur: habes Eulychiām Soterichī uxorē h. e. illam tabella mea commotus absumpsisti, absume iam Danaën; et tabellam Atticam n. 102 b 17: ὁ δαῖμον παρὰ σαυτῷ Γαλήνην eandem in modum explicio. Sequebatur ex hac fiducia, ut vel sacrificia promitterent diis, si illi morem gessissent devotionibus, ut n. 109 Μαιωδὲς κικῶς πρᾶξεντος εὐαγγελία θυσοῦ promittitur. Neque tamen semper hanc tabellarum defixionem satis efficacem putarent, quare ad alias quoque artes magicas quasi auxiliarias confugerunt. Monuimus supra, tabellae Africanæ adpictum gallum esse, ad quem referri versus: ὡς οὗτος ὁ ἀλέκτωρ καταδέδεται, οὕτως κτλ., qua de re in papyro magica secundum quam conscripsit agitator ille tabellam suam, tale aliquod praeeptum fuisse cogitare possumus: λαβὼν δὲ ἀλεκτρύονα καὶ θύσας αὐτοῦ τοὺς πόδας καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπίεργε· ὡς οὗτος κτλ. ... τὰ δὲ αὐτὰ γράψας εἰς μολυβοῦν πέταλον κτλ. Secundum magorum usum galli figuram etiam in tabella una Cypria adpictam esse vidimus. Artis somnia secundum vota formandi, quae saepius describitur (cf. Dieterich Pap. mag. p. 800 Ὀνειροπομπός) indicium fortasse fert tabella n. 90 b: καὶ κατακοιμημένη κα(τ)αυτῆ, dormienti obviam fiat (umbra mortui). Bis etiam ars magica per potum facta adhibetur in Atticis, siquidem recte supplevi n. 55 ἐμ[πο]τῶν secundum n. 99: τὸ δὲ ποτὸν ὅταν πῆ ἀφ' ἡμῶν. Cnidiarum quoque tabellarum ob eandem rem una (n. 91) ad nos pertinet; mulier enim, quam calumniati erant, tabellam scripsit se defendentem ab opprobrio, quod fabricasset φέριμακον ἢ ποτὸν ἢ καταχρίστον ἢ ἐπακτόν, ubi quid sint priora patet: venenum vel potum magicum vel unguentum. ἐπακτόν quomodo explicem, haereo: aut enim conecto cum Athenaei II p. 52 d: ἐπακτινώτατα πρὸς ποτὸν τὰ ἀμύγδαλα, ut sit remedium incitatorium, scil. ad amorem; aut supplere velim νόστον vel νόσημα, ad Sophoclis Trachiniarum vs. 491 exemplum, ubi νόσος ἐπακτός significare videtur morbum ab altero illatum.

Atque haec quidem sufficiant de Graecorum tabellis plumbeis devotio-num allata; prius autem quam huius ritus historiam paucis verbis adumbrare possimus, necesse est, aliarum quoque gentium usum similem in comparationem vocemus; quare in Italiam transeamus, cuius terrae incolae et ipsi devotiones plumbo mandarunt. Testes quantum potui collegi plurimos Latinorumque omnes me coegisse spero, reliquarum duas tantum dedi tabellas Oscas, cum et Oscas et Etruscas a viro illarum linguarum peritissimo propediem denuo tractatum iri sperem.

Atque Oscas illas transcripsi e Zvetajeff, Sylloge inscriptionum Oscarum, parte priore, ubi altera extat p. 30 n. 49, quae sic describitur:

¹⁾ Eiusdem generis videtur esse titulus quidam, quem mihi communicavit Ziebarth: Μουσ. κ. Βιβλιοθ. τῆς ἐν Σμύρῃν Εὐαγγ. Σχολ. V, 84 n. φοζ', ubi diras concluduntur his verbis: Τατιάς ὄν ἢ θυγάτηρ αὐτοῦ ἔλασε τοὺς ὄρκους καὶ νῦν εἰλασαμένη εὐλογεῖ Μητρὶ Ἀρτέμιτι καὶ Μηνὶ Τιάμα. — παραγράφῃ Ἀπολλωνίως τὸν βεβληκότα τὸ πινακίδιον ibid. n. 49 e Maonia.

Lamina plumbea convoluta in sepulcro quodam oppidi S. Maria di Capua Vetere anno 1857 effossa, nunc in Museo Neapolitano.

steni klum. virriis	Stenius Clumniius? Virrius
tr flapiu. virriis	Trebius . . . . . Virreius
pl. asis bivellis	Pl. Assius Bivellius
uppiis · helleviis	Oppius Hellevius.
5 luvikis · uhtavis	5 Lucius Octavius
statiis · gaviis · nep · fatium · nep · deikum · putians	Statius Gavius nec fari nec dicere possint.
luvkis · uhtavis · nuvellum · velliam ·	Lucius Octavius Novellum Velliam
nep · deikum nep · fatium putiad	nec dicere nec fari possit,
nep · memnim · nep · ulam · sifei · heriad.	nec monumentum neque ollam sibi velit.

Altera tabella Osca ibidem invenitur n. 50:

Lamina plumbea convoluta, reperta in sepulcro prope Capuam veterem, quam sibi comparavit de Duha mistque Buechelero, a quo publici iuris facta est (*Rhein. Mus.* XXXIII p. 1 sqq.) et donata Museo Neapolitano.

Keri arentik[ai man]afum pai pui . . . heriam suvam legin — —	usurs inim malaks nistrus pakiu kluvatiud valamais p[ukeu] anikadum damia —
leginum aflukad idik tfei manafum vibiiia prebaiam pu . ulum da[da]d keru ar[entikai inim]	valaimas puklum inim ulas leginei svai neip dadid lamatir akrid eiseis dunte —
5 inim kaispatar i[nim] krustatar svai neip avt svai tiium idik fifikus pust eis —	pun kahad avt n . . . nrum neip putiiaid pun um kahad avt svai pid perfa — [neip
putiiaid nip hu[n]truis nip supruis aisis putiians pidum putians ufteis ud —	valaimas puklui pun far kahad nip putiiaid edum nip menvum limu pi —
pai humuns bivus karanter suluh pakis kluvatiis valaimas puk turumiiaid —	10 vibiiia akviiia svai puh aflakus pakim kluvatiium valaimas puklui supr —
inim tuvai leginei inim sakrim svai puh aflakus huntru steras huntru sa —	valaimais puklu avt keru arent[ikai] avt ulas leginei — as trutas tus —
Cereri ultrici mandavi quae qui . . . arbitrium suum potestat — —	— orus et mollis propiores Paquio Cluatio dis Manibus — —
potestatem deferat, id tibi mandavi. Vibiae prae — am — um reddat Cereri ultrici et	dis Manibus et sepulcri potestati, si nec reddit, veneat. Acri eius —
5 et caedatur et cruentetur. Si nec, aut si tu id decreveris postea —	cum capit aut — num, ne possit. Cum — capit aut si quid perfo — [ne
possit. Nec inferis nec superis sacrificiis possint, quidquam possint — —	di Manes. Cum far capit ne possit edere nec minuere famem —
quae homines vivi pascuntur. Denique Paquius Cluatius dis Manibus tabescat —	10 Vibiae Aquiae sive detuleris Paquium Cluatiium dis Manibus supra —
et tuae potestati et sacrum sive detuleris infra — as infra —	dis Manibus aut Cereri ultrici aut sepulcri potestati — certas —

Extrinsecus quoque inscriptus erat versus unus.

Nuperrime tractatae sunt hae dirae a viro docto Pascal (*La tavola osca di escrazione, Memoria presentata alla R. Accad. di Archeol., Lett. e belle Arti, Napoli* 1894), qui supplendo et corrigendo multis locis a Buechelero discrepat: quod utrum ratione fecerit necne diiudicare meum non esse ratus Buechelerum sum secutus.

De ipso dirarum tenore pauca sunt addenda. Priore tabella nominum series devovetur, accedunt inimicorum $\epsilon\pi\eta\ \kappa\alpha\iota\ \epsilon\gamma\gamma\alpha$ et sepultura, qua re iis aeterna adimatur quies. Lucium Octavium bis devoveri mirum non est (in tabellis Atticis bis devovetur Echephro n. 21, Praxias n. 31) neque hoc semel nominativo semel accusativo casu fieri, quod in Atticorum tabellis fieri saepius monuimus (cf. n. 13). Alterius tabulae patrona Ceres est ultrix, de qua supra diximus; formulae sunt ampliores. Vs. 9 tabescat scil. igni interno, $\pi\epsilon\pi\eta\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ ¹⁾).

¹⁾ Inter Wuenschium meque convenerat, ut et textum et versionem lammarum Oscarum, dum imprimuntur, secundum meum arbitrium corrigerem. Et sane non pauca sunt, quae aliter atque nunc leguntur constituta vellem. Velut ut gravissimum fere quod videtur afferam, verissime mihi nuper Pascal expulsus dis Manibus vocabula illa *valaimas puklum* Valaemae filium interpretatus esse videtur. Neque nunc postquam, qui drevera $\pi\epsilon\pi\eta\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ in tabulis Cuidis significet, exploratum est (Kuhnert *Rhein. Mus.* XLIX p. 39), invenietur, qui *lamatir* idem quod *veneat* esse contendat. In altera autem tabula sunt, de quibus vehementer dubitem, velut *monumentum* et *olla* et nomen, quae creduntur propria, ratio interdum permira. Verum haec et talia mutandi aut significandi occasionem typhotetae nimia mihi ademit festinatio. Ergo quod unum facere possum, faciam: addam tertiam devotionem Oscam in *Indogerm. Forschungen* II p. 435 primum editam. Nam cur desit, eo minus mihi causae videtur, quia devotionis iudiciariae unicum exemplum Italum videtur. Neque tamen totam addam, sed omittam fragmenta quattuor prima nihil fere nisi nominum propriorum particulae continentia. Reliquam partem, quod multo pleniorum et correctiorum proponere possum quam l. l. factum est, id beneficium ipsi editori Rudolfo de Planta debetur, qui lectionis iteratae fructum ut hoc loco publici iuris facerem, humanissime permisit.

Sed iam ad Latinorum accedamus tabellas plumbeas, quas primum colligendas, collectas explicandas esse putavi:

uppiis] mut[ti]llis]is . . . . .
gnai]vs fuv]dis ma]raheis sive ma]heis
dekis buttis
dekis rahiis maraheis niir kulupu
5 dkuva (?) rahiis upfalleis
marahis rahiis papeis
dekis hereiis dekkieis saipinaz
maras rufriis maras blaisis marah[ei]s
dekkieis rahiieis uppiieis muttillieis
10 dekkieis heriieis akkatus inim trstus
sullus inim eisunk uhtis
sullud [s]ullas.

Supplementa itemque versionis maior pars nulli dubitationi obnoxia. Sunt prae- rumque nomina (praenomen, gentilicium, genetivus praenominis paterni in -eis exiens; semel accedit gentile suffixo -ati- terminatum *saipinaz* 'Saepino oriundus'); *niir* vs. 4 editor est coniunctivus passivi, *kulupu* idem quod culpa. Iam postquam, qui devovetur, enumerati sunt nominativo casu, trium devotorum nomina redeunt genetivo casu prolata. Apparet devoveri horum hominum necessarios quosdam, *akkatus* et *trstus*. De his vocabulis postmodo accuratius dicam in Bezenbergeri symbolis; verto autem inde a vs. 9: «Decii Rahii, Oppii Muttilli, Decii Hereii advocatos et testes omnes et eorum optata (?) omnino omnia». — Denique addo duas devotiones Etruscas, inscriptiones dico Volaterranam CII. 314 — 316 Fabrett. = CIE. 52 Pauli et alteram Campiginae Marittimae inventam *Rendiconti della R. Accademia dei Lincei, scienze morali, ser. IV vol. VII* (1891) *sem. 2* p. 431 sq. = *Notizie degli scavi* 1895 p. 334 sqq., quas deflexiones esse mea est coniectura (*Indogerm. Forschungen* V p. 259 not. 1) eaque ut puto certa. — Quod autem Dveni quoque titulum, qui inter Latinos vetustate secundum locum obtinet, R. S. Conway *American Journal of Philology* X p. 445 sqq. deflexionem esse voluit, id omni caret probabilitate. F. Skutsch.

CIL. I, 818 = VI, 140. Lammina plumbea olim duplicata, reperta ad viam Latinam inter sepulcra, aut extremo liberae rei publicae tempore aut aetate Augusti confecta. Extat in Museo Kircheriano.

A

Quomodo mortuos, qui istic sepultus est, nec loqui nec sermonare potest, seic Rhodine apud M. Licinium Faustum mortua sit nec loqui nec sermonare possit.

Ita uti mortuos nec ad deos nec ad homines acceptus est, seic Rhodine apud M. Licinium accepta sit et tantum valeat quantum ille mortuos qui

B

istic sepultus est.

Dite Pater, Rhodinen tibi commendo, uti semper odio sit M. Licinio Fausto.

Item M. Hedium Amphionem.

Item C. Popillium Apollonium.

Item Vennonnia Hermiona.

Item Sergia Glycina.

CIL. I, 819 = VI, 141. Lammina plumbea olim in volumen complicata filoque ferreo clausa, reperta extra portam Latinam, paullo recentioris aetatis quam ea, quae antecedit defixio.

Danaë ancilla no(v)icia Capitonis. Hanc (h)ostiam acceptam habes et consumas Danaëne(m). Habes Eutychem Soterichi uxorem.

CIL. I, 820 = X, 1604. Parva lammina aerea duplicata et filo clausa, cuius foramina remanent, reperta Cumis in sepulcro, nunc Neapoli in Museo. Eiusdem aetatis cuius n. 818.

Nomen delatum

Naeviae L. l.

Secundae seive

ea alio nomine

5 est.

Garrucci *Bull. dell' Inst.* 1860 p. 70; Riess *Rhein. Mus.* IL p. 183¹; Steuding apud Roscherum s. v. Inferi p. 258. Lucerna fictilis Musei Kircheriani.

Helenus suum nomen d[is] inferis mandat. Stipem strenam lumen suum secum defert. Ne quis eum solvat nisi nos qui fecimus.

CIL. II, 462. Tabella marmorea Emeritae Hispanorum reperta.

Dea Ataecina Turibrig(ensis) Proserpina, per tuam maiestatem te rogo oro obsecro, ut vindices quot mihi furti factum est; quisquis mihi imudavit involavit minusve fecit eas [res], q(uae) i(n)fra s(criptae) s(unt): tunicae VI ... [p]aenula lineae II, in[dus]ium cuius ... m ignoro ... 5 [eum tu pessimo leto adicias vel simile quid].

Alteras diras marmoris insculptas nobis tradidit titulus CIL. VI, 20905, Buecheler *Carm. lat. epigr.* I, 95 (hic stigmata aeterna Actae libertae scriptae sunt *eqs.*).

CIL. III suppl. n. 11882. Lammina plumbea e sepulcro Brigantii in Norico eruta, non clavo percussa, sed planitiei cuidam rotundae affixa.

A

Domitius Niger et
L]ollius et Iulius Severus
et Severus Nigri ser(v)us adve[rs-
a(rii) Bruttiae et quisquis adve-
rsus il(l)am loqu(us est) omnes
perdes.

B

vos omn[es] qui illi
mali [f]uera[t]is dari
ad mo . . . . .
minore . . . . .
. . . . .
. . . . . Valerium
. . . . .

Ibidem publicantur (n. 11883) duae tabellae plumbeae bis scriptae, quarum usus qualis fuerit ignoratur.

CIL. VII, 140. Lammella stannea in Britannia (*Lydney Park*) reperta.

Devo Nodenti. Silv(ul)anus anulum perdidit, demediam partem donavit Nodenti; inter quibus nomen Seniciani nollis pe[r]mittas sanitatem, donec perferat usque templum Nodentis.

»Silvanus divo Nodenti dimidiam partem pretii anuli perdit sic donavit, ut ad fures detegendos anulumque recuperandum sibi praesto esset.

TABELLAE DEVOTIONVM ATTICAE.

Putat inter fures nomen Seniciani esse: ei noli sanitatem permittere, donec anulum perferat ad templum.»

Hübner *Exempla scripturae epigraphicae latinae* n. 947. Lammella plumbea reperta ad aquas Sulis in Britannia (*Bath*).

»Miro artificio vocabula singula excepto nomine Annii a dextra ad sinistram procedunt. Saeculi videtur esse secundi exeuntis tertiive ineuntis.»

Q(ui) mihi ma(n)teliu(m) in[v]olavit
sic liquat (c)com aqua
ella m[u]ta ni q(ui) eam [sa]lva-
vit Anniu(s) vel exs-

5 uper e(i)us [V]erianus Se-
verinus A(u)gustalis Com-
itianus Catusminianus
Germanill[a] Iovina.

CIL. VIII suppl. n. 12504—12507. Tabellae plumbeae Carthagine in sepulcreto aetatis imperatoriae repertae. Delattre *Revue archéol.* XII p. 157 seq.: *Quelques-unes étaient fixées aux parois du cippe à l'aide d'un clou de cuivre, qui en transperçait tous les plis. Une de ces lamelles non repliée semblait avoir été déposée à dessein sur deux crânes, peut-être deux têtes de décapités, car ils n'appartenaient pas à des corps incinérés et nous n'avons pu trouver à côté des traces de squelettes.* Adservantur in Museo S. Ludovici.

CIL. VIII suppl. n. 12504 (Buecheler *Rhein. Mus.* XLI p. 160). Agitatoris dirae, quibus circi imaginem adpinxit.

	. . . . .	K A B I A K K P A K K P O Y	
	. . . . .	Sidereus	B
	. . . . .	Igneus	P
	. . . . .	Turinus	A
5	. . . . .	Martius	X
	. F]renalius	Rapidus	Θ
	. V]enator	Arminius	A
	. Exs]uperus	Impulsator	B
	. Augur	Castalius	P
10	. Volens	Gelos	A
A	Sidereus	Piropus	X
K	At(t)onitus	Euginis	Θ
K	[V]eronica	Anim(a)tor	A
15	P Crysiph	Sidonius	X
A	ys	Omnipotens	A
		Aquila	
P		Licius	H
A		Amazonius	R
20		Imber	I
I	K A P O Y P A X X Θ A		K
P	B P A X X Θ A Θ		C
A	H Θ A E I Θ O Y M A		O
K	N E C Φ O M H I M E L A N		
25	H I E O Y H E M H		V
	Ε C T A B A H I		Θ
	(E)xcito [te]		N
	demon qui (h)ic conver-		—
	sans · trado tibi (h)os		
30	equos · ut deteneas		
	illos · et · implicentur		
	n]ec se movere possint.		

Vs. 12 Eugenes, vs. 28 conversa(n)s = conversaris Mommsen.

CIL. VIII suppl. n. 12505.

A

Te rogo, qui infer-
nales partes tenes, com-
mendo tibi Iulia(m) Faustil-
la(m) Marii filia(m), ut eam cele-
5 rius abducas et ibi in num-
erum tu (h)a[b]jias.

d

B

Te rogo qui infernal-
es partes tenes, commen-
do tibi Inlia(m) Faustilla(m)
ut eam celerius abduca-
5 s infernales partibus
in numeru(m) tu (h)abias.

A vs. 6 abias = habeas. — B vs. 5 infernales sive infernalis.

CIL. VIII suppl. n. 12506.

Glo[ri]os[us] C[...]. B]o[r]u-
stenes Ianuariu[s] Vit-
a]llis Romanus (Roman-
us) Adau[c]tus Primitiv-
5 os Eforianus (?) U[r]ba[nus]

Adpictum est galli caput ut ad Cnidiam tabellam XVI; e CIL. VIII suppl.
n. 12511, 15 Delattre hanc quoque agitatorum devotionem esse collegit,
id quod etiam magis nominibus propriis, quae equorum videntur esse,
demonstratur.

CIL. VIII suppl. n. 12507.

Α Π Η Η Ν Ι Α Ρ Α C φ κ amo(re) ve(l) ε
> uratur B ε ς desider(i)o ρ
υ Suc(c)es(s)a A Ε Suc(c)es(s)i λ
> aduratur Σ I † T V T T φ B

Vs. 1 'Apeieni ἀρά' legit M. Bréal Collections du Musée Alaoui I p. 63.

CIL. VIII suppl. n. 19523. Tabula plumbea reperta in sepulcro prope
Constantinam.

A in antica parte daemon, qui invocatur, incisus est haedi pedibus
hirsutis instructus ac laqueis duobus et unco armatus. Adscrip-
tum est:

Collections du Musée Alaoui I (1890) p. 57 sqq. Tabella plumbea reperta Hadrumeti in sepulcro, saeculo secundo p. Chr. n. exarata.

Αδ[ιουρο] . . . . . περ μαγνουμ δεουμ et
περ ανθεροτας et περ εουμ κουι αβετ
αρχεπτορεμ σουπρα χαπουθ et περ σε
πτεμ σθελλας ου.θ εξ κουα ορα
5 οχ κομπουσνερο νου δορμιατ Σεξ
τιλλιος Διονισιε φιλιους ουραθουρ
φουρενς νου δορμιατ νεκουε σεδεατ
νεκουε λοκουατουρ σεδ ιν μεντεμ αβ
ιατ με Σεπτιμιμ Αμενε φιλια ουρα
10 θουρ φουρενς αμορε et δεσιδεριο
μεο ανιμα et χορ ουραθουρ Σεξτι
λι Διονισιε φιλιους αμορε et δεσιδε
ριο μεο Σεπτιμιες Αμενε φιλιε του κου
τεμ Αβαρ Βαρθαριε Ελοεε Σαβαοθ
15 Παχνουφυ Πυθιπεμι φαχχ Σεξτι
λιουμ Διονισιε φιλιουμ νε σομνου
μ χομδινγαθ σεδ αμορε et δεσιδε
ριο μεο ουραθουρ ουνιους σιπιριτουσ
et χορ χομβουρατουρ ομνια μεμ
20 βρα θοθιους χορποριε Σεξτιλι Διου
σιε φιλιους σι μινουσ δεσχενδο ιν α
δυτουσ Οσυριε et δισσολυαμ θεν
θαπειν et μιτταμ ουθ (α φουλ del.)
α φλουμινε φερατουρ
25 εγω ενιμ σουμ μαγνουσ
δεχκανουσ δει μαγνι δει
ΑΧΡΑΜΜΑΧΑΛΑΛΑ . .

Nonnulla in imagine photographica aliter vidi atque Bréal editor, qui habet versus 17 χομδινγαθ, vs. 19 χομβουραθουρ, neque post extremas ultimi versus litteras duarum evanidarum vestigia agnoscit.

- 1. supra: .. auiuli . . . . . tei gutur babo ooVV os
2. a manu sinistra: . . . o | . . . [a]tur
3. infra: desumatur
ut facia(s) il(l)um sine
sensum sine memo-
ria sine (spi)ritu sine
5 medul(l)a
sit vi mutuscus.

B in parte postica:

. . . . . ento, demando tibi, ut a(c)ceptu(m) (h)abeas
S]ilvanu(m)q(ue) puulva(m) fac[i]a(s) et custodias
. . . . . ento [de-
mando ut fa-
5 cia(s) [i]l(l)um mo-
rtu[u](m)
depona(s)
eum at
Tartara.

Recueil des Notices et Mémoires de la Société archéologique de Constantine,
vol. XXXVIII (1893). Inscriptions de Carthage par le père A. L. Delattre
n. XXV. Lammina plumbea reperta Carthagine in Romanarum aedium
ruinis prope Serapeum.

Scribonia Philomusos Criso
Alypus Lerastus Philargurus
Avner Felix Liberalis
amici amicae c[o]nati ad
5 . . . . . enes quicumque cona-
verit dicerit fecerit
aut facere voluerit
colliberti aut colliberta[e].

Vs. 3 Avner = Abner.

N. XXXV eiusdem collectionis non devotio, sed amuletum videtur
esse (exhibet inter verba latina graeca quoque latinis litteris scripta: tom
logon).

Αδ[ιουρο] . . . . . per magnum Deum et
per Anterotas et per eum qui habet
accipitrem supra caput et per se-
ptem stellas ut ex qua hora
5 hoc composuero, non dormiat Sex-
tilius Dionysiae filius: uratur
furens, non dormiat neque sedeat
neque loquatur sed in mentem hab-
eat me Septimam Amoenae filia; ura-
10 tur furens amore et desiderio
meo, anima et cor uratur Sexti-
li Dionysiae filius, amore et deside-
rio meo Septimes Amoenae filiae. Tu au-
tem Abar Barbarie Eloee Sabaoth
15 Pachnouphy Pythipemi, fac Sexti-
lium Dionysiae filium ne somnu-
m contingat, sed amore et deside-
rio meo uratur, huius spiritus
et cor comburatur, omnia mem-
bra totius corporis Sextili Diony-
20 siae filius. Si minus, descendo in a-
dytous Osyris et dissolvam τήν
ταφήν et mittam ut (a ful del.)
a flumine feratur.
25 Ego enim sum magnus
decanus magni Dei
Achrammachalala . .

vs. 17 χομδινγαθ, vs. 19 χομβουραθουρ, neque post extremas ultimi

CIL. IX, 3748. Hübner Exempla scripturae epigraphicae latinae n. 946. Lammina plumbea reperta apud Marsos Marruvii, nunc in Museo Berolinensi.

Sextus Pompeius
Leonida · L. Paquedius Philo · Septimius
Felix Marcius Celandus Herenius Labianus Marinus C.
Gavius Secu[n]du[s].

CIL. IX, 5575. Lammina plumbea litteris inversis scripta, reperta Septempedae (San Severino). Eandem notat Hübner Exempla scripturae epigraphicae latinae p. XLV hisce verbis: 'Eiusdem generis est tabella plumbea litteris sinistrorsum procedentibus scripta in Etruria reperta, Lanzi Saggio di lingua etrusca II, tab. XVI'.

Antestia
Sabina et Vibia Politice Clymene CAM
BOCAPIAM
A Felicissima Oppia Silvina
dicato . . ?

CIL. X, 511 (Buecheler Carmina latina epigraphica I, 205). Plumbea lammina reperta in sepulcro agri Salernitani, inscripta litteris aevi Antoninorum.

Locus capillo|ribus | expect[at] cap[ut] su|um.

ribus = rivus.

CIL. X, 3824. Lammina plumbea reperta S. Mariae de Capua in sepulcro, nunc Berolini in Museo.

Cn. Numidium
Astragalum
il(l)ius? vita(m) valetudin(em)
quaistum ipsu(m) q(ue)
uti tabescat morbu[s]
... C. Sextiu(s) Tabsi?
ma(n)do rogo.

CIL. X, 8214. Lammina plumbea reperta Cumis in necropoli.

Barcathes Dasi M. I.
M. Dassius M. Allius(?)
Cerdo salvi nisei ista(m?)
re(m?) qua(m?) ages (= agens?) quum q. Cava
lit(t)eras perlegerit C. Vitrasii.

Interpretatio incerta.

CIL. X, 8249. Lammina plumbea reperta anno 1879 complicata et clavo transfixa in sepulcro prope Minturnas, ubi cranio defuncti erat supposita. Stornaiuolo Bull. dell' Inst. 1880 p. 188 narrat, una cum hac

tabella inventam esse una statueta di marmo, alta 11 cm. e larga 4 cm., abbastanza bene scolpita che raffigura una donna con capelli bene intrecciati, quam imaginem Tyches esse suspicatur, in quam dirae nostrae diriguntur: quae coniectura veri ne similis quidem est, tales enim imagines nec marmoreae neque artificiosae erant, sed rudes et cereae aut laeae.

Dii i(n)feri · vobis · com(m)e(n)do · si quic(q)ua(m) sacritates h(a)betes ac tadro Ticene
Carisi · quodqu(o)d agat · quod i(n)cida(n)t omnia in adversa · dii i(n)feri vobis
com(m)e(n)do il(l)ius mem(b)ra colore(m) figura(m) caput · capilla · umbra(m) cerebru(m) fru(n)te(m) supe[r]cilia os nasu(m) me(n)tu(m) bucas la[bra ve]rba (h)alitu(m) col(l)u(m) · iocur umeros cor · pulmones
i(n)testinas ve(n)tre(m) brac(h)ia digitos manus u(m)b(i)licu(m) · visica femena genua crura talos planta[s] tigidos.
dii i(n)feri · si illa(m) videro tabesce(n)te(m)
vobis sacrificiu(m) lubens ob an(n)uversariu(m) facere dibus parentibus il(l)ius voveo . . . . .
peculiu(m) ta[be]scas.

Vs. 1. 2 sanctitatis habetis ac trado Tychenem (= Tychen); vs. 13 digitos.

CIL. XI, 1823. Wordsworth Fragments and specimens of early Latin p. 230. Tabella plumbea Arretii reperta ibique in Museo servata.

A

Q. Letinium
Lupum qui et vocatur Caucadio qui
est fil[ius] Salustif[er]is Venerios sive Ven[er]ioses, hunc ego apud vestrum

B

numen demando devoevo desacrifico, uti vos A
quae ferventes si[ve] vos Nimfas si[ve] quo alio nomine voltis adpellari ut vos eum interemates interficiates intra annum ITVSM

B vs. 13 Wordsworth ITVSM legit I(d)us M(artias) sive M(aias).

De Rossi Bull. dell' Inst. 1880 p. 6. Lammina plumbea reperta anno 1842 ad viam Appiam in urna cineraria columbarii cuiusdam una cum multis aliis graeca lingua confectis, gnostica quae vocamus signa exhibentibus et formulas.

... or filius [tra]do ab hac (h)ora ab hoc die ab hac nocte
... re qui
figura hominis
o[gr]i
i . . . . . mti . . . . . ae
tene contere confr(in)ge et . . . . . trade
morti fili[u]m Aselles Praeseticium Pristin(a)rium
qui manet in regione nona ubi videtur arte sua
facere et trade Plutoni praeposito mortuorum
et si forte te contempserit patiatu[r] febris

d*

10 ουστηριμαυι
 ουστηριεγυι
 ουστηριμαυιστιρι
 ουστηριμαυισφρι
 ευδαμον καταχε

frigus tortionis palloris sudores obbripi-
 lationis meridianas interdianas seru-
 tinas nocturnas ab hac hora ab hoc die ab hac —
 et perturba eum ne repraehensionem (h)abeat
 et s[i] forte occansio[n]e(m) inuenerit praefocato eum

15 Praestetium fil[ium] Asell[es] in termas [in] valneas in quocumque loco
 cupede frange Pr[aeseticio] filio Aselles et [si] forte te seducat per aliqua
 Victor Asella Filius Prae[se] . . . . et rideat de te et exsultetur tibi
 mater tici[us] vince peroccide filium mares Praesete-
 protome protome protome Pris[tina-] c]ium Pristina[riu]m filium [A]selles
 . . . ene r[ius] qui manet in regione [nona] . . . . cede
 . . . re
 20 . . . iecs tacs iecs.

Vs. 20 tacs tacs = ταχέως ταχέως?

Bull. dell' Inst. 1879 p. 171. Tavoletta di piombo del museo di Perugia.

A
 Felix . P-
 etron .
 . . . .
 B
 Cam[a-
 rinus
 . N

Hunc titulum sepulcralem fuisse non negaverim.

Weckerling Die römische Abtheilung des Paulus-Museums der Stadt Worms pars II p. 65 sqq. Tabellae plumbeae prope Kreuznach repertae anno 1885.

Weckerling n. I.

A
 Inimicorum | nomina ad | inferos.
 B
 Inimicorum nomina:
 Optatus Silonis ad infe-
 ros] . . . . .
 . . . ius Nesso?
 5 Atticinus Ammonis
 Latinus Valeri(i)
 Adiutor Iuli(i)
 Tertius [D]omiti(i)
 Mansuetus Senotaeuni(?)
 10 Montanus materiarius
 Animus Victor
 Quartio Severi
 Sint(o) Valentis
 Lutumarus Ianius
 15 Similis Crescentis
 Lucanus Silonis
 Communis Mercatoris
 Tnl(?)lius offector
 Nime(?)ius Silvanus
 20 Co[s]sus Matui[n]i.

Weckerling n. II.

Vale(n)tis Sinto sive ali(i?) inimici S . . . .
 Valentinus Sinto inim(i)cus sic comdi . . u . m . um
 sub . . det sic Sintonem et Martialem Sintonis
 et Adiatorium Sintonis et quisquis contra
 5 Rubrium i . . . . . t mequ . . . onem
 si quis contraven . . Sintonem et Adiato-
 rium eius Sintonis defero ad infero(s)
 sic nusquam contra nos . . . . ius si . . . ston-
 nis cum loquantur inim . i . . . . umus
 10 non parentem tanquam . . . ris.

Weckerling n. III.

A B
 Fructus Gracilis

Weckerling n. IV.

A
 Fructus Gracilis et An(eli)us Um[onitor]vus.

B non legit Weckerling.

Weckerling n. V.

A
 Data nomina
 ad inferos nu
 . . . . .

B
 Dis manibus hos v(oveo?)
 . . . . .
 et si quis alius . . . .

In sexta quadam tabula desperavit Weckerling.

Josef Klein Drei römische Bleitafelchen (Festschrift zum 50jährigen Jubiläum des Vereins von Alterthumsfreunden im Rheinlande), Bonn 1891, p. 129 sqq. (tab. VI). Tabellae plumbeae saeculo secundo p. Chr. n. scriptae, inventae anno 1886 prope Kreuznach.

Klein n. I.

A
 Nomina
 data [manda-
 ta] ligata
 ad inferos
 5 : ad illos per vim
 c]onr[u]ant
 B
 Silonia
 Surum Caenu[m]
 Secundum
 : ille te
 5 s]ponsus pro-
 ca[t], eum amo (ama?)

Klein n. II.

Inimici et inimici (-cae?)
 Caranita[n]i Abilius Iu(v)enis
 Sabinus ap(p)aritor Arria Dardisa(?) Optatus
 Silonis Privatu[s] Se]veri Cossus Maesi
 5 Marcus Aerari[us] Atta Marci uxor
 Camula uxso[r] Gamatti Ambiti Val[erius]
 Ciri Atticinus [Am]monis Terentius Atti-
 so Iulia(?) Attisonis Narcis(s)us Caliphon[t]is
 Cali[pu]nti? . . Pudencis et Pude(n)s
 10 . . . . . ssia? . . . . . us Albus(?) Vicinus
 . . . . . nsi . . . . .

In margine dextro:

Sic te morbo a(d)dicant dii m[an]es.

In margine sinistro:

... dii inferi . . . . . sunt.

Klein n. III. Lammina opisthographa valde mutila.

S[]everinus Anti . . . . . | . . . . . nomin . . . . . nser aut sic mihi
. . . . . nans e(x)ponit.

C. Meurer *Aus der rheinischen Epigraphik des Jahres 1893 (Rhein. Jahrb. 1893 p. 188; Westd. Correspondenzblatt 1893 Oct. n. 105).*

Vas fictile hanc exhibet inscriptionem:

Artus fututor Art. . . ligo Dercomogni fututor.

Buecheler:

Art[us] ligo Dercomogni (filium). Artus fututor (est).

CIL. XII, 5367. «Huit lamettes de plomb roulées trouvées — dans la fontaine chaude d'Amélie les Bains (dans les Pyrénées Orientales) — en juin 1845 par le colonel A. Puiggari — il en avait envoyé un facsimile très exact à Mr. de Bonnefoy, et il en avait gardé lui-même un autre.»

Disparuerunt tabulae, nil restat nisi Puiggarii apographum. Abstinentium esse his tabulis fictis aut certe pessime descriptis recte monuit Hirschfeld.

Atque primum quidem harum tabellarum habitum, ut ita dicam, exteriorem consideremus: sunt eae quoque plumbeae, excepta tabula Emeritana, quae marmorea, et lammina Britannica, quae stannea est: quarum utraque non ut in terra conderetur, sed ut luci exposita furta denuntiaret, conscripta erat, quare auctorem non uti hic materia plumbea haud ita graviter feremus. Neque desunt clavi, quorum in locum succedit semel filum ferreum (CIL. I, 820), et ipsum vincendi symbolum. Pleraque in sepulcris repertae sunt, ut deos accident inferos, nonnullae autem in aqua, id quod apud Atticos quoque interdum factum esse supra p. IV monuimus. Illustrissimum huius usus exemplum est CIL. X, 511: 'Locus capillo ribus expectat caput sunn', cuius formulae consilium ita fere explicatur: hominis capillum rivo mandatum mersumque sequatur oportet caput. — 'Aequae ferventes sive vos Ninfas . . . voltis adpellari' invocantur CIL. X, 1823, quam tabellam in aqua delituisse ob hanc imprecationem pro certo habebimus. De mortifera autem Nympharum vi unum addidisse exemplum sufficere, Kaibel Epigr. 571 (Romae repertum):

Νύμφαι Κρηναίαι με συνήρασαν ἐν βιάτοιο.

Ultimum exemplum proferatur n. 947 apud Huebnerum 'sic liquat com aqua', quod item fonti mandatum fuisse putabimus.

In universum ipsa tabellarum scriptura usum cotidianum sequitur, bis tamen (Hübner 947, CIL. IX, 5575) audimus litteras sinistrorsum procedere, quod apud Atticos totiens vidimus. Miro autem artificio scripta est tabella illa Hadrumeti reperta, latinis quidem verbis, graecis vero litteris: cunque graeca lammina ibidem reperta, quam supra edidimus, primum versum exhibeat latinis litteris scriptum, hunc usum a magis repertum esse patet, ut species magica dirarum augeatur.

Quantum iam ad ipsum verborum contextum attinet, hunc simplicissimum esse statim videbimus. Multae sunt solorum nominum series (additur autem plerumque vox *nomen* ut Graecorum *ἄνομα*) nonnumquam devovendi verba adduntur (do mando commendo demando devoveo desacrifico defero ligo) neque formularum maior existit copia: CIL. I, 818 optatur *nec loqui nec sermonare possit* (devoventur *ἔπη*) *odio sit* (*ἔχθρὰ γένοιτο*), X, 8249 *incidant omnia in adversa* (*πάντα ἐναντία γένοιτο*); una amplior extat membrorum enumeratio in tabella illa CIL. X, 8249, in qua monere liceat, umbram non ut *σκιά*, sed ut *τρίχας* accipiendam esse, collatis Petronio (c. 109 tempora umbra nudata) Claudiano (nupt. Pall. 42 lanuginis umbra) Statio (Theb. IV, 336 venit umbra genis).

Deorum quoque, qui advocantur, numerus magnus non est: invocantur enim, ubi Latinorum veterum occurrit religio, soli inferi aut manes¹⁾, Dis pater, is qui infernales partes tenet, aut Pluto praepositus mortuorum. Sed praeter hos aliarum quoque gentium obviam fiunt numina: deam Ataeinam Turibrigensem Proserpinae adsimilatam fuisse ipsa tabula Emeritana nobis tradidit, eamque eodem munere functam esse apparet quo Cnidiorum Proserpinam, quippe quae furem cogeret, ut ipse se denuntiaret. Idem officium gerebat Britannorum divus Nodens, quem eam ob rem inferorum deum fuisse statuere poterimus.

Neque vero magicorum artes Aegyptiorumque religiones et Iudaeorum Latinis diris pepercerunt. Ephesia nobis occurrit grammata in agitatorum devotione Carthaginensi et in parva illa tabella amatoria ibidem reperta; gallus adpictus est, ut in tabella Cypria XVI (cf. CIL. VIII suppl. n. 12511, 15) ad titulum CIL. VIII suppl. n. 12506, de qua re supra p. XIX cum graecis tractarem diras, dixi. Praeterea CIL. VIII suppl. n. 19523 Ephesias addidit litteras, inter quas Baubo agnoscitur, Cereris satelles, quae dominam suam ne in Orco quidem deseruit, ita ut credi posset ab Orphicis *Βαβώ τις ἄνομαζομένη δαίμων νυκτερινή, ἐπιμήκης τὸ σχῆμα καὶ σκιάδος τὴν ὑπαρξίαν* (Abel Fragm. Orph. 216)²⁾. Ipsius vero syncretismi, quoad in Latinorum tabellis occurrit, exemplum est tabella Hadrumetana, cuius maximas partes Osiris agit: vs. 21sq. magus se ex artificum illorum more eundem esse dicit atque eum, cuius nomine artem suam agit: *descendo in adytos Osiris et dissolvam τὴν ταφὴν et mittam, ut a flumine feratur, i. e. e sepulcro Osiridis arcam illius eripiet et in Nilum coniciet, idem quod olim Typho fecerat. Ut autem videas, quam varia elementa sint, e quibus invocationes suas composuerint magi nostri, ea verba addam, quibus Maspero explicat³⁾ quaecumque explicanda restant ex hoc titulo: *Le dieu grand est Osiris, dont l'épithète perpétuelle est 'le dieu grand, seigneur de Mendes.' 'Celui qui a un épervier sur la tête' est, soit Horus, soit Osiris dans l'Occident, dieu des morts, qui a parfois, aux temps gréco-romains, l'épervier sur la tête. En revanche, les Antéros, les dieux des amours contrariées⁴⁾, sont d'origine grecque, comme l'Eros des conjurations publiées par Leemans. Les sept Étoiles appartiennent à la magie chaldéenne. Quod idem magnum decanum vs. 26 refert ad numina Osiridis arcam custodientia, ego assentiri non audeo: hoc enim fortasse ex astrologia petitum est (Wessely Eph. gr. n. 86). Est autem haec tabella Hadrumetana mere amatoria 'non dormiat Sextilius Dionysiae filius, uratur furens, non dormiat neque sedeat neque loquatur . . . ne somnum contingat': horum similia in altera illa tabella eodem loco reperta et in papyro Parisina, cuius verba supra adtulimus (*μη ὑπνου τυχεῖν κτλ.*) leguntur. Semel etiam invocatur daemon *qui hic conversas*, in tabella ab agitatore scripta, ubi reminiscimur illorum *δαίμωνων ὅ ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ἔστε* lamminae Alexandrinae: est anima hominis illic sepulti, quam sequiorum temporum Graeci precantibus subvenire posse putabant. Separemus autem hanc animam hominis mortui ab ipsius cadavere, quod pro nihilo habebant; expressis enim verbis dicitur CIL. I, 818: 'quomodo mortuos, qui istic sepultus est, nec loqui nec sermonare potest' . . . 'nec ad deos nec ad homines acceptus est' eqs.: comparatur hoc loco is qui devovetur cum mortuo, non cum metallo inferis sacro, ut apud Atticos. Neque vero recte de Rossi contendit, cum tabellam illam ederet gnosticam, litteras . . . *or* in margine sinistro quae leguntur, ita supplendas esse, ut Victor evaderet, quem Victorem illic sepultum adiri precibus. Ego [Vict]or hic legendum esse haud nego, sed hominem vivum puto, qui una cum reliquis devovetur: hominis enim mortui animam inter daemonum numerum translatum mortali nomine adpellare fas non erat. Nam ubicumque hae animae invocantur, legimus *νεκροδαίμων ἄωρε ὅστις ποτ' ὄν εἶ* vel simile quid. Ceterum hanc tabellam gnosticam esse proditur litterarum vocalium compositione, quam Gnosticis imprimis placuisse diximus; in reliquis Osiris cum nonnullis cognominibus iunctus latere videtur: in duobus prioribus Osirim Mneum et Osirim Apim (Plut. de Is. et Os. c. 33 p. 364 C: ὁ δ' ἐν Ἥλιου πόλει τρεφόμενος Βούς, ὃν Μνεῦν καλοῦσιν ('Οσπίριδος δ' ἱερὸν· ἔναι δὲ καὶ τοῦ Ἄπιδος πατέρα νομίζουσι) cognosco. Μνεῦς occurrit pap. Par. CXXI, 453. 2994. Similia Osiridis nomina habet Wessely Eph. gr. 289: *ουστιρι πιεμια***

¹⁾ Cf. Roscheri lexicon s. v. Manes.

²⁾ Baubo invocatur pap. Anast. 439, Par. 1201, CXXI p. 747, cf. Dieterich Abraxas p. 148, 3; in titulis etiam Βαβώ est, Nekyia 87, 3.

³⁾ *Collections du Musée Alaoui* I p. 65.

⁴⁾ Plato Phaedrus 255 D; Pausan. I, 30, l. VI, 23, 3. Roscher s. v. Eros p. 1343.

ουσιρι φρη ουσιρι ωρι κτλ. Διαβολήν Osiridis tabellae nostrae inesse demonstrant verba: 'si forte te contempserit, si forte te seducat et rideat de te et insultetur tibi'.

Si iam pauca de ipsis dirarum formulis addere volumus, quibus deos imprecantur, id ab omnibus agi videmus, ut inimicus in inferorum potestatem deveniat et igni interno consumatur, dum mors eum abducat. Huius generis voces sunt: 'consumas, perdes, noli sanitatem permittere, liquat com aqua, celerius abducas et in inferorum numerum tu habeas, facias illum sine sensum eqs., acceptum habeas, custodias, facias illum mortuum, deponas eum at Tartara; uratur aduratur desumatur videbatur'. Equorum cursum qui devovet, ex ipsa re optat, ut daemon illos deteneat, et implicentur nec se movere possint'. Novum est, quod inferis praescribitur terminus, intra quem inimicum consumant: intra annum XI, 1823, quod idem velle videtur atque anniversarium X, 8249, 15 commemoratum; sacrificium quod eodem loco dibus parentibus promittitur (revoces tibi πατέρας πατέρων tabellarum Cypriarum) respondet εὐαγγελίαις quae promittuntur in titulo Attico n. 109. Studium vero illud religiosum, quod apud Graecos saepius animadvertimus, ut omnia quam diligentissime enumerentur, ne quid omitatur eoque eximatur ab effectu magico, ne a Romanorum quidem religione alienum fuit: huc enim trahenda est membrorum enumeratio tabellae Minturnensis, et formulae illae I, 820 'nomen delatum Naeviae L. l. Secundae seive ea alio nomine est' et XI, 1823: 'vos Aquae ferventes sive vos Nimfas sive quo alio nomine voltis adpellari'.

Iam omnia absolvi, quae de ipsis tabellis nostris earumque diris dicenda esse putavi; videamus iam, quidnam ex aliis fontibus compertum habeamus de superstitione illa a veteribus saepissime adhibita. Non tam tabellae quam carmina magica ob defixionem cantata commemorantur CIL. VIII, 2756 in lapide Numidico: 'Ennia hic sita est ... quae non ut meruit ita mortis sortem retulit: carminibus defixa iacuit per tempora muta ... cuius admissi vel manes vel di caelestes erunt sceleris vindices'. De plumbeis vero tabellis cogitandum est in titulo illo Tudertano (CIL. XI, 4639): 'Iovi Opt. Max. custodi conservatori, quod is sceleratissimi servi publici infando latrocinio defixa monumentis (h. e. καταδεδεμένα ἐν μήμασιν) ordinis decurionum nomina numine suo eruit ac vindicavit et metu periculorum coloniam civesque liberavit'. Praeterea adeundi erunt, quos adhuc negleximus, veterum libri, in quibus tamen usum nostrum, ut ab infimis populi ordinibus plerumque exercitatum, raro tantum commemoratum inveniemus. Graecarum tabellarum unus Plato testis est, qui Reip. II, 364 b novit καταδέσμονας (ἀγύρται δὲ καὶ μάντιες ἐπὶ πλουσίων θύρας ἰόντες πείθουσιν ὡς ἐστὶ παρά σφισιν δύναμις ... ἐάν τί τινα ἐχθρὸν πημίην ἐθέλη ... ἐπαγωγαίᾳ τισι καὶ καταδέσμοις τοὺς θεοὺς, ὡς φασί, πείθοντες σφισιν ὑπηρετεῖν) et καταδέσεις Leg. XI, 933 a. Latinorum plures hanc superstitionem respexerunt, quae secundum Plinium (N. h. 28, 2, 19 'defigi nemo non metuit') late percrebruisse videtur; mortem Germanici talibus tabellis temptatam esse consentientes narrat Tacitus (Ann. II, 69 'reperiebantur solo ac parietibus erutae humanorum corporum reliquiae, carmina et devotiones et nomen Germanici plumbeis tabellis insculptum, semusti cineres ac tabo oblitii aliaque maleficia, quis creditur animas inferis sacrari')¹⁾ et Cassius Dio LVII, 18: ὅσα γὰρ ἀνθρώπων ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐν ἧ ἦκει (scil. Germanicus) κατορυσσόμενα καὶ ἐλασμαὶ μολύβδιναι ἀράς τινας μετὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἔχοντες ζώοντες ἔσ' εὐρέθη. Num Seneca cum diceret (de benef. VI, 35) 'exsecraris enim illum et caput sanctum tibi dira imprecatione defigis' de tabellis cogitaverit, quaeritur: veri similis est, eum carmina in animo habuisse magica, diras dictas, non scriptas. Poëtarum grex, quippe qui res tractet amatorias, saepissime Theocriti Pharmaceutrias secutus diras commemorat amatorias: solet citari locus unus instar omnium Ov. am. III, 7, 27, atque poëtarum prae aliis Tibullus²⁾, ubi carmina reliquosque apparatus magicus satis saepe occurrit, tabellae tamen desiderantur; devovendi vero ritus commemoratur in Orphicorum lithicis vs. 588, ubi curalii vires, quod Italis hodie quoque contra artes magicas usui esse scimus, enumerantur:

φάρμακα δ' ὅσα πέλονται ἀτάσθαλα καὶ κατάδεσμοι
ἀραί τ' ἀγνάμπτουσι Ἐρμύσι πάγχυ μέλουσαι,
εἶτε μύσος κεύθων οἰκοφθόρον οὐκ ἐνόησεν

ἀνὴρ, εἴθ' ὅσα λύματ' ἐπὶ σφισιν ἦδ' ἐπαοιδᾶς
σχέτλιοι ἀλλήλοισι μεγαίροντες τλέουσι,
πάντων ἀντίλυτρον δῆεις κραιτερέτατον εἶναι.

Sequiore tempore defixionum usus semel commemoratur apud iuris consultum: in Paulli sententiis V, 23, 15. Christianae autem doctrinae propugnatores sive in universam veterum superstitionem increpantes sive singulas artes pertractantes lamminarum rarius mentionem faciunt: solum inveni Arnobii locum II, 32 p. 74, 21 Reiff.¹⁾, qui tamen lamminas amuletorum loco adhiberi narrat. Neque ipsi Christiani saepe his tabellis usi fuisse putandi sunt: inter servatas Christiana videtur esse sola magna illa tabula Hadrumetana; et veteris religionis vestigium servat tabella plumbea sexti p. Chr. n. saeculi Tragurii reperta duobus cum clavis: CIL. III p. 961, in qua adiuratur 'in nomine domini Ieso Christi ... immondissime spirite tartaruce'²⁾, quem in vincula coniecit angelus Gabriel, notus e Gnosticorum religione.

Iam vero libros titulosque veterum missos faciamus: maiora nobis praesto sunt auxilia ad contemplandam tabellarum plumbeorum historiam: papyros dico magicas, unde pleraque iam sumpsimus ad explicanda lamminarum nostrarum memorabilia. Huic autem loco nonnullos papyri Anastasy reservavimus versus, qui optime illustrant, quam arte inter se cohaereant praescripta in papyro facta et verba in plumbo exarata; sunt enim illae leges, quomodo talis fiat defixio per tabellam plumbeam servatae in versibus 304—369 (Kenyon *Greek Papyri in the British Museum, London 1893* p. 74, transtulit King *The Gnostics and their remains* p. 242 sqq.):

Λαθὼν χάριτην ἱερατικὸν ἢ μολυ-
305 βοῦν πέταλον καὶ σιδηροῦν κρι-
νον Σεῶ ἐπὶ τὸν χάριτην τὸν κρῖνον·
καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν αἶρε τύπον τοῦ
κρῖνον τῷ καλῶμι· εἶτα ζ(μύριζε) τὴν περιφέ-
ρειαν· εἶτα γράψου εἰς τὴν περιφέρειαν
310 τοῦ κρῖνου εἰς τὸν χάριτην ἐπιγράψων
τὸ ὄνομα, τοὺς δὲ χαρακτῆρας ἔξωθεν· εἶ-
τα ὁ θελεῖς (ἔξωθεν) μὴ γινώσθαι· καὶ
ὅτι καταδεθῆτω αὐτοῦ ἡ φρόνησις
ἐπὶ τὸ μὴ ποιῆσαι τὸ θεῖον πρᾶγμα· εἶτα
315 Σεῖς τὸν κρῖνον ἐπὶ τὴν αὐτοῦ περι-
φέρειαν ἢ ἐποίησας καὶ ἀνελομε-
νος τὰ ἔξω τῆς περιφέρειας [ἐκ]είνας
κατάραπτε τὸν κρῖνον ὡς κατακα-
λύψη κεντῶν κατὰ τῶν χαρακτῆρων
320 τῷ καλῶμι καὶ δεσμεύων λέγῃ·
'καταδεσμεύω τὸν θεῖον πρὸς τὸ θεῖον· μὴ
λαλησάτω μὴ ἀντισπάτω μὴ ἀν-
τειπάτω μὴ μοι δυνάιτο ἀντιβλέ-
ψαι ἢ ἀντιλαλήσαι· ὑποτεταγμέ-
325 νος δὲ μοι ἦτω, ἐφ' ὅσον ὅστος ὁ κρι-
νος κέχρωσται· καταδεσμεύω δὲ αὐ-
τόν, τὸν νοῦν καὶ τὰς φρένας, τὴν
ἐνθύμησιν, τὰς πράξεις, ὅπως
νωχελῆς ἦ πρὸς πάντας ἀνθρώπους·
330 ἐάν δὲ τινα, καὶ ὅπως μὴ γαμήσῃ
τὸ θεῖον ἢ θεῖον· κοινά·
εἶτα ἀνεμένεμας αὐτὸ εἰς αἰῶρον μῆ-
μα ὄρυξον ἐπὶ ὃ δακτύλους καὶ ἐν-
θεῶς καὶ λέγε· 'μεκιδάμην ὅστις
335 (ποτ' οὖν) εἶ· παραδιδάμι σοι τὸν θεῖον ὅ-
πως μὴ ποιῆσῃ τὸ θεῖον πρᾶγμα· εἶτα
χώρας ἀπέρχου.
κρεῖσσον δὲ ποιεῖς σελήνης μειουμένης· ἐστὶν δὲ
τὸ γράφομαι(ενοι) εἰς τὸν κύκλον ταῦτα· Ἀγρα-
340 μαθρα ἐρσορχαλχ· ἑδαντα· ιαβουνη·
ακη· ιαω· δερυνικω· μαιηλ.
μὴ πρηνεχθῆτω τὸ θεῖον πρᾶγμα ἐφ' ὅσον

¹⁾ De plumbeis tabellis cogitabant olim in eiusdem libri trigesimo quoque capite: 'uni tamen libello manu Libonis nominibus Caesarum aut senatorum additas atroces vel occultas notas accusator arguebat'. Re vera occultae illae notae fortasse erant magicae.

²⁾ M. Belli *Magia e pregiudizio in Tibullo*, Venezia 1895.

¹⁾ Alterum, qui de ipsis defixionibus agit, benigne mihi suppeditavit Theodoros Birt, Hieron. vita S. Hilariionis c. 21: 'amator] subter limen domus puellae portenta quaedam verborum et portentosas figuras sculptas in aeris Cyprii lammina defodit' eqs.

²⁾ Graecorum deos ταρταρούχους (eos quoque gnosticos) videas pap. Par. 2242, 94. 2326, 35.

χρόνον κίχωπται ὁ κήριος οὗτος.
 κατ'ἀδῆτον δεσμοῖς, πνήστας σπαρ-
 345 τὰ καὶ οὕτω καταδοῦ· ὁ δὲ κήριος
 καὶ εἰς φρέγγε βάλλεται ἀχρημάτιστον,
 ἢ παρὰ ἄκρον· μετὰ δὲ τοὺς χηρακτ(ήρας)
 γράφε καὶ ταῦτα ὑποκάντω τοῦ κήριου
 ὡς πλινθεῖον· Ἀρχοολ· λαίλαμ·
 350 σεμεσίλαμφ· αμμοφοριων· ιωση·
 φθουθ· εωφρη ὁ μέγιστος δαίμων
 Ἰάω Σαβαωθ αρβαδιαιμ λαίλαμ
 οσορνωφρι εωφρη φρη φθα χρωω
 Ἰάω βαβουρη Σιαιμενφρη ρε-
 355 νουσι σαβαωθ βαρβαδιαιμ Σαχρα-
 ουχεεθ εσορνωφρι καὶ τὸν ἰθ' ὄλον α'
 ὄν καὶ ἔσω ποιεῖς.
 ἦ) δὲ αὐτὴ οἰκονομία γράφεται ἐπὶ
 μολυβοῦ πετάλου καὶ ἐνθεῖς τὸν
 360 κήριον περιπτύχεις γυψίτισον· μετὰ
 δὲ τὸ ὑποκάντω πλινθιον καὶ τὸν Ἰάεω
 λόγος καὶ ταῦτα· Βακαξίχουχ, μενεβα

ουχουχ αβρασαξ αι κατάσχεσ το
 365 δ(εῖνα) πρᾶγμα· ὡς δὲ ἐν τῷ αὐθεντι-
 κῷ εὐρέθη τὰ ὀνόματα· Ἀφροολ
 λαίλαμ σεμεσίλαμ ιαεω (ἦ) βακα-
 ξίχουχ αβρασαξ αι αρχιμιλαμ
 μεσεσίλαμ ιαεω ουυ βακαξίχουχ
 αβρασαξ ουι· κατάσχεσ το δ(εῖνα) πρᾶγμα·

Quae omnia mire cum tabellis nostris consentiunt, imprimis iis, quae ex Africa provenerunt; μή μοι δύναται ἀντιβλέψαι ἢ ἀντιλαλήσαι, ὑποπεταγμένους δὲ μοι ἦτω ad verbum fere Alexandrinae tabulae repetunt formulas. Hoc unum addam e papyris: processisse earum scriptores usque eo, ut anni quoque tempus definirent (vide supra μειουμένης τῆς σελήνης), quae plurimum valent defixiones, pap. Par. CXXI, 307: λέων: κήρια ἦτοι κατὰδέσματα, ubi κήρια ad sequentis verbi exitum formata idem sunt, quod κήριος supra vs. 345, quod Wessely huic loco adnotavit; leonem vero sidus esse apparet. In universum harum papyrorum tempus convenit cum aetate earum tabellarum, quae maiore magico apparatu excellunt, diutius vero aetatem tulerunt papyri, quippe quae usque ad initium recentioris, quod ita vocare solemus, aevi conscriptae sint¹⁾.

Cumque iam de papyris agamus, plura de duabus dicamus necesse est, quae non solum praecepta nobis tradunt, quomodo dirae fiant, sed iam ipsas devotiones continent; quarum altera magica non est, sed antiquissimis tabellis plumbeis adnumeranda, Artemisiae dico papyrum notissimam, Vindobonae servatam, postquam ex Aegypto allata est. Edidit eam Petrettini *Papiri greco-egiaz* Vienna 1826, emendavit Blass *Philol.* tom. XLI p. 746—751.

“Ὁ δέσποτ” Ὁσεράπι κα[?] Θεοὶ οἱ μετὰ τοῦ Ὁσερ[άπι]ο καθ[?]ήμνοι, ἐμέτις γίνε[?]ται ὑμῶν Ἀρτεμιτῆ
 ἢ Δακιάτιος Θυνατῆρ κατὰ το(ῦ) πατρός τῆς θυ[?]ατρός, [ὅς αὐτὴν τῶν κτερ]έων ἀπεστέρησε
 καὶ τῆς θήνης· εἰ μὲν οὖν δικάσι με ἐποίησε, ἐμὲ καὶ τὰ τέκνα ταῦτοσαυτο(ῦ), δικάσι· [ῶ]σ-
 5 [ῶ]σπερ μὲν οὖν ἀδικα ἐμὲ καὶ τὰ τέκνα τ[α]ῦτοσαυτο(ῦ) ἐποίησεν, δὴ δὲ οἱ Ὁσεράπι καὶ οἱ Θεοὶ
 μὴ τυχεῖν ἐκ παιδῶν θήνης [μη]δὲ αὐτὸν γονέας τοῦ[ε] αὐτοσαυτοῦ Σά[?]· τῆς δὲ
 καταβολῆς ἐνθ[?]ῦτα κειμένης κεικῶς: ἀπολλύοιτο κ’ ἐγ γῆ κ’ ἐν θαλάσῃ κ’ αὐτὸς
 καὶ τὰ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ὁσερ[άπι]ο καὶ τῶν [θεῶν] τ(ο)ῶν ἐμ Ποσεράπι καθ[?]ήμνων
 μηδὲ [μη]δ[?]εῖν τυχεῖνοι [Ὁσερ[άπι]ο]σ μηδὲ [τῶν θεῶν τῶν] μετὰ τοῦ Ὁσεράπιος
 καθ[?]ήμνων: κατ[?]θῆκεν Ἀρ[?]εμπί[?] τὴν ἱεστηρήν [ταύτην]: ἱεστ[?]ύουσα τὸν
 10 Ὁσερ[άπι]ον τὴν δίκην δικάσαι καὶ τοῦ[ε] θεοῦ τοῦ μετὰ τοῦ Ὁσεράπιος καθ[?]ήμνου·
 τῆ[ε] δ’ ἱεστηρίας (!) ἐνθαῦτα κειμένης: μηδ[?]ε[ν] ἰ[?]ο[?]τε τῶν θε[?]ῶν τυχεῖνοι
 ὁ πατῆρ τῆς παιδείσης. [θ]ε δ’ ἀνέλοι τὰ γράμματα ταῦτα [καὶ] ἀδ[?]μοῖ Ἀρτεμισίην,
 ὁ θεὸς αὐτῷ τῆ[ν] δίκην ἐπι[?]θεῖν δυσ[?]μενῆ[ε] τ’ Ὁσερ[άπ]ι[ε] εἰν τῷ λαθ[?]όντι: ὅτι μὴ
 τοῦς Ἀρτεμισίην κει[?]εῖ οτ . . . . . πε . . . . . ὡσπερ
 15 κοῦκ ἐπαρκεῖσαι . . . . .
 με· περιεῖδε: ἐπιδ[?]εῖ . . . . .
 καμοὶ τῆι ζώσῃ . . . . .
 περιεῖδε ἐπιδ[?]εῖ . . . . .

Vs. 2 κτερ]έων cunctanter dedi.

Papyrus quarti a. Chr. n. saeculi iis devotionibus adnumeranda est, quae luci expositae hominem nefarium, ut scriptori satisfaceret, cogere. Artemisia de viro queritur, qui filiolam pepererat, quam mortuam sepe- lre ille volebat, quare, id quod talionis exemplum est, optatur, ne ab infantibus ipse sepeliatur aut parentes sepelire possit²⁾. Deus, qui invocatur, Oserapis est et dii, qui una cum illi sunt, h. e. inferi, quos propitios non inveniit filiolae pater, dum in templo iaceant dirae (notes verbum καταβολή). Formula, quae additur: κεικῶς ἀπολλύοιτο κ’ ἐγ γῆ κ’ ἐν θαλάσῃ, sepulcrales devotiones nobis in mentem revocat. Ceterum hae dirae in eum quoque diriguntur, qui invita Artemisia illam papyrus tetigerit.

Alterum exemplar, quod proferendum habuimus, legitur in Reuvensii litteris ad M. Letronne *Sur les papyrus bilingues de Leide* p. 38, dixit praeterea de eo E. Revillout *Revue Egyptologique* 1880 p. 168. Legitur autem in pap. Leid. bil. J 383 p. X.

Ἐπικαλοῦμαι σε τὸν ἐν τῷ κενῷ πνεύματι δευῶν ἀόρατον παντοκράτορα θεὸν θεῶν, φθοροποιὸν καὶ ἐρημοποιὸν ὁ μιστῶν οἰκίαν εὐσταθεύσαν· ὅς ἐξεβράσθη ἐκ τῆς Αἰγύπτου καὶ ἔξω χήρας· ἐπεινομάσθη (!) ὁ πάντα ῥήσων καὶ μὴ νικήμενος·

5 ἐπικαλοῦμαι σε, Τύφων Σήθ· τὰς σὰς μαντείας ἐπιτελῶ, ὅτι ἐπικαλοῦμαι σε τὸ σὸν αὐθεντικὸν σου ὄνομα, ἐν οἷς οὐ δύνη παρακοῦσαι· Ἰωερβηθ Ἰωπακερβηθ Ἰοβολημισθ Ἰωπαταθναξ Ἰωσρω Ἰωνεβουτοσουαληθ Ἀκπιφ Ἐρετρυγαλ Νεβοπουαληθ

apocalypsin Mariae); exhibet f. 71—85 v. incantamenta et exorcismos. Alter Neapolitanus est II c. 34 (descriptionem videas in catalogo Salvatoris Cyrelli tom. II) scriptus anno 1495, qui f. 234 r. Iecanomantiam continet, quam e mea restitutione textus foedissime habiti huc afferro, ut videas, quam tenax haec magorum traditio fuerit: Ἐν τῇ ἑκτη ἡμέρᾳ ὕρα ἕκτη τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος ἐπᾶρον λεκάνην καινήν, ὁμοίως κενήν· εἰ ἔλαβες, ἔλθῃ εἰς τριδιάν παλαιάν καὶ ὄρῃον λάκκου· καὶ (βάλλε) κατὰ τὴν λεκάνην μέσον· ἐν δὲ νυκτὶ εὖρε μέλαν ἵππου, ἵππευσον δὲ ἐν αὐτῷ· ἔχων ἐν τῇ χειρὶ σου μερῶπιον ὅσπερ· εἰρηκέναι οὕτως· ἕριον· ἀριεμ· σαλφενας· μοροης· μιζεαουλ· ἩΜΝΤΑΒΛ· φορελ· φερελ· ναρκισσου· ἔμπαπανι· σαραφαηλ· βελρεβουηλ· μουνοχαδ· ἀλαηλ· μισο· κλήσας τοὺς δαίμονας τῆς δύσεως, τοὺς δαίμονας τοῦ κριού· οἱ δαίμονες τοῦ μεγάλου Ἰαδου· ἀνα· καλούμενος ὀρνεάς· περὶ τοῦ· θεδ· μαλδουαρ· φαρτουελ· σαρδανα· καρβιναρ· καὶ ἦνον ἢ αὐτοῦ ὄνοσεκλιδα (?)· εἰς ὄνομα· σεμραμηλ· οἱ δαίμονες τῶν τριοδίων ἔρχεσθαι καὶ εἰσέρχεσθαι εἰς ἐμὴν ἀποκρισιν· καὶ οὕτως μὴ δειλιάσον ἀλλὰ στήσον τὴν διάνοιν σου· ὁμίλει καὶ ἔση ἀποκρινόμενος. Atque iam viri docti in tales codices animum suum adverterunt, e. g. cf. Parnassum anni 1892 vol. XV p. 174 N. Γ. Πολίτης, Παλαιογραφικὴ σταχυολογία ἐκ τῶν μαγικῶν βιβλίων, ubi adhibentur codices Monac. gr. 70 et duo Athenienses. *Ephesia grammata* leguntur: Ολαὶ Ἀμαὶ Ἀνευρητοσ Ἰωταξθ Σεμορφοφραν κτλ.

²⁾ Similes Africa servavit titulus Lyttensis Creta ex insula in Lucam prolatus (*Bull. de corr. Hell.* IX n. 23 p. 25): ἵνα σχῶσι τοὺς δαίμονας κειχολ]ομένους καὶ τοὺς καταχθονίους θεούς, ἵνα ἢ γῆ μὴ καταδέξηται αὐτοὺς δικαίως.

¹⁾ Duos ipse sub manibus habui codices e parte magicos (Krumbacher *Gesch. der Byz. Litt.* § 273 Ἱατροσόφια). Alterum Barberinum III, 3 chartaceum forma 16° fol. 205 anno 1497 exaratum, scripturas sacras apocryphas rariores continentem (ut

10 Αβεραιμενιδωου Λερθεξαναξ Εθρελυθ Νεμαρεβα Αεμνα·
 ὁ λόγος· ἡμέ μοι καὶ βᾶδισον καὶ κατάβαλε τον Δ ἢ τὴν Δ ῥίγει καὶ πυ-
 ρετῶ· αὐτὸς ἠδίκησέν με καὶ τὸ αἷμα τοῦ φουωνος ἐξέχυσεν παρ' ἐαυ-
 τῶ ἢ αὐτῆ· διὰ τοῦτο ταῦτα ποιῶ (κωνά).

Vs. 3 ὅς ἐξεβράσθης coniecit Brunet de Presle, ὡς Pap.; vs. 7 sqq. no-
 mina magica non expressit Reuens, versus ipsius papyri non distinxit
 Revillout, quare fortasse non recte versus divisi; vs. 10 ὅλον reliqui, pa-
 pyri compendio perperam soluto; vs. 11 πυρετῶ emendavit Wachsmuth
Rhein. Mus. XVIII p. 567, πυρειω Pap.; vs. 12 ἢ αὐτῆ errore in hunc locum
 delapsum post αὐτὸς vs. 11 legendum est. — φουωνος] φύντος Brunet de
 Presle. — (κωνά) formula saepenumero addita, si arbitrio eius, qui artem
 magicam exercet, formularum delectus permittitur.

Invocatio est Typhonis magni dei omnium malorum auctoris, qui in
 tabella illa Romana supra edita hanc ob rem αἰνομος audit, quia οὐκ ἀνιέται
 παραττόμενος ὑπὸ τῆς κακίας καὶ παραττων (Plut. de Is. et Os. c. 50 p. 371D).
 Hic invocatur Typhon Seth (Plut. ibid. c. 40 p. 371B Σῆθ, ᾧ τὸν Τυφῶνα
 καλοῦσι) et pleraque enuntiata pestiferam eius naturam describunt, quae
 numquam vinci potest; ἐν τῷ κενεῷ πνεύματι originem gnosticam habere
 videtur; ὅς ἐξεβράσθης ἐκ τῆς Αἰγύπτου κτλ. ad fugam trahenda sunt, in
 quam ab Horo, patris ultore coniectus est (τὴν φυγὴν ἐπταῖς ἡμέρας γίνεσθαι
 affirmat Plutarchus de Is. et Os. c. 31 p. 363D). Τὸ αἷμα τοῦ φουωνος ἐξ-
 έχυσεν diabolen continere videntur. Ceterum hae preces nobis lucidissime
 demonstrant, quales fuerint libri, e quibus diras in tabellas plumbeas
 transferebant veterum religiosi.

Sed iam ad finem perduximus commentarium nostrum; atque nunc,
 si placet, ea, quae exposuimus, complectamur omnia, ut videamus, quid-
 nam ex illis sequatur, si historiam illius tabellarum plumbeorum usus
 paucis verbis exponere volumus. Antiquissimas plurimasque lamminas
 reperimus apud Atticos, neque facere possum, quin arbitrer, in Attica
 omnino natum esse morem illum, diras suas plumbo mandandi, quantum
 quidem apud veteres Graeciae et Italiae incolae eorumque colonos repe-
 ritur: dirae enim dicuntur apud omnes populos¹⁾, ut autem scribantur,
 atque in plumbo quidem, fieri non potest nisi certis accedentibus causis,

¹⁾ Assyriis talia vindicat Tallqvist *Die assyrische Beschwörungsserie Maglû*,
 Leipzig 1895, Indis Dieterich pap. Mag. p. 789.

quas Atticis fuisse supra demonstravimus, quibus ipsam materiam suggere-
 bant metalla Laurii sita. Athenis hanc religionem in reliquam Graeciam
 penetrasse nemo mirabitur; quomodo hoc factum sit, patet e Platonis
 narratione supra allata, qui magos vatesque divitum portas pulsantes et
 promittentes se inimicis nocere posse defixionibus describit. Per illos in
 Italiam pervenerunt, ad Bruttios, Cumanos, a quibus Osci defigendi didi-
 cerunt artem, ipsamque Roman inficiebant, unde Romanos hunc morem
 antea ignotum²⁾ accepisse probabile est³⁾, recentioris enim aetatis omnes
 sunt tabellae Romanae, recentioris auctorum testimonia. Nulla vero fuit
 terra, quae superstitionem illam acceperit ab hominibus Atticis, suis ele-
 mentis, sua religione, sua arte magis imbuerit quam Aegyptus liben-
 tius, imprimis Alexandria, ubi Graeci et indigenae vivo inter se commer-
 cio erant, quaeque urbs ut omnis superstitionis quasi plantarium nota
 est. Ex Aegypto nova tum fiebat tabellarum propagatio, quae per Afri-
 cam septentrionalem Cyprum iterumque per Italiam percrebruit: Romae
 vero superstitio Aegyptiaca simpliciore ritum Graecum non superavit;
 orbis enim regina hunc iam cum provinciis suis communicaverat per
 legiones, ut par erat: unde fit, ut nulla fere reperitur provincia illarum
 tabellarum immunis. Sed nova oriebatur rerumque potita est religio,
 christiana, quae in accipiendo aut spernendo tabellarum devoventium usu
 duplicem ingressa est viam: altera pars, quam gnosticam appellare con-
 suevimus, tabellas adoptavit plumbeas, illis autem non solum diras suas
 mandavit, sed etiam prophylactica (quod in lammina Traguriana accidit),
 altera vero factio tabellis non utebatur, dirarum vero tenorem retinuit
 ad devovendos inimicos ecclesiae (ἀναθέματα³⁾) et expellendos daemones
 (ἐξορκισμοίς): quarum historiam, si per saecula persequimur, unum esse
 idque continuum flumen, quod ab Atticorum tabellis plumbeis oriatur et
 in devotionibus nostrorum ipsorum temporum desinat, videbimus.

²⁾ Habuisse Romanos iam antea devovendi morem ex iis patet, quae Livius VIII,
 9, 6 affert, ubi se ipsum inferis devovet Decius; saepius agrum oppidi hostium
 capti et deleti devoveri audimus. Sed tabellarum plumbeorum, quae inimicos de-
 voverent, ex antiquioribus temporibus nulla restiterunt vestigia.

³⁾ Stending apud Roscherum *Inferi* p. 258.

³⁾ Reinach *Traité* p. 151. Ἀνάθεμα, ἀναθεματίζω in tabellis Megarensibus le-
 guntur.

TABELLAE PLUMBEAE DEVOTIONVM ATTICAE.

SERIES PRIMA.

NOMINA DEVOTORVM LEGVNTVR SOLA.

1 Πειραιῶς 1868. Lammina plumbea formae rectangularis, cm. 9 longa, 2 lata.

Σ Ω Τ Η Ρ Ι Δ Η Σ   Σωτηρίδης.

Secunda littera propter formam notabilis, quae reliquis litteris minor duo brachia sursum erigit, ita ut species nascatur inter Ω et Ω media.

2 Πειραιῶς 1868. Lammina opisthographa formae rectangularis, cm. 10 longa, 3 lata.

a ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ   Ἡρακλεΐδης.
b ΧΑΒΡΙΑΣ   Χαβρίας.

3 Ἀττικῆς 1885. Lammina olim complicata et clavo transfixa, cm. 14 longa, 3 lata.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΑ   Ἀπολλοδώρα
ΡΑΚΛΕΩΝ   Ἡρακλέων.

4 Attica. Tabella cm. 9.5.

ΝΙΚΑΝΔΡΟΣ   Νικάνδρος
ΕΥΞΙΘΕΟΥΑΡΕΛΕΥ   Εὐξιθέου Ἀρελεύ-
ΘΕΡΟΣ   θερος.

5 Πειραιῶς 1872. Tabella cm. 7.6.

ΝΑΥΣΙΣΤΑΤΟΣ   Ναυσίστατος
ΔΟΡΚΙΩΝ   Δορκίων
ΑΡΙΣΤΙΩΝ   Ἀριστίων.

Primi nominis lectio certa — expectares *Ναυσίστατος*; secundi littera initialis e Φ correctae est. *Δορκίων Σικυνώσιος* occurrit CIA. II, 3330.

TABELLAE DEVOTIONVM ATTICAE.

6 Πειραιῶς 1867. Tabella rotunda, 5 cm. diametri.

ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ	Ὀλυμπιόδωρος
ΔΙΕΙΤΡΕΦΗΣ	Διειτρέφης
ΙΩ . . . ΙΤΙΔΗΣ	Ζω[φν]τιδης
ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ	Θεοδουρίδης
5 ΕΥΞΙΘΕΟΣ	5 Εὐξιθέος
ΛΥΚΩΝ	Λύκων
ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ	Εὐφρόνιος.

Vs. 3 Ζωφυτιδης] nomen adhuc ignotum e vestigiis, quae servavit tabella, certissime restitutum est.

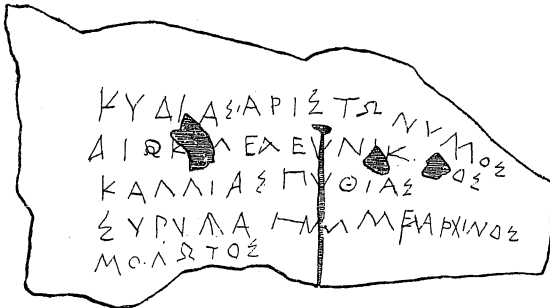
7 Patissia. Tabella complicata et clavo transfixa, cm. 12.5; nomina in duas columnas digesta sunt.

ΜΟΞΧΙΩΝ	ΘΕΡΣΑΝΔΡΟΣ
ΞΩΚ . . . ΗΣ	. . . ΝΚΡΑΤΙ . . .
ΜΕΙΔ . . . Ν	ΛΥΣΙΦΑΝΗΣ
ΒΛΕΡΙΠΡΟΣ	10 ΔΙΟΓΕΝΗΣ
5 ΘΑΛΛΟΣ	
ΠΟΥΛΥΔΑΜΑΣ	

Μοσχίων	Θέρσανδρος
Σωκ[ράτ]ης	Πα[νκράτ]ιος
Μειθ[ιεύ]	Λυσιφάνης
Βλέπ[υ]ρος	10 Διογένης.
5 Θαλλός	
Πουλυδάμας	

Vs. 3 nomina devotorum in eodem titulo et nominativo et accusativo casu saepe sunt exarata, e. g. videas n. 103, 6; vs. 5 alterum Λ ex O correctum est.

8 Attica. Imaginem dedi duarum e tribus partium magnitudine. Foramina, quae percussus clavus facturus erat, in scribendo iam curasse videntur: nulla enim ab illo deleta est littera.

Κυδίας Ἀριστῶνμος
 Διόκλεα Εὐνικός
 Καλλίας Πυθαίας
 Σύριλλος(λ)α . . . Ἀρχίνος
 5 Μολώτος.

Vs. 2 Διόκλεα] Ο ex Ω correxit. Forma brevior nominum in -κλεα formatorum inde ab antiquioribus temporibus usu venit, Meisterhans p. 32. Vs. 4 Σύριλλος Ταρσεύς occurrit CIA. III, 2935. In sequenti aut nomen aliquod barbarum legere nequeo, aut subest ΓΝΩΜΗ (nomen velut Δυνάμις Εἰρήνη Ἐλπίς sim.); vs. 5 ad explicandum hoc nomen adeas Collectionem inser. graec. dialecticarum II, 2, 1672 c (Μολώτα χείρε, Ithaca) et III, 2, 3219 (Μολῶτι χείρε, Corcyra).

9 Attica. Tabella 5.10 cm., rescripta: prioris scripturae restat vs. 1. Complicata fuit clavoque percussa.

... ΕΣ.ΑΤ	.....
ΦΑΙΔ...ΑΣ	Φαιδ[ρί]ας
.ΙΦΙ...ΛΗΣ	Διφι[λίδ]ης
.ΡΚΕΣΑΣΑ	Ἀρκεύσασα
5 ΙΩΙΛΟΣ	5 Ζώλος
ΦΙΛΙΣΤΙΔΗΣ	Φιλιστίδης
ΑΙΣΧ...ΗΣ	Αισχ[λί]νης
ΦΑΙΔΙΜΟΣ	Φαίδμος
ΥΛΝ...ΗΣ	.ων...ης
10 ...ΧΩΝΙΔΗΣ	10 Τυ[χωνί]δης
Λ.ΣΙΚΛΗΣ	Λ[υ]σικλῆς
ΜΕΛΑΝΩΡΟΣ	Μελάνωπος
ΕΥΚΟ...ΝΗ	Εὐκο[λί]νη
ΧΑΙΡΕΣΤΡΑΤΟΣ	Χαιρέστρατος
15 ΘΕΟΦΑΝΤΟΣ	15 Θεόφαντος
Ε.ΗΘΙΔΗΣ	Ε[ύ]θηθίδης
ΕΥΞΕΝΙΔΗΣ	Εὐξενίδης
ΕΥΡΟΛΙΣ	Εὐρολις
ΑΜΦΗΔΗΣ	Ἀμφήδης
20 ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣΛΥΡΙ	20 Ἀπολλόδωρος Λυρι-
ΚΛΕΙΩΝ	κλειών
ΔΙ.ΝΥΣΙΟΣ	Δι[ο]νύσιος
ΠΑΞΙΚ.ΗΣ	Πασικ[λ]ῆς
ΚΛΕΙΑΝ.ΡΟΣ	Κλείαν[δ]ρος
25 ΘΕΟΦΑΝΗΣ	25 Θεοφάνης.

Vs. 1 Δ e T corr.; vs. 8 Φαίδμος Ναυκρατίτης CIA. II, 3239; vs. 10 Τυ[χωνί]δης supplevi, Τύχων legitur in Atticorum titulis; vs. 16 Εὐθηθίδης Thessalis notus est et Cyrenaeis (CIG. 1772, 5146, 27) — nam horum Συθηθίδαν esse Εὐθηθίδαν suspicor; vs. 19 Ἀμφήδης nomen inusitatum; vs. 20 Λυρικλείων Eretrius Kuhns *Ztschr.* 33 p. 567; vs. 24 Κλείανδρος e more saeculorum quarti et tertii, Meisterhans p. 35.

10 Patissia. Tabella triangularis, cm. 11.8.7, opisthographa, olim complicata et clavo percussa.

a ..... ΛΕΜΟΣ.ΘΗΪΚΛΕΙΔ...
 ..... ΣΟΚΛΗΣΠΡΟΚΛΗΣΠΙΣΤ...
 ΚΑΛΛΙΣΤΡ.ΪΙΣΤΗΙΔΗΣ
 .ΥΘΥΚ.....ΜΑΧΙ...
 5 ΪΙΚΙΑΣ.Ε.ΝΩΞΕ...ΝΑ
 Ε.....ΜΙΚΑ...ΙΑΣ...
 ΝΑΓΗΣΑΝ...ΣΡΗΤΟ
 .Ε.....ΛΟΞ...ΜΗΤΡΙΟ.
 ...ΙΚΙΟΣΞΩΙ...
 10 ....Λ'ΟΚΡΑΤ...
 ΦΙΔΝΑΙ...

Εὐρυπτό[λεμος]·Θη[ρ]ικλειδ[ης]
 Κηφισούλης Προκλής Πιστ[ός]
 Καλλιστ[ώ] Ἀριστ[ε]ίδης
 Εὐθύκ[ριτος] Λυσίμαχ[ίδης]
 5 Νηκίας [Δ]εινῶ Ἐξίπυ[νη]
 Ε.....Μίκα...ιασ...
 ἢ Ἀγήσαν[δρος] ἔρητο-
 ρ[ε]ς Ζώλος [Δη]μήτρι[ος]
 Θεορίμιος Σωκράτης
 10 Ἀπολλοκράτ[ης] Ἀ-
 φιδναῖ[ος].

b sex fuerunt versus paucarum litterarum fere evanidi; oculis munitis vs. 2 distinxi:

..ΜΗΔΙΡΑΧ.ΑΚ
 κα[ί] Χαρίδη[μος].

a vs. 1 Εὐρυπτό[λεμος] et nonnulla alia horum nominum a me posita sunt, ut exempli instar essent; vs. 2 de nominibus, quae in -κλής desinunt, egit Meisterhans p. 104. — b a dextra parte ad sinistram scriptum erat, qui mos superstitiosus iam saepissime nobis occurret.

11 Patissia. Tabella triangularis cm. 10.8.4, olim complicata et clavo percussa.

		ΜΟΧΙΩ.		Μοσχίω[ν]
		Ν	Δ	Λουσιεύς
		Δ	ΥΕΙΚΥΟΛ	Δ Ν
	Μ	Μ	ΠΟΛΥΕΥΙ.ΟC	Πολύευ[ι]τος Μ Μ
			..ΡΑΧ ΗΡΑΙΑΔΑΚΡΗΣ	Ἡραΐδας Κρής Χείρης
5			ΚΑΛΛΙΑCΛΟΥCΙΕΥ< ΔΕΙΝΟΜΑΧ	5 Καλλίας Λουσιεύς Δεινόμαχ[ος]
			ΝΟΥΜΗΝΙΟC ΑΛΑΙΕΥC	Νουμήμιος Ἀλαειύς.

Δ Ν Μ Μ litterae additae videntur, ut magicam augerent speciem. Ἡραΐδας mihi quidem adhuc ignotus.

12 Attica. Tabella cm. 5.4 rescripta. Prioris scripturae vestigia legi nequeunt.

Ο Ν Ο Μ Α Κ Λ Ε Ο Υ Ξ
Θ Ε Α Η Ξ Κ Υ Τ Ο Τ Ο Μ Ο Ξ
Μ . . Θ Α Κ Η Η Ε Υ Θ Υ Κ Ρ

³ Ονομακλέους
Θέα ή σκυτοτόμος
Μ[αλ]θάκη ή Εύθυρη(άτους).

Θέα ut Γνώμη in tabella n. 8.

13 Attica. Tabella fere rotunda, radio unius centimetri circumscripta, clavo olim transfixa.

Ε Ι . .	Ε Ι . .
Α Ν Δ Ρ Ο	Ἄνδρο-
Μ Ε Ν Η Ν	μένη
Α Θ . Ν Α Ι	Ἄθ[η]ναϊ-
⁵ Ο Ν	⁵ ου
Ν Ι Κ Ο Β Ο Υ	Νικοβού-
Λ Η	λη.

Quoniam — id quod iam in n. 7 monuimus — nominativus casus et accusativus in devotorum nominibus se subsequuntur, cogitare non licet, devoveri Andromenem a Nicobula. Ἄθηναιός utrum nomen viri cuiusdam proprium sit an Ἐθναίων Andromenis, haud scio, cum de loco Atticae, quo haec tabella reperta sit, parum constet.

14 Attica. Tabella cm. 5.3, margine dextro mutila, olim complicata et clavo transfixa.

Ξ Ω Ξ Ι Α	Σωπία
Λ Α Κ Α Ν Α	Λάκα(ι)να.

15 Patissia. Tabella cm. 6.5, utroque margine mutila.

. . . < Η Ξ	. . . κης
. . . Η Θ Ε Ρ Ι Α	. . . η Θεωρία.

16 Patissia. Tabella cm. 4.6.

∨ Χ . .	. . .
Α Ρ Μ Ε Ν Ι Ο Ξ . . .	Ἀρμένιος Ζωί
Λ Ο Ξ Μ Α Γ Α Δ Ι .	λος Μάγαδις.

Μάγαδης nomen inusitatum, Μαγαδίδης Xen. Cyrop. I, 1, 4.

17 Patissia. Tabella cm. 4.3.

. . . Λ Ε Ξ Α Ν . Ρ Ο .	Ἄ]λέξαν[δ]ρος
Κ Λ Ε Ο Π . Ι Ρ Α	Κλεοπ[άτ]ρα.

Macedonum sentit tempora.

18 Attica. Tabella cm. 9.1, olim duplicata et clavo transfixa.

Ν Α Υ Ξ Ι Κ Λ Η Ξ	Ναυσικλής.
-------------------	------------

19 Patissia. Tabella cm. 9.7, complicata quondam.

Δ Η Μ Ο Κ Λ Η <	Δημοκλής
Θ Ε Ν Δ Ο < ! Λ	Θευδοσία
Ε Υ Μ Η Λ . Δ Η <	Εύμηλ[ί]δης
ΠΑ Ν Φ Ι Λ Ο <	Πάνφίλος
⁵ Ρ Ο Υ Λ . Δ Α Μ Α <	⁵ Πουλ[υ]δάμας.

Notanda forma litterae φ, cuius media pars non rotunda immo in trianguli speciem est exarata. — De littera υ ad labialem insequentem non adsimilata egit Meisterhans p. 87.

20 Attica. Tabella cm. 11.4, complicata et clavo transfixa.

Ξ Η Λ Κ Ο Ρ Ρ Ν Α Λ	Λαμπροκλής
. Η Λ Κ Ο Ρ Δ Ν Α	Ἄνδροκλή[ς]
Ξ Ο Κ Ο Κ Υ Λ	Λύκο(μο)ς
Ξ Η Δ Ι Τ Ξ Ι Λ Ι Φ	Φιλιστίδης.

Λαμπροκλής τοῦ Ἀρεσίου occurrit CIA. II, 698, 5.

21 Attica. Tabella cm. 7.4, complicata et clavo transfixa, scriptura minutissima, quae vel munito oculo legi vix possit.

Φ Ρ Ω Κ Λ . Κ Ε Κ Ι Α . . . Λ Ξ Ο Λ Υ Χ Ξ Ι Α
Ξ Η Δ Η Μ Ο Ε Λ Κ Ξ Θ Ρ Ω Δ Ο . Θ Ν Ω Τ Ι Ε Γ Υ Ε
Ξ Η Τ Α Ρ Κ Υ Θ Υ . . . . . Ρ Ι Ι Ο Κ Ν Ω Ε Λ
Ξ Ο Ρ Υ Λ Υ Ε Ξ Ο Π . . . . . Ξ Ν Ω Ρ Φ Ε Χ Ε
⁵ Ν Ω Ρ Φ Ε Χ Ε Ξ Η Λ Κ . . . Λ Ξ Ο Κ Α Μ Ι Κ
Ε Ν Α Ν Τ Ι Α Α Υ Ξ Η Τ Α Ρ Κ . . . .
Τ Ω Ι Ε . Ν Α Ι Α Ρ Α Ν Τ Α

Ἄσχυλος . . . . .
Εὐγείτων Θ[ε]όδωρος Κλεομήδης
Λεω[. . . . .] Εὐθυκράτης
³ Ἐχέφρων Ξ[άντιπ]πος Εὐλυπος
⁵ . . . . . Λ[υσι]κλής Ἐχέφρων
Εὐθυκράτης ἐναντία αὐ-
τῶι εἶ[ναι] ἅπαντα.

Vs. 4 Εὐλυπος nomen mirum in modum fictum; vs. 5 e litteris ΚΙΜΑΚΟΞ — Ο ex Η correctum est — nomen quod subest eruere nequeo: Ἄλ]μίμαχος coniecit Fr. Skutsch; vs. 6 Εὐθυκράτης supplervi e vs. 3, ut Echepbro et ipse bis devovetur. Τ et Η per ligaturam scripta.

22 Kumanudes Ἀττιῶς ἐπιγραφαὶ ἐπιτύμβιοι 2587. Ἐλασμα μολύβδων. Ἐξω ἐλαῶν, Σίτις Σωτηρία.

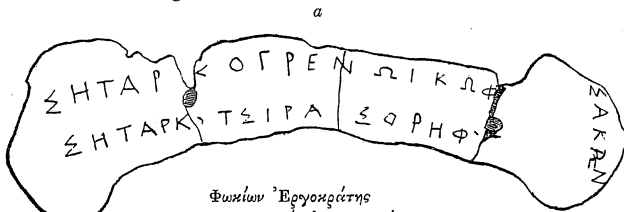
. . . . . Α Κ	καί . . . . .
. . . . .	. . . . .
. . . . Α Μ Ι Α Κ	καὶ Μα . . . . .
⁵ . . . . Λ Ρ Α Π Ι Α Κ	⁵ καὶ Παρ . . . . .
Η Ν Ε Μ Υ Ο Λ Ι Φ Ι Α Κ	καὶ Φιλουμένη
Α Δ Ι Λ Υ Φ Ι Α Κ	καὶ Φυλ(λ)ίδα
Ν Α Ι Ε Λ Κ Ο Μ Ι Τ Ι Α Κ	καὶ Τιμόλειαν
Η Τ Α Ρ Τ Ξ Ω Ξ Ι Α Κ	καὶ Σωστράτην.

23 Kumanudes Ἀττικῆς ἐπιγραφῶν ἐπιτύμβιοι 2589. Ἐλασμα μολύβδινον Ἀττικῆς.

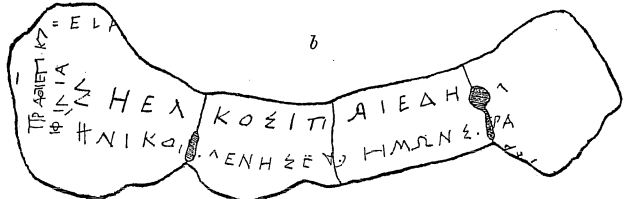
ΕΛΛΑΜΙΞ
ΦΡΟΔΑΜΟΣ
Ἀναξίμανης
Θάμυρος
5 Ἀμφιμαχίδης
Καλαΐδης
Θαργηλίων
Μεμφιάδης
Εὐμέδιππος
10 Δημοσθένης
Α..ΕΜΑ
Μηνομάχης
πρότερος
Κράτεος.

Nomina adeo inaudita intersunt, ut interdum dubitari possit, num recte lecta sint. — Vs. 14 conieci Κράτε(ρ)ος.

24 Attica. Lammina cm. 14.2 opisthographa bis scripta: prioris scripturae servavit vestigia.

Φωνίων Ἐργουράτης
Τρυφ(ε)ρός Ἀριστοκράτης.

Μήδεια Πιστοκλῆς
Νικομήνης Εὐθymiων Σύρα.

Prioris scripturae legitur in parte anteriore ΝΑΚΑΣ, in posteriore ΦΙΛΙΑ alia. — a Ἐργουράτης Ἐργουμένου Δαιδαλίδης cognoscitur ex inscriptione CIA. II, 1007 col. III, 23. — b Μήδειος, unde Μήδεια nomen est in Attica frequentius. Σύρα servarum nomen vulgare (Arist. Pac. 1146).

25 Patissia. Lammina olim rectangularis cm. 8.10, nunc mutila. Quae perierunt litterae, evanuerunt; neque enim in particulis avulsis extabant.

Σ . . . . .
Σ Η Ι Ε Μ . . Λ Λ
Σ Η Ε Λ Κ Ο Τ Ξ . . Α
Σ Η Δ Ι Ε Λ Κ . . . Ι Ρ Α
5 Σ . . . . Ρ Α Μ
. . Τ Α . . .
. . Ο Τ Ε Ι .
Σ Ο Ν . . . . . Σ
Δ Ε
10 . . . . Ο Ν Α .
. . Σ Ο . . Ι Ξ Ι Ν
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Testes vicinosque saepius devoveri infra videbis. — Vs. 10 sqq. in margine dextro leguntur.

26 Patissia. Tabella margine dextro mutila, olim quadrata cm. 5, complicata clavoque percussa.

Ξ Ο Ι Ν . ! Κ
Ξ Η Τ Α Ρ Κ Ο Ξ
Ξ Ο Ν Ι . Α Ρ Η
Ξ Ο Τ Ο Δ . . .
5 Ξ Ο Ι Α Χ . . .
Ξ Η . . . . .
Κ[ρ]όμιος
Σ(ω)κράτης
Κ[ρ]α[τ]ίτιος
Θεόδωτος
5 Ἀλκίτιος
. . . . . ης.

Titulus fortasse saec.V (Σοκράτης); vs. 4 Θεόδωτος exempli gratia explevi.

27 Attica. Tabella cm. 4.1; ex aqua videtur eruta.

Ξ Η Δ Ε Λ Κ Ι Ξ Ω Ξ
Σωπικλείδης.

Notes ligaturam diphthongi ει.

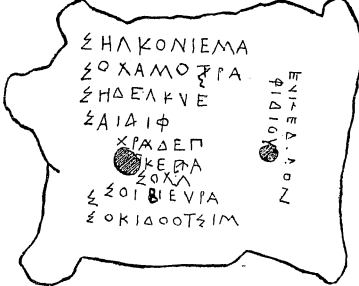
28 Ἀττικῆς 1883. Lammina 11.2 cm.; ex aqua videtur eruta. In tergo quoque litterarum vestigia apparent.

Ξ Η Ν . Φ . . Ι Α Χ Ν Ω Π Π Ξ Ο Τ Α Ρ Τ Ξ Ι Ξ Υ Λ
Ξ Η Ε . Κ . Κ Ι Ν . . Μ Η Δ Ο Λ Ι Φ
Ξ Η Δ . Τ Ξ Ι Λ Ι Φ

Λυσίστρατος Ἰππων Χαίρηφάιτης
Φιλόδημος Νικ[ο]κλήης
Φιλιστήνης.

Vs. 3 Φ littera ita scripta est, ut duo orbis inter se cohaerentes linea recta dirimantur.

29 Attica. Tabella cm. 7.5.

Ἀμειωνῆς
Ἀρχ(χ)όμανχος
Εὐκλείδης
Φ(ε)ιδίως
5 Π(αί)δαρχ(ος)
. . . . ΟΚΕΠΑ
λλος
Ἀρχ(χ)όμανχος
Μισ(τ)όδομος
10 Εὐκλείδου
Φ(ε)ιδίου.

Horret haec tabella difficultatibus, quippe quae litteras exhibeat vetustiores et scribendi rationem recentiorum, cuius nomina legi vix possint, lecta magna ex parte sint inusitata. Ego, quantum potui, lectionem restituere conatus sum in transscriptione; tamen in vs. 6 desperavi.

30 Attica. Tabella cm. 7.9 olim convoluta.

Ν Ω Φ Ο Ν Ε Ξ
Χ Η Κ Ο Λ Η Τ
< Ο Χ Ι Λ Ο Α Γ Α
< Η Λ Κ Ο Τ < Ι Ρ Α
5 < Ο Π Ι Δ Ι Ε < Ο Ρ
< Ο Τ Α Ρ Τ < Ι < Υ Λ
< Η Λ Κ Κ Η Ν Μ
< Ο Λ Η Π Α Κ Ο < Ο Ι Α < Υ Ο Μ
< Ο Ι Ρ Τ Η Μ Η Δ
10 Ι < Λ Η Π Α Κ Η Ρ Α Λ Ι
Ξειοφών
Τηλοκλῆς
Ἀγείθαρχος
Ἀριστοκλῆς
5 Ποσειδίππος
Λυσίστρατος
Μην(σι)κλῆς
Μουσάιος ὁ κἀπηλος
Δημήτριος
10 Ἴλαρα ἡ κἀπη(ς).

Qui post vs. 10 adduntur tres versus scriptura ita tenui, ut ne munito quidem oculo certe legi possint, haec fere continere videntur:

ΠΟΤΑΜΟΝ . . . . . ΛΙΣ	Ποταμόν . . . . . λισ
. . . . ΑΑΙΞΩΝ	. . . Α Αἰξων[εύς]
. . . ΟΛΙΟCΑΙΞΩΝΕΥC	. . . ολιος Αἰξωνεύς.

Vs. 1 O corr. ex E; vs. 7 Μνημολῆς demonstrat, descriptam esse tabellam ex archetypo quodam, quod K in K contraxerat.

31 I et II ex tabellis illis sunt, de quibus Rusopolus notavit: 'Μολύβδινα ἐλάσματα ἐνεπιγράψαι εὐρεθέντα ἐν Ἀττικῇ πέτραι τῆς Ἀκαδημίας 1886. τὰ μὲν εἰσιν ἀτρυπητά, τὰ δὲ τρυπημένα μὲ ὦν ἢ δύο ἢ τρία καρφία. εἶτι ἑνδεκά, ὧν ἐν μὲ 4 καρφία (I) αὐτόθεν.' Utraque tabella ab eodem homine scripta, qui unam laminam cultro in duas divisit, alteram tribus alteram quattuor clavis transfixit. I 14.10 cm., II 15.10, anguli rotundi.

I	
< Δ Ι Ξ Α Ρ Π	Πραξιῶς
. Ο Μ Α Δ Ι < Ω <	Σωσιδάμο[ς]
< Ο Μ Α Δ Ι Ξ Α Ρ Π	Πραξιδαμος
< Η Ρ Α Χ	Χάρης
5 < Η Ν Ε Γ Ο Τ Ω Ρ Π	5 Πρωτογένης
< Η Λ Κ Ο Τ Ω Ρ Π	Πρωτολῆς
Ν Ω Μ Η Λ Ι .	Φιλῆμων
. . Ι Ε Μ Α .	Δαμεί[ας]
< Ι Α Ξ Α Ρ Π	Πραξιῶς
10 < Ο Μ Ι Τ Ι Ρ Α .	10 Χαρίτιμος.
II	
< Δ Ι Ξ Α Ρ Π	Πραξιῶς
< Ο Μ Α Δ Ι < Ω <	Σωσιδάμος
< . . Α . Ι Ξ Α Ρ Π	Πραξι[δ]α[μο]ς
< Η Ι Α Χ	Χάρης
5 < Η Ν Ε Γ Ο Τ Ω Ρ Π	5 Πρωτογένης
< Η Λ Κ Ο Τ Ω Ρ Π	Πρωτολῆς
Ν Ω Μ . Λ Ι Φ	Φιλ[ή]μων
. < Δ Ι . . Α Δ	Δα[μεί]ας
< Δ Ι Ξ Α Ρ Π	Πραξιῶς
10 < Ο Μ Ι Τ Ι Ρ Α Χ	10 Χαρίτιμος.

Littera Φ forma eadem excellit qua n. 28; omnino autem litterarum ductus has tabellas ad Romanorum tempora relegat. — Vs. 3 Πραξιδαμος (Ἀρκάς) CIA. II, 2834; vs. 8 Δαμείας Megaris — ut Δημείας Athenis — notus est CIG. 1052.

32 Patissia. Tabella cm. 4.2, sinistro margine mutila.

. . . Ι Ι Ν Α Μ	Μωντί[ας].
-----------------	------------

33 Attica. Forma rotunda paullo oblongior, cm. 7.4, olim complicata.

Ι Λ Ν	
Α Ι Τ Ν Α Μ	
Τ Ο Υ Ξ Π Α Ρ Α Ξ Ι	Ξ Υ Ο Λ Α
Ξ Α Τ Ν Α Π Ι	Η Λ Α Ξ Κ Ο Λ Ξ Α Δ
5 Π Α Ν Τ Α Ξ Π Α Ι Δ Α Ξ	

Τ]ῶν
Μωντία
τοὺς παρὰ Σι-
διδαστ[η]άλοισ . . . . πάντας
5 πάντας παῖδας.

Vs. 3 αλοισ et 4 δας in vocem διδασκάλους coëgi, quos interdum devotos esse cognosces e numero insequente, qui ab eadem manu est exaratus. In reliquis latere videtur exitus nominis Σι-.

34 Attica. Forma rotunda paullo oblongior, cm. 7.4, olim complicata.

Τ Ο Ι Ξ Π Α Ρ Α Θ Ε . Γ Ε Ν Ε Ι Π Α Ν Τ Α Σ . .
Α Δ Ι Δ Ο Π Υ Ι Α Κ Ξ Υ Ο Λ Α Κ Ξ Α Δ
Ο Λ Α Κ Ξ Α Δ Ι Δ Ι Α Κ
Κ Α Ι Υ Π Ο Δ Ι Δ Α Ξ Κ

Το[ύ]ς παρὰ Θε[α]γένει πάντας [δι-
δασκάλους καὶ ὑποδιδασκάλους]
καὶ διδασκάλου(ς)
καὶ ὑποδιδασκ(άλου)ς.

Conferendus est Io Platonius p. 536 A: χορευτῶν τε καὶ διδασκάλων καὶ ὑποδιδασκάλων.

35 Attica. Tabella cm. 2.6 mutila, complicata, una cum n. 36, a quo circumdabatur tamquam nucleus a cortice, inventa.

. . . . .	. . . . .
. . . Λ Ε . .	. . ελ . .
5 C O N Ε Ξ Υ Ε	Εὐξενος
Ν Ω Ρ Φ Ο Ε Θ	Θεόφρων
5 C Η Τ Α Ρ Κ Ο Λ Ι Φ	5 Φιλομαρτίας
C Η Λ Κ	. . . ηλῆς
C Η Ρ . Χ Ω Σ Λ	Λεωχ[ι]άτης
. . . Κ Υ Λ Ο Π	Πολυκ[λή]ης
. . . . . Φ Α	Αφ . . . .
10 . . . . . Ι Δ	10 Δι . . . .
. . . . . Ε	Ε . . . . .
. . . Κ Ι . Α	Α . ιη . . .
Α Τ Ν Α Π	πάντα
Α Ρ Υ Κ Α	ἀκυρα
15 C Ε Τ Ν Α Π	15 πάντες
Ι Ο Μ Ε Ι Ο C O	ὅσοι ἐμοὶ
Η Α Ρ Θ Χ Ε	ἐχθρὰ ἢ
. . . . . Ν .	ἐ]ναντία
. . . . .	[πράττουσι].

Romanorum temporum litterae, notanda Ζ = Τ, ligaturae extant vs. 5 P et A, vs. 16 E et M.

36 Attica. Tabella cm. 9.6 clavo transfixa (cf. n. 35), coperta scriptura minutissima, cuius minorem partem legere potui.

C O Π Ι . Υ Κ	Κύ[δ]ιπ(τ)ος
. . Π Ι Κ Υ Ε Λ	Λεύκιπ(π)[ος]
Ν Ω Ρ Φ Υ Θ Υ Ε	Εὐθύφρων
. Ο Ι Β Ι C Ω C	Σωσίβιο[ς]
5 C Η Τ Α Ρ Κ Ο Μ Ι Τ	5 Τιμομαρτίας.

Litterarum formae eadem quae tituli praecedentis; litteram π Romanis temporibus non semper geminari in nominibus cum voce ἵππος compositis demonstravit Meisterhans § 34, 6.

37 Attica. Tabella cm. 3·4 opisthographa complicata clavo transfixa.

a	ΞΗΔΙΘΝΑΙΛΟ	Ἰολιανθίδης
	ΞΟΤΑΡΤΞΟΝΑΦ	Φανόστρατος
	ΝΩΡΦΟΚΥΛ	Λυκόφρων
	ΞΗΛΚΟΙΔ	Διοκλῆς
5	.ΩΝΕΞ	5 Ξένω[ν]
	ΞΟΛΙΦΙΔ	Δίφιλος
	ΞΑΙΡΔΙΑΦ	Φαιδρίας
	ΞΗΤΡΚΙΔΥΚ	Κυδιμ[αί]της
	ΞΙΡΗ.ΩΞ	Σω[τ]ηρίς
	<i>in margine dextro:</i>	
10	.ΑΤΝΟΤΤΑΡΓΝΥ.	10 σ]υμπράττουτα[ς].
δ	ΞΥΟΤΙΑΚ	καὶ τοὺς

a vs. 1 Ἰολιανθίδης pro Ἰολιανθίδης — nomen adhuc ignotum, cui nomen plantae cuiusdam videtur inesse — scriptum est, vide Platonis comici frgm. 168 Kock: ἔποτε δ' εἰπεῖν ὅτι 'ὀλίγον', 'ὀλίον' ἔλεγεν, ad quem locum reliqua huius usus testimonia conguessit editor; vs. 7 Κυδιμράτης non occurrit in titulis, qui Cydiclem et Cydocratem noscunt (CIA. II, 946, 13, CIG. III, praef. p. XIV, 17; a vs. 10 et δ iungenda sunt, ut legatur: καὶ τοὺς συμπράττουτας.

38 Ἐκ τάφου Πειραιῶς 1872 Ἀπρ. 2. Tabella cm. 13·9 complicata et clavo transfixa.

ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ
 ΕΥΘΥΚΡΙΤΟΣ
 ΚΛΕΑΓΟΡΟΣ
 ΜΕΝΕΤΙΜΟΣ
 5 ΚΑΙΤΟΣΑΛΛΟΣΠΑΝΤΑΣ
 ΗΟΣΟΙΣΥΝ...
 ΡΟΙΑΥΤΟ..

Φιλιππίδης
 Εὐθύκριτος
 Κλεάγορος
 Μενέτιμος —
 5 καὶ το(ύ)ς ἄλλο(υ)ς πάντας
 ἢ ὅσοι συν[ήγο]-
 ροὶ αὐτοῖ[ς].

Saeculi quarti ineuntis videtur. Vs. 3 Κλεάγορος addendum est nominibus, quae in -άγορος desinunt quaeque conguessit Bechtel-Fick p. 44.

39 Attica. Tabella cm. 12·5 complicata et clavo percussa.

	. . Ι Φ Ρ Α Δ Η Ξ	Ἄρ]ιφράδης
	. Λ Ε Ο Φ Ω Ν	Κ]λεοφῶν
	ΑΡΧΕΔΑΜΟΣ	Ἀρχέδαμος
	ΠΟΛΥΞΕΝΟΣ	Πολύξεινος
5	ΑΝΤΙΚΡΑΤΗΣ	5 Ἀντικράτης
	ΑΝΤΙΦΑΝΗΣ	Ἀντιφάνης
	ΙΑΚΟΡΟΣ	Ζάκορος
	ΑΝΤΙΧΑΡΗΣ	Ἀντιχάρης
	ΣΑΤΥΡΑ	Σάτυρα
10	ΜΙΚΑ	10 Μίκα
	ΞΙΜΟΝ	Ξίμων
	ΗΞΑΤΙΡΑΣ	Ἡ Ξατίρας
	ΜΗΤΗΡ	μήτηρ
	ΘΕΟΔΩΡΑ	Θεοδώρα
15	. . Θ Ο . . . . . Ξ	15 . . Θ ο . . . . . ς
	. . Λ Ο . Μ Ε Ν Η	. . λο[υ]μένη
	ΑΝΤΑΜΙΣ	Ἄνταμις
	ΕΥΚΟΛΙΝΗ	Εὐκολίη
	ΑΜΕΙΝΙΑΣ	Ἀμεινίας
20	ΚΑΙΤΟΝΞΤΟΝΤΩΝ	20 καὶ τοὺς τούτων
	ΞΥΝΔΙΚΟΣΠΑΝΤΑΣ	συνδία(υ)ς πάντας
	ΚΑΙΦΙΛΟΝΣ	καὶ φίλους.

Vs. 2 Φ eandem formam habet quam in tit. 19; vs. 7 Ζάκορος hierophantae nomen est proprium Lys. or. VI, 54; vs. 9 Σάτυρα e Σάτυρα correctum est; vs. 16 altera incipit columna; vs. 17 Ἄνταμις nomen secundum Persarum morem formatum.

SERIES ALTERA.

NOMINA DEVOTORVM LEGVNTVR ET
DEVOVENDI VERBVM.

40 Attica. Tabella cm. 9.5 complicata clavo transfixa.

N H Δ I N Ω Λ E T	Τελωνίδην
Ω Δ Α Τ Α .	καταδῶ.

Τελωνίδην non inveni, Τέλων Acarnanius CIG. 1795 B.

41 Attica. Tabella cm. 6.5 complicata.

N H Δ I N Λ Λ I Φ	Φιλωνίδην
N O T I P K Y .	Ε]ύριτον
Ω Δ Α Τ . .	κα]ταδῶ.

42 Attica cm. 12.4 complicata et clavo transfixa.

K A T A Δ I Δ Η Μ I	Καταδίδημι
T O Y T O Y Σ A Π A N	τούτους ἀπαν-
. . Σ	τα]ς
N Ω I T O M Η Δ	Δημοτίων
5 N Ω Θ V K Σ	5 Σκύρων
Σ O Λ Η Μ O Λ I Φ	Φιλόμηλος
Σ Η Ν Α Φ I . . Δ	Δ[εξ]ιφάνης
Σ Α Σ Ε Κ Α	Ἀκεσῆς
Η Ν I Ρ I O X	Χοιρίνη
10 N Ω N O K	10 Κόνων
Σ O M Η Δ Y Θ Y E	Εὐθύδημος
Σ O P Ω M I T	τιμωρός
Σ Α I Δ Y K	Κυδίας
Σ O Λ Λ Α Θ	Θαλλός
15 Σ Η Δ I N Ω Φ I N Γ	15 Γυφωνίδης
Σ O P Δ Ν Α Ε Λ Φ O I Ν I Κ O Σ	Λέανδρος Φοίνικος
Σ O P Δ Ν Α Ε Λ Κ Γ Ν I Φ Ω	Κλέανδρος Γυίφω(νος)
Σ O N Ε Ξ Y Ε Σ O N Ω T Η K	Εὐξείνος Κήτωνος
Σ O N Ε Ξ Y Ε Σ Y E I A P O Θ	Εὐξείνος Θοραειῶς
20 Σ Η Ν Α Φ O T N O E Λ	20 Λεοντοφάνης.

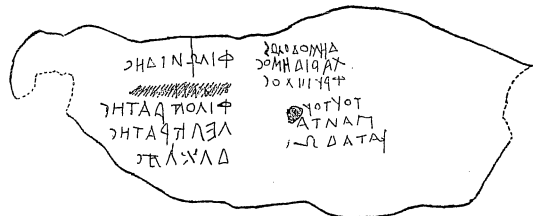
Vs. 4 Δημοτίων (Φηγοσίος) CIA. II, 2625; vs. 4 altera, vs. 11 tertia columna incipit; vs. 5 Σκύρων adhuc ignotum; vs. 7 Dexiphanem novit Strabo XVII, 791; vs. 8 Ἀκεσῆς Cyprius Athen. II, 48 B; vs. 9 Χοιρίνη Bechtel-Fick p. 322; vs. 12 τιμωρός ultor, carnifex, quam vocem nominis proprii vice fungentem non inveni; vs. 16 Φοίνικος in corr.; vs. 18. 19 Κήτων et Λεοντοφάνης a reliquis Atticorum titulis aliena sunt.

43 Attica. Tabella cm. 11.5 complicata clavo transfixa.

Y O T Y O T	Τούτους
A Π A N T A E	ἀπαντας
K A T A Δ Ω	καταδῶ.
N Η Π Π I X P A	Ἄρχιππην
5 N Η T Θ N I A Π Θ	5 Ἐπαύετην
N Η . I Π Μ Υ Λ O	᾽Ολυμπί[ρχ]ην
N Λ Θ Λ K O M I T	Τιμόκλε(α)ν
N Η T Η N T O I Δ	Διογήτην
N A I N A M	Μαρίαν.

Stat haec tabella media inter veterem et recentiore usum scribendarum litterarum E et C. — Vs. 1 formulae instar dicit τούτους ἀπαντας προ ταύτας ἀπάσας; vs. 6 ᾽Ολυμπίχην non inveni, ᾽Ολυμπιχον saepe.

44 Attica. Tabella cm. 11.4.

Φιλωνίδης
(rasura octo litterarum)
Φιλουράτης
Λεωκράτης
5 . . . . .
Δημόδοκος
Χαριδδημος
Φρύγχος
τούτου[ς]
10 πάντας
καταδῶ.

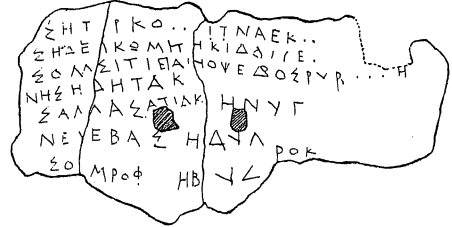
Vs. 1 in correctura; vs. 5 nomen continet quod fortasse in -κλῆς desinebat.

45 Patissia. Tabella cm. 6.4 opisthographa, aliquantulum mutila, complicata clavoque transfixa.

<p>α ΕΥΑΝΔΡΟΝ.ΑΤΑ ΔΩΕΝΔΕΣΜ..ΜΟ ΛΝΒ...ΩΙΚΑΙ.Ν.. ΝΕΛ...ΑΝ...Ω.. 5 ΟΤΗΝ ΕΥΑΝΔΡ.. .ΟΝΥΠΟΚ.</p>	<p>Εὐάνδρον [κ]ατα- δῶ ἐν δεσμ[ῶν] μο- λυθ[δίν]ωι καὶ .... 5 ὅτην· Εὐάνδρου τῶν ὑποκ[ρ]ι(τήν).</p>
<p>δ ΤΟΝΚΑΙΣ.Μ ΠΑΙ..ΝΗΜ.ΗΙ .ΙΟΝ.ΠΟ ΤΟΚ...VAN.Ρ 5 ΑΣΤ.ΑΣΕΝΑΙΔΡΟΝ ΤΟΝΥΠΟΚΡ</p>	<p>τοῦ καὶ σύμ- πα[ντα] .... Ε]υά[δ]ρου 5 Ἄστ[έ]ας Εὐά[ν]δρου τοῦ ὑποκ[ρ]ι(τοῦ).</p>

Fore ut haec tabella ab omni parte restituatur sperare non audeo: quare omnes meas suppressi coniecturas.

46 Attica. Tabella cm. 10.4.

.. κεαν	Τ[μ]οκράτης
Ξ]ενοδίκη	Τιμοκλείδης
ἦ [τοῦ] βυρσοδέψου	[κ]αὶ εἰ τις [ἄ]λλος
5 γυνή	κατ(έ)δησ(ε)ν
Λυδή	καὶ τὰς ἄλλας
Κορδύβη	ΣΑΒΕΥΕΝ
	Φόρμος.

Vs. 4 ΚΑΤΗΔΗΣΗΝ: cum de lectione dubitari non possit, in κατ(έ)δησ(ε)ν mutavi: 'et si quis alius (nos) devovit'. Sequiore tempore — quod huic tabellae convenit — saepissime Η pro Ε scribitur, videas n. 70. Vs. 6 latere suspicor nomen aliquod barbarum; vs. 7 Κορδύβη serva Corduba nata; accedit nominibus terrarum servis inditis, Bechtel-Fick p. 343.

SERIES TERTIA.

ACCEDUNT MEMBRA RES FAMILIARES
COGNATI DEVOTORVM.

47—50 Attica. Quattuor tabellae saec. IV ab eodem homine scriptae et uno omnes clavo transfixae.

47 Lammina opisthographa cm. 9.1.

a Φ : . Ο Ν Α Ν Τ Η Ν Κ Α . Α Δ Ω
Φ[ιλ]οκαύτην κατ[τ]ραδῶ

b Τ Ο Μ Μ Ε Τ Α Μ Ε Ν Υ Λ Λ Ο Ο Ν Τ Α
τὸν μετὰ Μενύλλου(υ) ὄντα.

48 Lammina opisthographa cm. 10.2.

a Κ Η Φ Ι Ξ Ο Κ Λ Ε Α Κ Α Τ Α . Ο Ω
Κηφισοκλέα κατα[δ]ῶ

b Τ Ο Μ Μ Ε Ν Υ Λ Λ Ο Υ Κ Η Δ Ε Ξ Τ Η Ν
τὸν Μενύλλου κηδεστήν.

49 Lammina opisthographa cm. 9.2.

a Α Σ Τ Υ Φ Ι Λ Ο Ν Α Λ . Ε . Φ Α . Ι Α Ν Κ Α Τ Α Δ Ω Κ Α Τ Α Δ Ω
Ἄστυφίλου Ἄλ[α]ξί[α] Φα[υ]λίαν καταδῶ καταδῶ

b Τ Η Γ Γ Λ Ω Τ Τ Α Ν Κ Α Ι Τ Η Ν Ψ Υ Χ Η Ν
τὴν γλῶτταν καὶ τὴν ψυχὴν.

50 Lammina opisthographa cm. 9.2.

a Μ Ε Ν Υ Λ Λ Ο Ν Α Λ Α Ε Α Κ Α Τ Α Δ Ω Τ Η Γ Γ Λ Ω Τ Τ Α Ν
Μένυλλον Ἄλαεία καταδῶ τὴν γλῶτταν

b Κ Α Ι Τ Η Μ Ψ Υ Χ Η Ν
καὶ τὴν ψυχὴν.

Tabellae nostrae quarti saeculi esse demonstrat 48a Κηφισοκλέα (Meisterhans p. 105), cui non pugnant articuli formae adsimilatae τὴν et τὸν neque Ἄλαεία pro Ἄλαεία (Meisterhans p. 24 not. 143). Atque iam occurrit Ἄστυφίλος Φιλάργου πρύτανις Ἀλαειῦς CIA. II, 866; et CIA. II, 1208, quam inscriptionem circa annum 350 exaratum esse putant, nominat inter Ἀλαειῖς vs. 5 Ἄστυφίλου Φιλάργου, vs. 22 . . . υλλου Ἄστυφίλου, quod ita suppleverunt, ut Φά[υ]λλος evaderet: nunc iam eum Μέ[ν]υλλον esse apparet; cumque temporis quoque indicia conveniant, Menyllum et Astyphilum defixionum nostrarum eosdem esse contendo, quos tradidit CIA. II, 1208. — 48a Κηφισοκλής (Ἀλαειῦς) occurrit CIA. II, 1803.

TABELLAE DEVOTIONVM ATTICAE.

51 Ἀττικῆς 1885. Tabella cm. 5.3 complicata et clavo transfixa. Saec. IV.

Δ Η Μ Η . Ρ Ι Ο Ν Κ Α Τ Α Δ Ω
Ψ Υ Χ Η Ν Κ Α Ι Ν Ο Υ Θ Υ Μ Ο Ν
Τ Ε Λ Ε Σ Α Ρ Χ Ο Υ : Κ Α Τ Ο Δ Ω
Ψ Υ Χ Η Ν Κ Α Ι Ν Ο Ν Θ Υ Μ Ο Ν
5 . . . Ν Α Ν . . . Ι . . Κ Α Τ .
Δ Ω

Δημη[τ]ρίου καταδῶ
Ψυχὴν καὶ νοῦ(ν) θυμὸν
Τελεσάρχου: κατ(α)δῶ
Ψυχὴν καὶ νο(ῦ)ν θυμὸν
5 . . . ΝΑΝ . . . Ι . . κατ[α-
δῶ.

Vs. 3 κατ(α)δῶ] ΔΩ e ΔΟ corr.

52 Attica. Tabella cm. 7.2 complicata et clavo transfixa, quae in aqua delituisse videtur.

Μ Ν Η . . . Κ Α Τ Α Ν Α
Ν Η Δ Ι Θ Θ Ω Δ Γ ρ Ε
Γ Λ Ω Τ Α Ν Ν Α Ι Ξ Α
Ξ Α ρ Ι Θ Χ Μ Β !
5 Ο Ν Μ Ν Η Ξ Ι Θ Ε Ι Δ Ο Υ

Quae sic videntur esse componenda:

Μνη[σι]θείδην καταδῶ ΝΑ
γλῶτ(τ)αν ἐργασίαν
χεῖρας [Σ]υμ-
ὸν Μνησιθείδου.

53 Attica. Tabella cm. 6.5 complicata et clavo transfixa, nunc sinistro margine mutila.

. . . . Ν Ο Ι Κ Ο Ν . Λ Ι Ε Ρ Γ Α Γ Λ Ω
. . . . . Υ Μ Ο Ν Ε Ρ Γ Α Γ Λ Ω
. . . . . Ι Ο Ν Τ Ο Ν Δ Ι Ω Ν Ο Σ

. . . ν οἶκον [κα]ὶ ἔργα γλῶ-
τταν . . . θυμὸν ἔργα γλῶ-
τταν . . . βίον τὸν Δίανος.

54 Attica. Tabella opisthographa cm. 10.8 complicata et clavo transfixa, nunc margine dextro mutila.

α ΤΙΜΟΚΛΕΑΝΤΗΝ ΓΛΩΤΑΝ ΚΑΤΑ ΔΩ ΧΙΡΑ . . . . .
 ΑΥΤΟΥ ΚΑΤΑ ΔΩ ΚΑΙ ΒΑΤΙΟΝ ΤΗΝ Γ . . . . .
 ΚΑΙ ΤΙΜΟΚΛΕΙΑΝ . ΑΙ Ξ Α Δ Α Α Υ Τ Η . . . . .
 Ε Δ Υ Λ Η Ν Τ Η Ν Τ Ε Γ Λ Ω Τ Α Ν Α Υ Τ Η Ξ . . . . .
 5 ΚΑΙ ΚΑΛΛΕΝΙΚΟΝ ΑΥΤΟΥ ΤΗΝ . . . . .
 ΚΑΙ ΝΙΚΟΘΗΑΝ ΤΗΝ ΤΕ Γ Λ . . . Ν Κ . . . . .
 ΚΑΙ ΕΥΝΙΚΟΝ ΤΗΝ ΤΕ Γ Λ Ω Τ Α Ν Α Υ Τ Ο . . . . .

β Κ Η Φ Ι Κ Ο Δ Δ Ι . . . .
 Ε Ν Η Ι Δ Ι Ν Ι Ο Ι . . . .

α Τιμόκλε(ι)αν· τήν γλώτ(τ)αν καταδῶ χ(ε)ῖρα . . . . .
 αὐτοῦ καταδῶ καὶ Βάτιον τήν γλώτ(τ)αν . . . . .
 καὶ Τιμόκλειαν [κ]αὶ [Γ]άδα· αὐτῆ[ν] . . . . .
 (Ἡδύλην τήν τε γλώτ(τ)αν αὐτῆς . . . . .
 5 καὶ Καλλέικον· αὐτοῦ τήν [γλώτ(τ)αν] . . . . .
 καὶ Νικοθ(έ)αν τήν τε γλ[ώτ(τ)αν] κ[αὶ] . . . . .
 καὶ Εὐνικόν τήν τε γλώτ(τ)αν αὐτοῦ . . . . .

β Κηφισόδοτον . . . .
 ΕΝΗΙΔΙΝΙΟΙ . . . .

Tabella scribendi ratione minime sibi constans. Vs. 2 Βάτιον 'rubum', cf. Arist. Plut. vs. 1011 cum scholiis; vs. 3 [Γ]άδα temptavi, Bechtel-Fick p. 344; vs. 5 Καλλέικον vide apud Meisterhansium p. 91, 7; vs. 6 Νικόθηα nihil esse ratus Νικοθέαν scripsi hanc quoque aliunde ignotam: occurrit tamen Νικόθεος Porph. adv. Plot. 16.

55 Composui hanc tabellam cm. 23.11 opisthographam e tribus fragmentis, quorum primum Ἀθηνῶν Φιλοπάππου 1883, alterum *μολύβδων ἔλασμα ἐπιγραφῶν εὐρεθέν ἐν Πειραιεῖ 83 μηνὶ Ὀκτ.*, tertium Ἀθηνῶν Φιλοπάππου esse notaverat Rhusopolus: quod ita factum esse puto, ut alterum illud fragmentum ab alio homine inventum Piraeumque delatum sit, unde in Rhusopoli possessionem pervenit; quare lamminam integram ad Philopappi monumentum delituisse persuasum habeo.

α ΔΙΟΚΛΗΣ . . . . . ΝΤΟΣ
 ΚΙΛ . . . . . ΕΑΣΥΡΙΝ . . . . . ΟΝΚΑΙΤΕΚΤΟΝΑ
 ΚΑΤΑΔ . . . . . ΕΑΑΥΤΟΥΚΑΙ . . . . . ΒΩΤΙΟΝΟΥΑΙΣΥΡΙ
 ΓΕΣΦΕ . . . . . ΗΝΑΓΟΡΑΝΚΙΝΛΥΟΟΕΑΝΚΕΜΛΑ
 5 ΞΕΝΑΡΧ . . . . . ΑΤΑΙΚΙΟΝΗΝΕΦΗΠΑΙΝΕΤΟΣΘΥΓΑΤΕ
 ΡΑΕΙΝΑ . . . . . ΥΗΣΕΓΥΝΑΙΚΑΕΧΕΣΘΕΝΕΙΤΡΟΙΗΝΙ
 ΛΙΠΛ . . . . . ΗΤΑΝΑΡΑΨΗ ΔΕΙΝΛΑΝΔΕΙΣΙΘΕΙΟΥΠΕΙΡΑ
 ΕΥΣΔΕΙΝΛΑ . . . . . ΥΕΣΙΠΡΥΘΕΑΕΙΟΙΝΙ ΔΗΣΑΠΟΛΛΟ
 ΔΛΡΟΥΕΡΟΙΑ . . . . . ΣΣΤΡΤΕΥΕΤΑΙΕΝΤΟΙΣΠ . . ΡΑΙΚΟΙΣΣΤΡΑΤΙΑ
 10 ΤΑΙΣΟΙΑΣΑΠ . . . . . ΛΔΡΗΛΘΕΑΗΔΡΟΙΣ ΤΕΚΤΟΝΑ
 ΧΑΙΡΕΛΕΙΔ . . . . . ΕΛΕΙΔΟΥΑΝΑΦΛΥΣΤΙΟΣ . ΣΣΤΡΑΤΕΥΕΤΑΙ
 ΕΝΤΟΙΣΠΕΙ . . . . . ΤΙΛΤΑΙΣΧΑΙΛΙΔΣΗΕΡ . ΛΦΥΑΝΑΣΙΟΤΣ
 ΔΗΜΟΣΤΡΑΤ . . ΑΡΧΑΜΕΝΟΥΣΜΥΡΡΙΝΟΥΣΙΟΞΔ . ΣΡΤ . Μ . ΤΚΟ
 . ΡΟCΙΝΥ . . . ΗΡΟΣΤΡΑΤΟΣ . ΡΑΤΕΥΟΜΕΝΟΣΕΝΤ . . . . .
 15 ΤΙΛΤΑΙΣ . . . . . ΣΦΑΣΙ . ΤΞΤΟΣ
 ΤΟΥΤΟΥΣΕΓΛΚΑΤΑΔΙΔΗΜΙΑΠΑΝΤΑΣΕΝΜΟΛΥΒΔΛΙΚΑΙΕΝΚΗ
 ΡΛΚΑΙΕΜ . . ΤΛΙΚΑΙΕΝΑΡΓΙΑΙΚΑΙΕΝΑΦΑΝΙΚΑΕΝΑΔΟΞΙΑΙ
 ΚΑΙΓΝΗΤΓΕΙΚΑΙΕΜΜΗΜΑΣΙΝΚΑΙΑΥΤΟΥΣ
 ΚΑΙΟΙΣΧΡΛΑΝΤΑΙΑΠΑΝΤΑΣ
 20 ΠΑΙΔΙΛΧΙΛΓΥ .

β ΛΥ . . . ΗΔΗΝΝ . . . . .
 ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣΚΕΙ . . . . .
 ΤΟΝΣΤΡΑΤΕΥΟΜΕ
 ΝΟΝΕΝΤΟΙΣΠΕΙ
 5 ΡΑΙΚΟ . ΣΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ . . . . .
 ΦΙΞ
 ΣΙΕΚΑΗΝΡΤΔΟΤΟΝ
 ΚΑΤΑΔΩΤΟΝΤΟCΕΜΜΗΝ
 ΜΑΣΙΝΚΑ . ΕΝΑΠΟΡΙΑΙ
 ΚΑΙΕΝΤΥΜΒΟΙC

a Διοκλῆς [Ξενοφῶ]ντος
 Κί[μμωνοκλῆε Οἰν]εῖα συμ[πο]σο[ῖ]δον καὶ τέκτονα
 καταδ[ω] καὶ τὸν ἀμφορ[ε]ία αὐτοῦ καὶ [τὸ κ]ι[β]ώτιον οὐ αἰ σύρι-
 γ(γ)ες φέ[ρ]ονται καὶ Ἀ[θ]ηναγόραν. (Κίμμωνοκλῆε Οἰνέε).
 5 Ξεναρχ[ος] καὶ Πα[τ]ραϊκίον ἢ ἔφη Ἐπαίνετος Συγατί-
 ρα εἶπα[ι] καὶ ἡγγί[η]σε γυναικῆ Ἐχρεσ[θ]ένει Τροζήνι-
 ωι (Πα[τ]ραϊκίον Τροζή[ν]ιω) ἀγάν. Δείων Δεισι[θ]είου Πειρα-
 εὐς Δείων ([Δεισι]θ[ε]ίου Πειραεὐς) Οἰν[ε]ῖα[δ]ος Ἀπολλο-
 δώρου Ἐροιά[δ]ος δ[ε] στρ(α)τεύεται ἐν τοῖς Π[ε]ι[ρ]αῖκοῖς στρατιώ-
 10 ταις (Οἰνιά[δ]ος Ἀπολλοδώρου Ἐροιά[δ]ος). Τέκτονα.
 Χαιρελείδης Χαιρελείδου Ἀναφλύστιος [δ]ε στρατεύεται
 ἐν τοῖς Πει[ρ]αῖκοῖς στρα[τ]ιωταῖς (Χαιρελείδης Ἀναφλύστιος).
 Δημόστρατος Ἀρχαμένους Μυρρινούσιος (Δημόστρατος
 Μυρρινούσιος). Ἡρόστρατος [στ]ρατευόμενος ἐν τοῖς στρα-
 15 τιωταῖς [Πειραῖκοῖς ἀ]προφασί[σ]τ[α]τος.
 Τούτους ἐγὼ καταδίδμι ἀπαντας ἐν μολύ[δ]ω καὶ ἐν κη-
 ρῶ[ι] καὶ ἐμ [πο]τῶν καὶ ἐν ἀργίαι καὶ ἐν ἀφαν[ε]ῖ καὶ(ι) ἐν ἀδοξίαι
 καὶ ἐν ἦτ(η) καὶ ἐμ μήμασιν καὶ αὐτοῦς
 καὶ οἷς χερῶνται ἀπαντας
 20 παί[δ]ας καὶ γυναικάς.
 δ Λυ[σ]μήδην Ν.....
 Φιλόστρατος Κε[ρ]αῖαδης.
 Τὸν στρατευόμε-
 5 νον ἐν τοῖς Πει-
 ραῖκοῖ[ς] στρατιωταῖς ....
 ΣΙΕΑΤΝΡ (Κηφισό)δοτον
 καταδῶ τούτο(υ)ς ἐμ μνή-
 μασιν κα(ι) ἐν ἀπορίαι
 καὶ ἐν τύμβοις.

Scriptura elegantissima quaeque monumentorum publicorum nitorem imitetur, nos ad inferiorem aetatem relegat: occurrit enim interdum sigma quod vocant lunare — id in titulis metallo mandatis prius quam lapidibus accidisse monet Reinach *Traité* 208¹ — et omittitur iota quod adscribere solent antiquiore tempore. Scriptorem id egisse, ut unusquisque versus in fine syllabae desinat, in legendo animadvertentis. Singularem autem consuetudine magica utitur nostra tabella, dum devotorum nomina repetit confuso litterarum ordine: qua re fieri potuit, ut versus 2 initium restituere possem e versus 4 fine; quod recte factum esse spero; quamvis enim *Κίμμωνοκλῆς* nomen sit inusitatum (conferas *Ἰσμυνοκλῆς*), tamen aliud ex illa litterarum serie elicere non potui. Atque idem principium secutus reliqua quoque in ordinem redigere conatus sum; in singulis tamen haec monenda sunt: a vs. 1 postea additus, ΔΙΟ corr. e ΔΙΚ; vs. 3 haerere potes inter *καταδίδμι* — a 16 — et *καταδῶ* — b 7 — spatium suadet, ut hoc praeferas; vs. 4 φέ[ρ]ονται displicet, doctorum coniecturas expecto; vs. 6 Τροζήνιος ex Atticorum more, Meisterhans p. 19, 14. Ἐκεσ[θ]ένης Τροζήνιος occurrit Coll. inscr. graec. dial. III, 3, 3362, 10. 22 sqq.; vs. 7 Δείων Πειραεὐς saepius innotescit, e. g. CIA. II, 2519; vs. 8 Ἀπολλώδωρος Πιστοδώρου Ἐροιάδης notus est e CIA. II, 944, 7; vs. 11 Bechtel-Fick p. 187 suaserunt Χαιρελείδην supplendum; vs. 13 pro Ἀρχαμένους expectares Ἀρχαμένους (Bechtel-Fick p. 73), tamen constat de lectione; vs. 15 ἀπροφασί[σ]τ[α]τος minime placet, sed nihil habeo melius; vs. 17 ἐμ[πο]τῶν supplendi; potum enim alicuius momenti fuisse scimus in re magica; cf. n. 99, 10 τὸ δὲ ποτὸν ὅταν πῆγ; vs. 18 ἐν ἦττει = ἐν ἦττη, ut 87, 8 ἐπὶ κρημῖ legimus (Meisterhans p. 94); cladem commemorari militis haud mirum. — δ vs. 6 inesse his litteris videtur mutato ordine Πειραῖκοῖς, reliqua in fine vs. 5 exciderunt; vs. 8 ἐν ἀπορίαι, ut in imprecatione sepulcrali Euboeica (Ἐφθμ. ἀρχ. 1892 p. 175, 23 sqq.): πατάξαι ἀπορία καὶ πυρετῶ καὶ ῥίγχι. In parte posteriore vestigia prioris scripturae restant.

56 Attica. Lammina cm. 36.8 complicata et clavis binis transfixa.

ΚΑΤΑΔΩΑΝΩΝΞΜ	. . . A . . .	ΚΑΤΑΔ . . . . . ΟΝΚΑΙΛΟ . . . . . ΚΑΙΦΑΝΙΑ.Κ
ΥΟΛΙΦΑΠ	A . . . ΡΑ	ΚΑΙ. A . . . . ΔΙΗ. ΔΑΙΑ. ΤΙ. ΑΚΑΙΤΑ. ΗΙ
ΚΑΙΕΡΓΑΚΑΙΕΠΗΤΑΠΡΗΧ.ΕΑΤΥΓΑΠ	ΚΑΙΤΗΝ . . . . . ΙΗ . . . . . = ΘΑΚΑΙΟ	
. ΟΙΜΕΚΑΙΓΛΩΤΑΝ		ΥΥΧΗΝΚΑΙΠΡΑΞΕΙΚΤΑΚΕΚΕΙ . . . ΚΑΙ
5 ΙΗΝΕΚΕ. ΝΥΝΚΑΙΥΥΧΗΝ		ΚΑΙΝΥΚΤ.ΚΑΙΙ . . . . . Α . . . . .

Καταδῶ Μένωνε	. . . A . . .	Καταδ[ω] . . . . . Ἰον καὶ Λο . . . . . καὶ Φανία[ν] κ[α]ὶ
Πα(μ)φίλου	A . . . ΡΑ	καὶ . A . . . . ΔΙΗ. ΔΑΙΑ. ΤΙ. Α καὶ τὰ . . ΗΙ
καὶ ἔργα καὶ ἔπη τὰ ΠΡΗΧ.ΕΑΤΥΓΑΠ		καὶ τὴν . . . ΙΗ . . . . ΘΑ καὶ Ο . . .
. ἔμοι καὶ γλῶτ(τ)αι		ψυχὴν καὶ πράξεις τὰς ἐκεί[ν]ου καὶ
5 τ[ῆ]ν ἐκε[ῖ]νου καὶ ψυχὴν		καὶ νύκτ[α] καὶ [ἡμέρ]α[ν]

Scriptura fere evanida. Vs. 2 μ ante φ alias vetustissimis tantum temporibus omitti putabant (Meisterhans p. 64).

57 Attica. Tabella cm. 8.5 complicata et clavo transfixa.

ΣΗΤΥΑΝΟΛΙΦ	Φιλονεύτης
ΝΙΝΝ	ΝΙΝΝ
ΗΤΑΡΤΣ. . . ΛΑΚ	Καλ[λ]ιστράτη
ΝΩΙ. . . ΤΡΥΜ	Μυρτ[α]λίω
5 ΣΥΡΓΕΑΒΡΑΠ	5 Παρβαξίγυρος
ΙΝΝΟΚΗΗΦΛΕΔΑΗ	ἢ ἀδελφῆ ἢ Κοινῷ
ΑΔΙΟΝΥΕΩΔΑΤΚΑ	καταδῶ Εὐνοῖδα
ΝΗΤΑΡΚΟΠΠΙΝΙΣΩΞ	Σῶσιν Ἰπποκράτη
ΑΣΥΟΤΙΑΚΩΔΑΤΑΚ	καταδῶ καὶ τοὺς ἀ-
10 ΣΥΟΤΣΥΟΛΛ	10 λλους τοὺς
ΣΟΔΥΝΝΟΚΑΤΕΜ	μετὰ Κοινῶδος.

in margine dextro:

ΑΣΤΥ	Ἀστύ-
ΦΙΛΟΣ	φίλος
ΣΘΕΝΟΚ	Σθενον-

15 ΡΑΤΗΣ	15 ράτης
ΦΙΛΟΝ . .	Φίλου(αὐ)-
ΤΗΣΚΑΙ	της καὶ
ΤΟΥΣΜΕ	τοὺς με-
ΤΑΤΟΥΤΩΝ	τὰ τούτων.
in margine sinistro:	
20 ΟΝΟΜ . . . ΑΔΦ	20 ὄνομ[α] κατ[α]δ[ω]
ΩΤΥΑΝΑΤΩΛ. . ΗΤΙΑΚ	καὶ τῆ[ν] γλῶτ(τ)αι αὐτῶ-
ΝΟΤΥΑΙΑΚΝ	ν καὶ αὐτῶν.

Vs. 1 Φιλονεύτης (Παλληνεύς) CIA. II, 413 a. 200/197 a. Chr. n.; vs. 2 ΝΙΝΝ et vs. 5 Παρβαξίγυρος Ephesia videntur grammata, atque hoc quidem cum Ἀβραξίας compositum; vs. 4 Μυρτ[α]λίω supplendi, a Μυρτάλη derivandum; fortasse autem ultima quae ante l exciderat littera non Α fuit, sed Ξ; vs. 6 Κοινῷ et vs. 11 Κοινῶδος genitivus casus barbari nominis in diversum modum formatus; vs. 7 Εὐνοῖδα vel Εὐδῖονα (ab Eudio CIA. II, 1002, II, 13), ut scripsit eodem versu ΑΤΚΑ = κατα; vs. 8 Σῶσις CIA. II, 482, 1. Ἰπποκράτην, de accusativi casus forma Meisterhans p. 107.

58 Πειραιῶς 1869 Μαρτίου 6. Tabella cm. 11-6, convoluta olim, nunc e viginti fere fragmentis componenda. In postica parte unus versus videtur conscriptus fuisse.

ΝΟΙΒΙ...ΝΟΛΛΑΜΟΧΩΝΑΤΑ.
...ΟΔ...ΙΕΛΧΟΜΙΤΞΥΟ.ΥΟΤ
ΙΑΧ.ΔΑΤΑΙ.ΗΙΧΙΑΧ
Ν...ΞΛΧΟΜΙΤΩ...
5 Κ...ΑΧ.ΞΗΑΙΦΙ...
ΟΧ...ΙΔ.Α.
...ΟΑΝ.ΞΑ...Α...
...ΗΚΑΚΝΗΤ...

Κ[αταδ]ῶ Κόμαλλον [Σωσ]ίβιον·
τού[τ]ους Τιμόκλει[α...] ΔΟ...
Καίκην [κ]αταδ[ῶ] καί
... Τιμόκλει[α]ν
5 . . ΙΦΙΑΝΕ . καί[ι] . . .]κ
. Α . Δ Ι . . . . . Χ Ο
ἄπ[α]ν[τ]ας . ΝΑΟ . . [καί
τήν γλώτταν] τήν καυή[ν] . . .

Vs. 1 Κόμαλλος fortasse cohaeret cum Κομαλλίς, Bechtel-Fick p. 172; vs. 3 in hoc nomine Καίκος fluvius latere videtur.

59 Kumanudes 2588. Ἐλασμα μολύβδινον Πειραιῶς.

ΦΟΙΑΔΡΑ
ΙΩ νο(ῦ)ν κ(αί)
ΛΗΓΕΙ Ἀρίστη
ΩΜ
5 ΥΥΤ μηθῆ[ν]
καί α(ῦ)τό(ς) καί τὰ ἐ-
(ε)κείνου ἅπαντα
καί ΕΞ...Ν οἰκία
η ΑΜΙΦΙΓΗΡΤΟΣ

Sensus verborum vix recuperandus. Vs. 2 ιωνικῶν Kum.; vs. 5 ὑν τμηθε Kum.; vs. 6 ατο(ς) Kum.

60—62 Tres tabellae temporum Romanorum, cm. 10-2 unaquaeque, repertae ἐν τάφῳ Ἀθηνῶν παρὰ τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ Γάξ 1880, i. e. prope viam sacram.

60 a . ΑΛΕΙΑΠ. ΕΥ
. ΤΙΜΟΝΑΛ. Α. . .
ΧΕ. . . ΜΕΡΗ. ΔΑ
ΣΤΑΣΙΣΓΛ. ΦΗΣ
δ ΑΤΙΜ. . . . .
ΟΦΙΛΟΝ. . . . .
ΝΑΠΟ. . . . .
ΧΕΡΑΣ. . . . .
a . ΑΛΕΙΑΠ. ΕΥ
Ἀ[τ]μον Ἀλ[αί]α. .
χε[ί]ρα[ς] μέρη [π]όδα
στάσις γλ[ῶ]σσ[α]ς.
δ Ἀτμ[ον] . Δημ-
οφίλου . . . .
ν ἄπο . . . . .
χε[ί]ρα[ς] . . . . .

61 a ΚΑΤΑ ΔΩ ΗΛΙΕΠΠΟΔ. .
ΑΠΟΛΛΟΔ. ΡΟΝΤΟ.
ΓΛΩΤΑΝΦΩΝΗ. ΝΜ
ΕΙΣΟΔΟΝ
5 ΝΗΜΗ

δ ΑΠΡΑΤΕΙΑΙΣV
a Καταδῶ ΗΛΙΕΠΠΟΔ. .
Ἀπολλοδ[ῶ]ρου τ[ῆ]ν
γλῶτ(τ)αν φωνή[ν]
εἶσοδον
5 μνήμην.
δ ἂ πρώτ(τ)ει ἂ [βουλεύεται.

62 Fragmenta.
a ΑΑΙΝΕ δ ΡΑΣ
ΩΕΙΑ ΤΜΗ
ΑΩΡΟ ΗΙΡ ΑΩΡ

Bis inesse videtur his fragmentis vox αἴρος, quae in magicorum invocationibus saepissime occurrit.

63 Attica. Tabella cm. 15-6.

. . . ϜΟΓΗΝΥΞΙΟΞ. ΛΦΝΑΠ
. . . ΟΠΟΞΙΞΕΑΡΠΙΑΥΟΛΦΝΑΠ
. . . ΞΛΞΜΑΑΓΡΞ. . . .
. . . ΛΙΦΝΑΝΞ.ΙΙ. . . ΞΑ
Πάνφ(ι)λ[ο]ς οἱ συνήγορ[ο]ι .
Πανφ(ί)λου αἱ πράξεις ὀπό[σ]τας
. καί] ἔργα μέλ(λ)ει[ν] .
ΑΕ. . . Ι.Ε (Π)άμφιλ[ο]ς.

Litterae tamquam currendo scriptae eamque ob rem lectu difficiles. Vs. 1. 2 ν in verbis compositis non semper assimilatur (Meisterhans p. 88, 8).

64 Attica. Tabella cm. 10-7 opisthographa, olim convoluta, nunc utroque margine mutila, quantus autem litterarum numerus desit, dici non potest.

a . ΑΤΑΔΕΩΤΟΝΠΕΛ. .
. . . ΙΑΥΤΟΙΠΙΛΕ. ΟΑΙ.
. . . ΡΠΥΕΣΟΙΝΑΕ. ΟΡΗΜΙΑΚ
. . . . ΝΕΞΟΡΠΙΩΤΝΑΞΙΤΙΕΙΑΚ
5 . . . ΙΑΝΙΕΑΙΤΝΑΝΕΑΤΝΑΠΙΩΤ.Λ
. . . ΛΙΕΛΛΕΜΑΝΙΤΝΗΙΑΚΑΓΡΕΙΑΚ
. . . . ΑΛΛΑΟΤΙΟΝΕΓΑΙΤΝΑΝΕ
. . . . ΝΑΞΙΕΞΕΝΙΤΙΟΙΑΚΟΤΙΟΝ
. ΛΑΣΟΛΙΦΟΜΗΜΟΤΙΟΝΕΓΑΙΤΝΑ
10 . ΗΤΑΡΤΞΡΙΑΧΣΟΤΥΑΙΟΓΑΑΝΟΜ
. ΑΚΣΟΤΥΑΦΑΝΗΙΘΞΙΜΝΙΝΙΟΕΟΙΚ
ΟΤΥΑΙΑΘΞΙΜΝΗΤΑΡΤΞΡΙΑΧΙΑΘΞ
. . . . ΞΙΑΚΩΕΔΑΤΑΚΣΗΤΑΡΤΞΕΡΙΑΧ
. . . . . ΚΡΕ. . . ΙΑΚ. . ΛΙΦ
Κ[αταδῶ] τὸν Πελ. .
. . . ΙΑ αὐτοὶ ΠΙΛΕ. ΟΑΙ.
καὶ μήπο[τ]ε αὐτὸς εὐ πρώτ[ο]τος
καὶ εἴ τις αὐτῷ πρόξεν[ο]ς . .
5 αὐ[τῶ]ν πάντα ἐναντία εἶναι . . . . .

καὶ ἔργα καὶ ἤντινα μέλλει Λ . . .
 ἐναντία γένοιτο· ἀλλὰ [. . . . . γέ-
 νοιτο καὶ οἴτινες εἰς αὐ[. . . . . ἐν-
 αῖτια γένοιτο· Μη(ν)όφιλος ἀλ . . . . .
 10 μονα· ἀγοὶ αὐτὸς Χαίρ(ε)στράτη[ν . . . . .
 ΚΙ Θεοὶ ΝΙΝΜΙΣΕΘΙΗΝΑΡ αὐτὸς καὶ[. . . . .
 σθεὶ Χαίρ(ε)στράτην· ΜΙΣΕΘΑΙ αὐτὸς
 Χαίρ(ε)στράτης καταδῶ καὶ Σ . . . . .
 φιλ[ου] καὶ . . . ΕΡΚ . . . . .

ὁ latus posteriorius pessime scriptum est; legi possunt sola haec: vs. 1
 ΚΑΤΑΔΕΩ; vs. 2 ΚΑΤΑ-; in media fere tabula ΚΑΤΑΔΕΞΙΝ; infra
 ΧΑΙΡΕ]ΣΤΡΑΤΗ.

a vs. 9 ΜΗΜΟΦΙΛΟΣ] supra O scriptum est Ω, φ corr. e T; vs. 11.
 12 verbum inesse puto μισῶν — μισῶν εἶναι vel simile quid.

65 Δαφνίου Ἀργιῆς 1866. Tabella cm. 11.5 convoluta.

ΑΡΟΣΚΑΛΛ . . . ΣΑ . Χ . . ΛΕΥΚΤΗΜΟΝΟΣ
 ΤΗΣΑΒΟΙΑ . ΙΜΥΦΕ : ΣΑΙΛΑΚΞΑΙΡΑΧ
 ΞΗΧΟΝΟΠΙ : ΞΟΚΙΝΟΠ . ΞΑΙΛΛΑΚ
 ΚΑ . ΑΚΙΔΗΞΕΡΥΤΡΑΜ . ΟΙΛΛΑΚ
 5 ΙΠ . . ΣΟ . . . ΕΛΥΟΤΣΙΤΑΛΕ . ΑΙΛΛΑ .
 ΙΦ . . ΗΙΙΙΑΤΣΗΔΗΚΗΝΟΙΝΗΜΒΟΝ
 ΟΑ . ΣΑΙΙ . ΧΞΑ . ΛΑΚΙΑΚ . . ΡΟΤΗΝΞ
 Η . . ΙΣ . ΙΝΙΕΜΑΟΤΝΙΟΝΙΟΝΕΣΤΕΝΟΦΑ
 Σ . . . . . ΛΚΜΕΡΥΤΜΑΡ . . . ΑΙΛΛΑΚ
 10 . . . . . ΚΑΥΝΝΙΣ
 in margine dextro : ΒΟΙΛΛΑΚ

Litterae misere habitae. Quae legi possunt, haec sunt:

ΑΡΟΣ Καλλ[ί]ας . . . ΣΑ . Χ . . Λ Εὐκτῆμονος
 Χαίρας Καλλίας: ἐφ' ὧμ[ί]ν . . . . .
 Καλλίας [Ι]π(π)όνιος: Ἰπ(π)ο(λ)όχης
 Καλλίο[υ] μάρτυρες ἢ δικασταί?
 5 Κ]αλλία[ν] ἐλαχίστου . . . . .
 Νομηνίου κηδ(ε)σταί . . . . .
 συ(ν)ηγόροι καὶ Καλ[ί]ας· Χ[α]ρίας . . .
 ἀφρονες γένοιτο· Ἀμει[ί]ας . . . . .
 Καλλίας (μάρτυρες) Κα[λ]λίας
 10 Καλλίας
 Καλλίου.

Litterae O forma quadrata. Devotio iudiciaria.

66 Πειραιῶς 1881. Tabella cm. 14.5. Saeculi quarti incipientis videtur.

a
 ΝΟΤΑΡΑΒΕΩΔΑΤΑΚΝΑΤ
 ΤΩΛΠΑΚΝΗΧΥΝΗΤΙΑΚΟΤΑΡΑ
 ΥΕΣΟΠΤΑΚΟΤΩΔΑΥΤΕΜΞΟΚΙΔΝ
 ΣΝΑΙΟΣΟΙΑΚΙΣΤΤΑΡΠΝΣΟΤΑΔΥ
 ΕΤΕΜ:ΝΟΤΥΑ ΑΚΝΑΤΤΛΑΓΟΤΙΔΙΩΔΑ
 ΤΑΚΝΗΧΥΝΗΤΙΑ ΚΟΤΩΙΔΙΝΕΤΟΝΙΣΕΛΕΤΙΑ
 ΚΙΟΚΙΔΝΥΣΙΟΟΙΑΚ
 b
 ΙΣΕΝΩΤΥΟΤΑΤ ΤΙΤΝΑΝΕΣΙΤΕΙΑΚ
 ΙΩΜΕΙΕΙΤΤΑΡΠΞΑΛΛΑ

a Καταδῶ Εὐάρατον·
 καὶ ὅσοι σύνδικοι κα-
 αὶ Τελεστίου(ν) τ[ὸ]ν Ἰδιώτο(ν) καὶ τὴν ψυχὴν κατ-
 αδῶ Ἰδι(ώ)το(ν), γλώτταν κα[ί] αὐτόν: μετ' Ε-
 5 ὑάρατο(ν) σ(υ)μπράττωσι καὶ ὅσοι αὐ-
 (ὀ)νδικοι μετ' Εὐάρατο(ν) καὶ το(ὺ)ς Εὐ-
 αράτο(ν) καὶ τὴν ψυχὴν καὶ γλώτ-
 ταν.
 b καὶ ε(ἶ) τις ἐναντί(α) ε(ἶ) τὰ τούτων ἐσ(τ)ί
 ἄλλος πρᾶτ(τ)ει ἔμοι.

Titulus iudiciarius ab homine litterarum ignaro scriptus ideoque cor-
 ruptularum plenus. a versuum ordinem mutavi, ut sensus melius eva-
 deret. Vs. 1 Εὐάρατος cf. Bechtel-Fick p. 64; vs. 3 Ἰδιώτης Acharnensis

CIA. II, 814 A 7; vs. 5. 6 ita fere restituendi: καὶ ὅσοι αὐ μετ' Εὐάρατος
 συμπράττωσι καὶ ὅστις σύνδικος. — b haec fere sibi vult: καὶ εἴ τις ἄλλος
 τούτων ἐστὶ, ὅς ἐναντία πρᾶττει ἔμοι.

67 Ἐκ τάφου Πειραιῶς 1872 Ἀπρ. 2. Tabella opisthographa complicata cm. 12.9.

a
 ΞΗΔΙΔ . . . ΞΞΗΔΙΡΟΤΗΝΟ
 ΞΟΤΙΡΚΥΑΝΞΟΚΙΔΕΧΡΑ . . . . .
 ΞΗΔΙΝΞΕΟΛΙΦ
 ΑΙΤΠΥΓΙΑΞΟΙΡΟΤΗΜΗΔ
 5 ΞΗΔΙΞΛΚΟΡΡΞΟΜΗΛΟΛΙΦ
 ΑΛΛΥΤΞΙΡΑ
 ΝΩΝΙΞΚΕΤΕΜΞΥΟΤΙΑΚ
 ΑΡΕΤΑΥΑΡΑΚΑΡΑΡΧΥΥΑΤΥΑΤΡΕΠΞΩ
 . . . ΑΡΧΥΥΑΤΑΜΗΡΑΤΞΟΤΗΤΑΡΚΑΤΞΩΤΥΟ
 10 ΗΜΝ . . . . . ΕΚΕΤΕΜΝΩΤ . ΑΚΟΤ . . . ΕΛΡΕΤΞ . . . . .
 . . . . . ΑΚΙΑΚΑΝΩΤΙΑΚΝ . . . . .
 ΟΤΕΤΞ . . . . ΑΦΑΩΙΑΞ . . . .

α Ὀμητορίδης Ε[ὸν](Θ)ίδης
 . . . Ἀρχεΐδικος Ναύκροτος
 Φιλοξενίδης
 Δημήτριος Αἰγυπτία
 5 Φιλόδημος Προκλείδης
 Ἀρίστουλλα
 καὶ τοὺς μετ' ἐκείνων
 ὡσπερ ταῦτα ψυχρὰ καὶ ἐπαρίστερα
 οὕτως τὰ Κράτης τὰ ζήματα ψυχρὰ [καὶ
 10 ἐπαρί]στερα γέμ[αι]το καί[ι] τῶν μετ' ἐκ[είνων] μη-

υπτῶν] καὶ τῶν δικα[στώ]ν
 . . .σαι . . . . . εχε το

δ legere initio 9ΞΠΞΩ et in sequentibus bis ΙΑΧ possum.

α vs. 1 Ὀμητορίδης occurrit CIA. II, 1673; vs. 2 Ναύκροτος non inveni, sed Ναυσικρήτης nota est e CIA. II, 3314, parique iure sunt Ναυσικράτης — Ναυκράτης; vs. 4 Αἰγυπτία servae nomen (CIA. II, 774, 3); vs. 6 Ἀρίστουλλα CIA. II, 1689.

68

Patissia. Tabella cm. 26.9 complicata clavoque percussa, utrimque tenuissimis litteris conscripta.

α . . . . . ΚΙΝΙΓΡΟ . . . ΛΙ . . . ΛΑ . . . ΑΤΑΜΗΡ . . . . . Λ Γ Ξ Α Δ Ο Π Ξ Α ρ Ι Ξ Χ Ν Ο ρ Θ Ω Λ Υ Μ Μ Ο Τ Ν Α Ε Λ Ι Φ
 Ν Ο Ι Ρ Η Τ Ξ Α Γ Ρ Ε Ι Α Χ Ξ Α Δ Ο Π Ι Α Χ Ξ Α ρ Ι Ε Χ Ν Η Μ . . . Μ Η Τ Ν Α Ι Ξ Α . . . Ι Α Χ Ξ Α Δ Ο Π Ξ Α ρ Ι Ε Χ Α Ν Α Ξ . Ι
 . . . Λ Κ . . . . . Ι Ρ Η Τ Ξ Α Γ Ρ Ε . . . . . Ο Ρ Ο Φ . . . Β Α Δ Ι Λ . .
 . . . . . Τ Ν Α Ι Ρ . . . . . Τ Η Ι Α Κ Ν Α Τ Τ Ω Γ Ξ Α Δ Ο Π Ξ Α ρ Ι Ε Χ Η Ν Υ Γ
 5 . . . Ξ Υ Α Ν . . . . . Α Ρ Ν Ο Ι Ρ Η Τ Ξ Α Γ Ρ Ξ Ο Τ Ν Η . Υ Λ Ξ Α Δ Ο Π Ξ Α ρ Ι Ε Χ Ν Ι Λ Η Π Α Κ Η Τ Ν Ο Ι Ν Ε Θ Ρ Α Π
 Σ Τ Ι ρ Α Χ . . . . . Υ Ξ Α Τ Ν Α Π Α Χ Ι Ο Ν Υ Ξ Ι Α Κ Ν Α Ξ Α Π Ν Α Ι Κ Ι Ο Ν Υ Ξ Η Τ Ξ Α Δ Ο Π Ξ Α ρ Ι Ε Χ Ν Ο Ρ
 Α Τ Ν Α Π Α Ι Ω Ι Ρ Η Τ Ξ Α Γ Ρ Ε Ι Ω Τ Ν Ε Α Τ Ι Α Κ Ν Ο Ι Ρ Η Τ Ξ Α Γ Ρ Ε Ι Ξ Α Δ Ο Π Ι Α Χ Ξ Α ρ Ι Ε Χ Ν Ι Ω Π
 . . . . . Ξ Α Δ Ο Π Ξ Α ρ Ι Ε Χ . . . Ξ Η Λ Κ Ι Α Χ Ω Ξ Ι Π Ο Λ Α Ν Η Α Ε Ξ Ι Κ . Ξ Ε ρ Χ
 . . Δ Ο Π Ξ Α ρ Ι Ε Χ . . . . . Γ Υ Ρ Μ Ο Τ Ν Ι . . . . . Ρ Ο . Μ Ο Τ . Δ Υ Λ . . . . . Α Τ Ν . Π Α Ι Ω Ι Ρ Η Τ Ξ Α Γ Ρ Ε
 10 . . . . . Ν Η Μ Ι . . . . . Α Τ Ξ . Π Υ Ο Τ . . . . . Τ ρ Α Μ Ξ Υ Ο Τ . Α . . . Ξ Υ Ο .
 . . Ξ Α Δ Ο Π Ι Α Κ . . . . . Ν Α . . . Τ Ω Γ Ι Μ . . . . . Ν Ο Τ . . . . . Ο Π Ι Α Κ Ν Ο Ι Ρ Η Τ Ξ Α Γ Ρ Ε Ο Τ
 . . . . . Ν . Η . . . . . Ο Λ Η Π Α Κ . . . . . Ι Α Κ
 . . . . . Ξ Ο Τ Ξ Α Δ Ο Π Ξ Α ρ Ι Ε Χ Ν Ι Λ Η Π Α Κ Η Τ Ν Ο Ι Ρ Η Τ Ξ Α Γ
 Ν Α Τ Ω Ρ . . . . . Ε Λ Ε Ν Ο Τ . . . . . Ω Λ Γ Ξ Α Δ Ο Π Ξ Α ρ Ι Ε Χ . . Π . Ρ Τ Ξ Α Μ Μ Η Τ Ν Α Ξ Υ Ο Κ Ξ Ε Ρ Α Α Τ Ν Α Π Α
 15 Ξ Α Δ . . . . . Κ Ξ Α ρ Ι Ε Χ Ι Α Κ . . . . . Ο Κ Ι Ν Ν Α . . . . . Ξ Α ρ Ι Ε Χ Α Κ Ι Α . . . . . Ν Ο Τ . .

δ . . . . . Α Δ Ο Π Ι Α Χ Ν Α Τ Τ Ω Λ Τ Τ . Α Κ Ξ Α Δ Ο Π Ι Α Χ Ξ Α ρ Ι . Χ Ι Α Κ Η Η Λ Ι Φ Ι Δ
 . . . . . Ι Α Κ Ξ Α ρ Ι Ε Χ Ν Ι Ξ Ο Π Α Τ Ν Α Π Α Ι Ω Ι Ρ Η Τ Ξ Α Γ Ρ Ε Ι Ω Τ Ν Ε Α Τ
 . . . . . Ν Α Π Α Ι Ω Ι Ρ Η Τ Ξ Α Γ Ρ Ε Ι Ω Τ Ν Ε Α Τ Ι Α Κ Ν Ο Ι Ρ Η Τ Ξ Α Γ Ρ Ε Ο Τ Ι Α Χ
 Α Ι Ω Ι Ρ . . . . . Ν Ξ Α Τ Ι Α Χ . . . . . Ι Α Χ Ν Α Τ Τ . Γ Ι Α Χ Ξ Α Δ Ο Π Ι Α Χ
 5 . . . Ε . . . . . Ι Ρ Η Τ Ξ Α Γ Ρ Ε Ι Α Χ Ξ Α Δ . Π Ι Α Χ Ξ . Ρ Ι Ε Χ Ν Ο . Δ Ν Α Ξ Ι Ι Λ Α Τ Ν Α Π
 . . Ι Ρ Η Τ . . . . . Α Δ . Ι Α Κ Ξ Α Ρ . Χ Η Ή Δ Η Π Ν . Ν Η Τ Ν Α . Υ Ν Α Α Τ Ν Α Π Α Ι Ω Ι Ρ Η Τ .
 . Ε Χ Ν Ο . . . . . Υ Λ Ν Ο Τ Α Ν Θ Ε . Ρ Ρ Ε Α . Ν Α Π Α Ι Ω Ι Ρ Η Τ Ξ Α Γ . Ε Ι Ω Τ Ν Ε Α Τ Ι Α Κ
 . . . . . Ι Ω Τ Ν Ε Α Τ Ι Α Κ Ν Ο Ι Ρ Η Τ Ξ Α Γ Ρ Ε Ι Α Κ Ν Α Τ Τ Ω Γ Ι Α Χ Ξ Α Δ Ο Π Ι Α Χ Ξ Α Ρ
 Ρ Ε Ι Ω Τ Ν Ε Α Τ . . . . . Ι Ρ Η Τ Ξ Α Γ Ρ Ε Ι Α Κ Ν Α Τ Τ Ω Γ Ι Α Χ Ξ Α Δ Ο Π Ι Α Χ Ξ Α ρ Ι Ε Χ Ν Ο Ι Κ Υ Λ
 10 Ν Ο Ι Ρ Η Τ . . . . . Τ Ω Λ Γ Ι Α Κ Ξ Α Δ Ο Π Ι Α Χ Ξ Α ρ Ι Ε Χ Ν Η Δ Υ Λ Α Τ Ν Α Π Α Ι Ω Ι Ρ Η Τ Ξ Α Γ
 . . . . . Ρ Κ Α Μ Ρ . . Ν Α Χ Ι Λ Ι Α Τ Ν Α Π Α Ι Ω Ι Ρ Η Τ . Α Γ Ρ Ε Ι Ω Τ Ν Ε Α Τ Ι Α Χ
 Ξ Α Δ Ο . . . . . Α Λ Ε Μ Α Τ Ν Α Π Α Ι . Ι Ρ Η Τ . Γ Ρ Ε . . . . . Α Τ Ι Α Χ . Ι Ρ Η Τ Ξ Α Γ Ρ Ε Ι Α Χ
 Α Τ Ν . . . . . Ν Ε Α Τ . Κ Ν Ο Ι Ρ Η Τ Ξ Α Γ . Ι Α . Ν Α Τ Τ . Ι Α Χ Ξ Α . Ο Π Ι Α Χ
 . . . . . Ι Α Χ Ξ Α Δ Ο Π Ι Α Χ Ξ Α ρ Ι Ε Χ Α Κ Α Λ Α Π Ξ Ο Ν Α Λ Ε Μ Μ Η Τ Ν Α Ν Ι Α Κ Α Λ
 15 . . . . . Ι Ρ Η Τ Ξ Α Γ Ρ Ε Ι Α Χ Ξ Α Δ Ο Π Ι Α Χ Ξ Α ρ Ι Ε Χ Α Ι Ν Ε Η ρ Ξ Ο Ν Α Λ Ε Μ Ο Λ . Ο . Ν Ο Τ Ω Δ Α Ι Α Κ

α Φιλέαν τὸν μυλωθρὸν χεῖρας πόδας γλ[ῶτταν] ζήματα . . ΑΛ . . ΙΛ . . . ΟΠΙΝΙΚ . . . . .
 Ι . Ξ Α Ν Α χεῖρας πόδας καὶ [ἐργ]ασίαν τήμ [μνή]μη χεῖρας καὶ πόδας καὶ ἐργαστήριον
 Φύλ]λιδα Β . . φορον . . . . . ἐργαστήριον . . . . . κλέους
 γυνή χεῖρας πόδας γλῶτταν καὶ ΗΤ . . . . . ρίαν . . . . .
 5 Παρθέμον τὴν κἀπην χεῖρας πόδας· Λυ[δ]ὴν τὸ [ἐ]ργαστήριον πα . . . . . Ναυσ[ίπο]-
 ρον χεῖρας πόδας τὴν συνοικίαν πᾶσαι καὶ συνοικα πάντα συ . . . . . χαιριτο-
 πῶλον χεῖρας καὶ πόδας καὶ ἐργαστήριον καὶ τὰ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ ἅπαντα.
 ΧΡΕΞ . ΚΙ Ξ Ε Α Η Ν Α Δ ὀπίσω καὶ ΚΛ Η Ξ . . . χεῖρας πόδας [ἐ]ργαστήριον καὶ τὰ ἐν τῷ
 ἐργαστηρίῳ ἅπ[α]ντα . . . . . Λυδ[ὸν] τὸν . ΟΠ . . . . . ΙΝ τὸν πύχ[μαχον] καὶ χεῖρας πόδ[ας]
 10 τ]οὺς . . . α . τοὺς μάστ[υρας] τοῦ Π . . Ξ Τ Α . . . . . Ι Μ Η Ν . . . . .
 τὸ ἐργαστήριον καὶ Π Ο . . . . . Τ Ο Ν . . . . . Μ Ι Γ Ο Τ . . Α Ν [χεῖρας] καὶ πόδας
 καὶ . . . . . κἀπην . . . . .] Η . Ν . . . . . χεῖρας πόδας [ἐρ-
 γαστήριον τὴν κἀπην χεῖρας πόδας τὸ [ἐ]ργαστήριον καὶ τὰ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ
 ἅπαντα· Ἀρίστουσαι τὴν μαστρ[ο]π[ῶν] χεῖρας πόδας γλῶ[τταν] τὸν ΕΛΕ . . . . . Ρ Ω Τ Α Ν
 15 . . Τ Ο Ν . . . . . γυν]αῖμα χεῖρας [πόδας . . . . .]αν Νικο[κλέους] χεῖρας κ[αὶ] πόδας.

β Διφίλην καὶ χ[ε]ῖρας καὶ πόδας καὶ γλῶτταν καὶ πόδα[ς] καὶ ἐργαστήριον καὶ
 τὰ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ ἅπαντα· Πόσιν χεῖρας καὶ [πόδας] καὶ γλῶτταν
 καὶ τὸ ἐργαστήριον καὶ τὰ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ ἅπαν[τα] . . . . . χεῖρας

καὶ πόδας καὶ γλῶτταν καὶ [τὸ ἐργαστήριον] καὶ τὰ ἐν [τῷ ἐργαστη]ρίῳ [ἀ-
 5 παντα. Δ(ύ)σανδ[ρ]ον χεῖρ[α]ς καὶ π[ό]δας καὶ ἐργαστήρι[ον] καὶ τὰ ἐν τῷ] ἐ[ργα-
 σ]τηρίῳ ἅπαντα. Ἀνύ[τ]ραν τὴν [κἀ]πη(λι)ν χ[ε]ῖρας καὶ π[ό]δας καὶ τὸ ἐργασ[τήριον]
 καὶ τὰ ἐν τῷ ἐ[ρ]γαστηρίῳ ἅπαν[τ]α ΕΡΡ. . ΕΟ νατον Λυ . . . . . ον χεῖ[ρ]-
 ρας καὶ πόδας καὶ γλῶτταν καὶ ἐργαστήριον καὶ τὰ ἐν τῷ [ἐργαστηρίῳ] ἅπαντα.
 Λύκιον χεῖρας καὶ πόδας καὶ γλῶτταν καὶ ἐργαστή[ριον] καὶ τὰ ἐν τῷ ἐρ-
 10 γαστηρίῳ ἅπαντα. Λυδὴν χεῖρας καὶ πόδας καὶ γλῶτ[ταν] καὶ ἐργασ[τήριον]
 καὶ τὰ ἐν τῷ ἐργασ[τ]ηρίῳ ἅπαντα. Κίλιμα Ν. . ΡΜΑΚΡ[. . . χεῖρας πόδας
 καὶ ἐργαστήριον] καὶ τὰ [ἐν τῷ] ἐργ[ασ]τηρί[ω] ἅπαντα. Μέλα[να] χεῖρας καὶ π[ό]δας
 καὶ π[ό]δας καὶ [γλῶ]τταν [κ]αὶ [ἐρ]γαστήριον κ[αὶ] τὰ ἐν [τῷ ἐργαστηρίῳ] ἅπα[να].
 Λάκωναι τὴν Μέλανος πάλ(λ)ακα χεῖρας πόδας καὶ . . . . .
 15 κα[τ]αδῶ τὸν [δ]ο[υ]λο(μ) Μέλανος . . . ΕΝΙΑ χεῖρας καὶ πόδας καὶ ἐργαστή[ριον] . . . . .

Hanc tabellam cum omnium ultimam tractarem, oculis officium iam recusantibus non usque eo in legendo perveni, ut omnia, atque ea recte a me enucleata esse affirmare possem; quamobrem etiam in explendis

lacunis cautior fui. — a vs. 4 HT fortasse ΗΠΑΡ est; vs. 5 Νανσίπορον nomen inusitatum, sed quod supplere necesse sit. — δ vs. 12. 13 καὶ πόδας bis scriptum est.

69 Bull. de corr. Hell. 1889 p. 77. Lammina plumbea Atheniensis.

Καταδῶ [Δι]ονύσιον
 τὸν κραιοποιὸν καὶ τὴν
 γυνίκα αὐτοῦ Ἄρτεμείν
 τὴν χρυσωτρίαν καὶ τὴν [σ]ί-
 5 κ[ί]αν αὐτῶν καὶ τὴν [ἐ]ργασ-
 σίαν καὶ τὰ [ἐρ]γα καὶ τὸν
 βί[σ]ον αὐτῶ[ν] καὶ Κάλλιπ-
 [πον . . . . .]

Vs. 3 ad nomen Ἄρτεμείς cf. W. Schulze *Rhein. Mus.* XLVIII p. 253.

70 Classical review 1890 p. 187. Lammina plumbea Athenis reperta, nunc in Museo Britannico.

Καταδῆμ τὰ Ὠφιλίων[ος] καὶ Ὠφιλίω-
 να καὶ τὸ καπηλ(ε)ῖον Ὀλυμπον. [κ]αταδῆμ τὰ Με-
 λαμθίου ἅπαντα καὶ τὸ καπηλ(ε)ῖον Ἀγάθωνα·
 καταδῆμ τὰ Συρίσκο(υ). ἅπαντα τὰ Συρίσκο(υ)
 5 κα[τ]αδῆμ τὰ Πιστίου ἅπαντα. Μανῆ καὶ Πι-
 στίου ἅπαντα. καταδῆμ [τ]ούτων ἅπαν-
 τα καὶ τὰς ἐργασίας. ἅπαντα τοῦτων
 . . . ηρ . . . . .

Vs. 1 καταδῆμ] η et ε sequioribus temporibus saepe confunduntur (Meisterhans p. 54), cf. n. 100. Ὠφιλίων addendum est exemplis vocalium ε et ι permutatarum, Meisterhans p. 14; vs. 2 καπηλεῖον Ὀλυμπος· taberna, quae vocatur Olympus, cf. n. 87; vs. 3 Μελαμθίου assimilatio rarissima.

71 Classical review 1890 p. 187. Lammina plumbea Athenis reperta, nunc in Museo Britannico.

Ὠφιλίων Ὠφι(λ)ίμη Ὀλυμπος.
 καταδῆμ τὸ ἐργαστήριον τὸ Ὠφι-
 λίωνος καὶ τὴν ἐργασίαν.
 Ἐκαταῖος[ς] Μανῆς Φ(ή)μη Ε(ί)ρήμη
 5 καὶ τὴν ἐργασίαν τῆ[ν] (Ε)ῆρήμη.

72. 73 Attica. Duae tabellae uno eodemque clavo transfixae.

72 cm. 16.1.

Φ Ι Λ Η Ν Τ Η Μ Ι Κ Ι Ω Ν Ο Ξ Φ Ρ Υ Γ Ι Α Ν
 Μ Α Λ Λ Ι Ο Ν Τ Η Ν Ξ Ω Σ Ι Β Ι Ο Υ Ξ . . . . .

Φίλην τὴν Μικίωνος Φρυγίαν
 Μάλλιον τὴν Σιωμβίου Σ . . . . .

73 cm. 16.2.

Φ Ι Λ Η Ν Τ Η Μ Ι Κ Ι Ω Ν Ο Ξ Μ Α Λ Λ Ι Ο Ν Τ Η Μ Ι . . Ρ Χ Α Ρ Ι Κ Ε Ι
 . Ι Ο Ν Ξ Ι Ο Ν Τ Ο Γ Κ Α Π Η Λ Ο Ν Τ Ι Μ Ο Σ Τ Ρ Α Τ Ο Ν Τ Ο Γ Κ Ο Ρ Ι Ν Δ Ε
 Ι Ο Ν Κ Α Ι Τ Ε Χ Ν Η Ν Τ Η Ν Τ Ι Μ Ο Σ Τ Ρ Α Τ Ο Υ Κ Α Ι Ο Ρ Γ Α Ν .
 Κ Α Ι Μ Ι Τ Ρ Η Κ Α Ι Κ Ο Μ Ν Ο Ν Κ Α Ι Θ Ο Υ Α Σ :

Φίλην τῆ(μ) Μικίωνος Μάλλιον τὴν . . ΡΧΑΡΙΚΕΙ
 Διονύσιον τὸν κάπηλον Τιμόστρατον τὸν Κορίνθ-
 ιον καὶ τέχνην τὴν Τιμοστράτου καὶ ὄργανα·
 καὶ Μίτρη καὶ Κόμων καὶ Θεῶας:

Quamvis in utraque tabella desit devovendi verbum, tamen eas hoc loco posui, quia ut in praecedentibus devovetur κάπηλός τις eiusque industria et instrumenta. Littera ν litterae gutturali insequenti adsimilata hasce tabellas ante saeculi tertii finem scriptas esse demonstrat (Meisterhans p. 87, 3). Servorum nomina videntur ad inferos deferri: Μάλλιον s. Μάλλιον alibi non inveni, plura sunt nomina, a quibus derivari possit. — Ν. 73 e litteris . . ΡΧΑΡΙΚΕΙ nihil elicere possum: primam earum quae evanuerunt labialem fuisse constat propter τῆμ ([πα]ρ(α) Χαριμ(λ)εῖρ). Vs. 4 Μίτρη Κόμων Θεῶας nomina prorsus barbara: alterum primo ΚΟΜΟΝ erat scriptum.

74 Attica, e regionibus Boeotiae adfinibus, ut lingua docet. Tabella cm. 12.6 olim complicata.

Λ Α . . Λ Ο Ν Κ Α Ι Δ Ε Ξ Κ Α Δ Δ Ι Δ Η Μ Ι
 Κ Η Α Υ Τ Α Ν Κ Η Ψ Υ Χ Α Ν Κ Α Ι Α Υ Τ Ο Ν
 Κ Η Γ Λ Ω Τ Α Ν Κ Η Ξ Ω Μ Α Κ Η Ε Ρ
 Γ Α Ξ Ι Α Ν Κ Η Ε Ρ Γ Α Ξ Τ Η Ρ Ι Α Κ Η
 5 Τ Ε Χ Ν Α Ν Κ Α Δ Δ Ι Δ Η . . . . .
 Θ Ε Ο Ξ Ε Ν Ο Ν Κ Α Δ Δ Ι Δ Η Μ Ι Κ . .
 Α Υ Τ Ο Ν Κ Η . Ψ Υ Χ Α Ν Κ Α Ι Τ Α Ε Κ Ε . . . . .
 Π Α Ν Τ Α

Λα. . λον καὶ Αεξ. καδδιδῆμι
 καὶ αὐτὸν καὶ ψυχῶν καὶ αὐτὸν
 καὶ γλώττων καὶ σώμα καὶ ἐρ-
 γασίαν καὶ ἐργαστήριον καὶ
 5 τέχνην καδδιδῆμι . . . . .
 Θεόξενον καδδιδῆμι καὶ
 αὐτὸν καὶ [ψ]υχῶν καὶ τὰ ἐκεῖνου
 πάντα.

Vs. 1 viri nomen fortasse fuit Λά[μα]χος, feminae latet in litteris
 ΑΕΞ, nisi forte litterarum ordo consulto turbatus est, qui primitus fuit
 ΚΑΙΑΛΕΞΑ[ΝΔΡ]ΟΝ — διδῆμι Homeri temporibus haud ignotum sae-
 pius nobis in his tabellis obviam fit, atque bis quidem in Boeoticis illis,
 de quibus in praefatione egimus, quarum regionum dialectum reliqua
 quoque referunt (καδ-, ψυχῶν, καὶ).

75 Εὐρέθη ἐπὶ τῆν γεφύραν τοῦ σιδηροδρόμου ἐν Ἀθήναις 1882 Μαρτίου. Tabella cm. 14.7 opisthographa complicata.

a ΚΑΙΑΔΗΝΥΩΑΝΑΧΑΡΣΙΝ
 ΚΑΙΤΟΕΡΓΑΣΙΑΝΚΑΤΑΔΗΝΥΩΑ.ΤΟ
 ΑΡΤΕΜΙΤΟΝ...ΑΤΑΔΗΝΥΩ...ΜΗΕ
 .ΑΙΑΡΤΕΜΙΙΟΣΔΕ...ΟΤΗΝΚΑΤΑΔΗ
 5 ΝΥΥΜΝΙΔΑΤΗΝΕ...ΟΛΙΟΝΑΚΑΠ
 ΚΑΤΑΔΥΩΔΡΟΩΝ...ΤΟΛΟΝ.
 ΚΑΙΤΟΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ.ΙΦΟΛΟΟΝ
 ΕΡΓΑΖΕΤΑΙΚΑΤΑΔΗΝΥΩΡΟ
 ΔΙΟΝΤΟΝΚΑΠΗΛΟΝΚΑΤ.
 10 ΔΗΝΙΩΤΗΝΚΑΠΗΛ...
 ΚΑΤΑ.ΗΝΥΩΤΟΕΜ
 ΚΑΙ ΠΟΡΙΟΝ

β ΚΑΤΑΔΗΝ.ΩΑ.ΤΑΜΙΝ
 ΚΑΙΟΟΡΧΟΛΤΗΝ.ΝΕΡΛΟ
 ΚΑΙΝΩΛΙΑΔΥΩΙΝΟΣΔΥΙΟΟ
 ΚΑΙΑΡΤΕΜΙΔΑΔΥΝΑΤΟΣΓΕΝ...
 5 ΑΡΟΜΩΔΑΡΑΩΔΙΑΡΤΕΜΙΝ
 ΟΦΘΑΙ.ΤΗΝΕΡΓΑΣΙΑΝΚΑΤΑ...
 ΝΥΟΑΝΙΕΓΑΝΤΗΝΓ.ΩΤΑΝ...
 ΚΑΤΑΔΗΝΥΩΘΕΟ...ΤΗΝ
 ΚΑΙΤΟΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
 10 ΤΟΥΤΟΑΡΤΑΜΛΚΙΤΙ...
 ΚΑ...ΔΥΩΦΙΛΟΝΕΡΓ.ΗΙ
 ...ΟΥΡΑΑΔΗΦ
 ...ΡΟΥΦΙΛΟΣ

a Κα[τ]αδηνύω Ἀνάχαρσιν
 καὶ τὸ ἐργασίαν καταδηνύω αἰ[ύ]το[ύ]
 Ἀρτεμί(ν) τὸν [... καταδηνύω ... ΜΗΕ
 καὶ Ἀρτεμί(δ)ος δε[σπ]ότην καταδη-
 5 νύ(ω). Ὑμνίδα τὴν Ε... Ῥοδία καπ(ηλον)
 καταδ(η)νύω Ῥέ(δ)ω[α] ἀπ[ό]λο[ι]το
 καὶ τὸ ἐργαστήριον .ΙΦΟΛΟΟΝ
 ἐργάζεται καταδηνύω Ῥό-
 διου τὸν κάπηλον κατα[α-
 10 δην(ύ)ω τὴν καπῆλ[ει]ων
 κατα[δ]ηνύω (καὶ) τὸ ἐμ-
 πορίον.

β Καταδην[ύ]ω Ἀ[ρ]ταμίν
 καὶ ΟΟΡΧΟΛΤΗΝ.ΝΕΡΛΟ
 καὶ ΝΩΛΙΑΔΥΩΙΝΟΣΔΥΙΟΟ
 καὶ Ἀρτεμίδα δυνατὸς γέν[ε]ϊοτο
 5 ΑΡΟΜΩΔΑΡΑΩΔΙΑ Ἀρτεμίν
 ΟΦΘΑΙ. τὴν ἐργασίαν κατα[δ]η-
 νύ(ω) ΑΝΙΕΓαν τὴν γ[λ]ῶτ(τ)αν ...
 καταδηνύω Θεο[δ]ό[τ]ην
 καὶ τὸ ἐργαστήριον
 10 τοῦτο Ἀρταμ(ί)ν ΚΙΤΗ...
 κα[τ]α[δ]ην(ύ)ω Φίλον ἐργ[α] ΗΙ
 ... ουρα ἀδ(ελ)φ[ή]
 ... ρου φίλος.

Tabella pessime scripta, fortasse ab homine barbaro, cui τὸ ἐργασίαν
 et καταδύω bis in stilum venerint, in parte posteriore etiam mutato lit-
 terarum ordine gavisus videtur esse, vs. 3 inest καταδηνύω. Hoc ipsum
 verbum adhuc ignotum est, recurrit tamen n. 94; ut quodam quidem

modo similia afferri possunt σωνύω, τρωνύω (G. Meyer *griech. Gram.* § 494)
 στανύω e Creta insula CIG. 2556, 66. — Ἀρτεμῖς hic quoque occurrit
 (cf. n. 71), qua in flectenda haud sibi constat: Ἀρτεμίν Ἀρταμίν Ἀρτεμίδα.
 a vs. 5 Ὑμνίς Luc. mer. dial. 13.

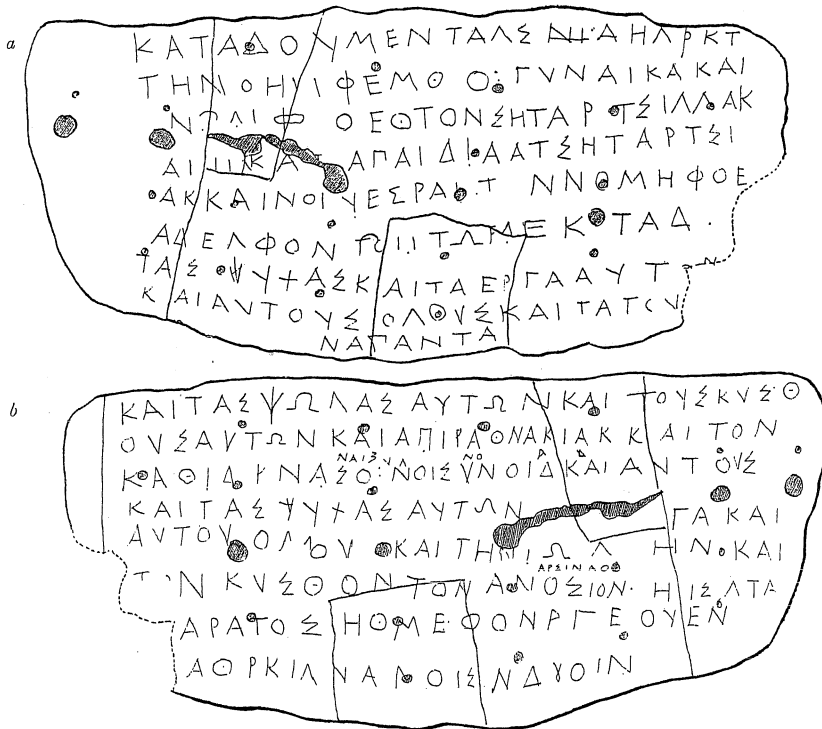
76 Attica. Tabella cm. 18.9 complicata et clavo transfixa.

ΑΝ . . . . .
 . . .] ΤΗΝ Μ . . . . .
 ΑΡΧΙΟΝ
 ΚΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣΤΟΝΒΙΟΝ.ΥΝΙΚΑΙΤΟΥΣ
 5 ΚΔΗΜΟΦΑΝΗΝ ΕΡΑΝΙΤΑ
 ΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙΝΥΚΤΟΣ
 ΗΘΟΑΣΜΑΜΜΙΤΩΚΑΙΗΜΕΡΑΣ
 ΧΟΙΡΙΣΑΡΤΕΜΙΣΙΑ
 ΑΡΙΣΤΟΔΗ... ΑΝΔΡΟΣ
 10 ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΑΑΝΠ... ΕΙ
 ΕΥΑΝΤ..ΑΙΤΕΤΟΑΥΤΟΙΣΕΙΛΑΝΕ
 ΑΝΤΙΦ... ΤΡ ΕΠΙΚΡΑΤΗ<
 ΚΑΙΑΡ... ΚΡΑ... ΟΝ

Αν . . . . .
 . . . τῆν Μ . . . . .
 Ἀρχιον
 κα(αὶ) Διονυσόδωρος τὸν βίον [γ]υν[ή] καὶ τοὺς
 5 κα(αὶ) Δημοφάνην ΕΡΑΝΙΤΑ
 Ἀντι(ύ)ος καὶ νυκτὸς
 ἢ Θεὸς μαμμί[α] καὶ ἡμέρας
 Χοιρῖς Ἀρτεμισία
 Ἀριστοδῆ[μου] ἀνδρὸς
 10 καὶ τὴν Τὰ ἀνπ . . . ΕΙ
 Εὐαντ[ίδ]α ΙΤΕΤΟ αὐτοῖς ΕΙΛΑΝΕ
 Ἀντιφ[ῶντα] ΤΡ Ἐπιγράτης
 καὶ Ἀρ . . . Κρά[τ]ερον.

Tabula sequioris aetatis; sigma praeferri videmus lunatum. Syntaxim quam vocamus verborum valde desideramus. — Vs. 8 Χοιρῖς ut Χοιρῶ
 CIA. II, 4286; vs. 12 Ἀντιφ[ῶντα], vs. 13 Κρά[τ]ερον e. g. supplevi.

77 Attica. Tabella cm. 17.8.

a Καταδοῦμεν (Καλλιστράτην) τὴν (Θεοφίμου): γυναῖκα καὶ Θεόφιλον τὸν Καλλιστράτης καὶ] τὰ παιδιά τὰ (Καλλι)στράτης
 5 καὶ [Θ]εοφίμου καὶ (Εὐστρατον) ἀδελφὸν . . . . . καὶ τὰ αὐτῶν τὰς ψυχὰς καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν καὶ αὐτοὺς ὄλους καὶ τὰ τοῦ τω-
 ν ἅπαντα.

b καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν καὶ τοὺς κύσθου αὐτῶν καὶ Κανθαρί[δ]α (καὶ) καὶ τὸν Διονύσιον: (Κανθαρίδος) καὶ αὐτοὺς καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν [καὶ ἔργα καὶ αὐτοῦ[ς] ὄλ[λου[ς] καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸν κύσθον τὸν ἀνόσιον: (Τλησία-) 5 κατ[έ]μενος: (Θεοφίμου Εὐεργου Κανθαρίδα Διονύσιον).

a vs. 6 litterarum ordinem consulto turbatum restituere non potui, latet nomen velut Πρωτία. — b quae suprascripta sunt, non omnia intellego, vs. 3 videtur Δυσία.

78 Attica. Tabella cm. 27.3 complicata saeculi IV, ut videtur.

ΑΡΙ. ΤΟ ΚΥΝΔΗΚΑΙΤΑΣ ΦΑΝΟΜΕΝΑΣ
 ΑΥΤΩΙ ΓΥΝΑΙΚΑΣ
 ΜΗΠΟΤΑΥΤΟΝ ΓΗΜΑΙΑΛΛΗΝ ΓΥΝΑΙΜΗΔΕΡΑΙΔΑ

Ἄρι[στ]οκύνδη καὶ τὰς φανο(υ)μένους αὐτῆι γυναῖκας μήποτ' αὐτὸν γῆμαι ἄλλην γυναῖ(κα) ἢ καὶ παῖδα.

Quamvis devovendi verbum desit, tamen hanc tabellam hic collocavi, ut cum reliquis eiusdem generis una legatur. — Vs. 1 Ἄριστοκύνδης Ceus Ἐφ. ἀρχ. 3004. Plin. XXXV, 11, 146; φανομένηας quae ei apparebunt, i. e. morem gerent (ut Latinorum apparitor). De voce φαίνεσθαι eius- que usu quotidiano disseruit W. Schulze, Herm. XXVIII, 19.

SERIES QVARTA. INVOCANTVR NVMINA.

A. INVOCATVR MERCVRIVS.

79 Attica. Forma fere *τριγώνου* *ισοπλεύρου* cm. 8 scriptura evanida.

	ΚΑΤΑ Δ.		
	ΝΥΧΗ.		
	ΩΤΑ.		
	ΑΥΤΕΞ		
5		ΣΡΜΗ	
	ΤΟΥΟΣΤΙΣ Τ.Ξ		
	ΠΕΡΙ Μ.		
	ΜΕ.		
	ΑΙΚΑΙ		
10	Δ ΑΠΑΝ.		
	ΚΑΙ ΝΥ ΜΕΤΕΘΕΞ	ΣΥΝΠΑΡΟΝΤΑΣ	
	ΧΗΝ ΩΙ	ΜΕΝΟ	
	ΚΑΙ ΚΑΤΑ	ΚΡΙΤΟΣ	
	ΓΛΩΤΑΝ ΔΩ	ΤΩΙ	
15	ΚΑΤΑ.		

	Καταδ[ω]		
	ψυχ[η]		
	γλωτ(τ)α[ν]		
	αυτ(η)ς		
5		(Ε)ρμῆ	
	τοῦ ὅστις Τ.Ξ		
	περὶ [ε]μ[οῦ]		
	ΜΕ.		
	εἶν[αι] καὶ		
10	Δ ἅπαν[τα]		
	καὶ ψυ- ΜΕΤΕΘΕΞ	συνπαρόντας	
	χῆν ΩΙ	Μενό-	
	καὶ κατα- κριτος		
	γλωτ(τ)αυ δῶ.	ΤΩΙ	
15	καταδ[ω]		

Restitutio difficilior, quia litterarum quae evanuerunt vestigia haud remanserunt eamque ob rem numerus earum computari nequit.

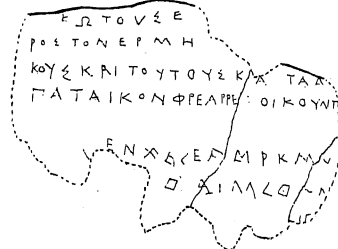
80 Attica. Tabella fere rotunda, 2 cm. radio conscripta, in margine dextro mutila.

	. Η . . .		
	Ν Ο		
	Τ Σ Ο Ρ Π		
	Ν Η Μ Ρ Ε Ν Ο Τ Σ Ο Ρ Π		
5	Ν Η Μ Ρ Ε Ν Ο Τ Σ Ο Ρ Π		
	Ν Ο Λ Υ Τ Α Β : Σ Η Λ Ε		
	Σ Η Δ Α Ι Σ Η Ν Μ : Α Ι Ε Τ Α		
	Σ Ι Ο Ν Ι Ε Κ Ε Ν Ε Θ Ο Β		
	Ε Λ Λ Ε Μ Ν Ω Ν Ι Ε Κ		
10	Σ Α Ν Ε Ρ Φ Ι Α Κ Ν Ο		
	Σ Α Δ Ο Ρ Ι Α Κ		

Πρὸς τ-
ὸν
Ἑρμῆ[ν].
πρὸς τὸν Ἑρμῆ[ν]
πρὸς τὸν Ἑρμῆ[ν].
5 . . . . . τ]έλης: Βάτυλος
. . . . . ἄτεια: Μησιείδης
... ὅς] βοηθε(ῖ)ν ἐκείνους
... ἐ]κεῖ(α)ν μέλλε-
10 ον καὶ φρένας
καὶ πόδας.

Vs. 6 Βάτυλος: Suidas s. v. *νιτάριον*· καὶ τὰς μικρὰς καὶ θηλείας Βατύ-
λας ἔλεγον; vs. 8 sequentes hoc quoque modo componi possunt: ὅστις
βοηθε(ῖ)ν ἐκείνους μέλλε(ι), [ε]μείνων [βί]ον καὶ φρένας καὶ πόδας.

81 Attica. In modum spirae voluta lammina circumdabat clavum tam arte compressa, ut fieri non posset, quin evolvendo destrueretur. Fragmentum cm. 8·5.

καταδ[έω] τοὺς ἐ[μοὶ] ἐχθρῶν
... πρὸς τὸν Ἑρμῆ[ν] . . . .
συνδ[έ]κτους· καὶ τούτους κα[ί] τὰ αὐτῶν ἅπαντα
... Πάτακον Φρεαρρέ: οἰκοῦν[τα].

Reliqua nec lego neque intellego. Vs. 4 Φρεαρρέ novum exemplum est locativi casus rarioris, qui semel notus est e CIA. II, 768, 24: Μ]αῖης Φαληρῆ οἰκῶν (Meisterhans p. 116 n. 1056) — Πάτακος v. Bechtel-Fick p. 306.

82 Attica. Tabella cm. 12·9 complicata et clavis duobus transfixa, olim scriptura completa, quae nunc omnis fere evanuit, restant tantum haec:

	ΚΑΙ ΧΙΩΝΙΔΗΣ . . .		καὶ Χιωνίδης . . .
	. . . ΤΟΥΣ ΠΑΝΤΑΣ . . .		. . . τοὺς πάντας . . .
	ΠΡΟΣΙΟΝ		πρὸς [τ]ὸν . . . . .
5	. . . ΛΥΣΙΣΤΡΑΪΗ	5	. . . Λυσιστρά[τ]η
	. . . ΠΡΟ		. . . πρό-
	ΣΤΟΝ		α τὸν
	ΕΡΜΗ		Ἑρμῆ-
10	Ν . . . ΚΑΙ ΓΛΩΤΑ .	10	ν . . . καὶ γλωτ(τ)α[ν]
	ΚΑΙ		καὶ . . . . .

83 Ἀττικῶς ἐξ Ἀμπελοκήπων. Fragmentum in latere superiore et dextro mutilum cm. 10-5 opisthographum.

a ΑΝΑΞΙΚΡΑΤΗΣ . . . . .
 ΗΡΑΚΛΕΙΤΗΣ . . . . .
 ΣΠΙΝΘΗΡ . . . . .
 ΣΑΤΥΡΟΣ ΤΟ ΤΟΥ . . . . .
 5 ΝΑΝΤΙΑΓΙΓΝΕ . . . . .
 ΩΝΑΥΤΑ . . . . .

a Ἀναξικράτης . . . . .
 Ἡρακλείτης . . . . .
 Σπίνθηρ . . . . .
 Σάτυρος τὸ του . . . [ἐ-
 5 ναυτία γήγνεσθαι . . . .
 υν αὐτὰ . . . . .

b . . . . . ΙΤΟ . . . . .
 . . . ΟΕΡΜΗΣΟΧ . . ΝΙΟΣ
 . . . ΤΟΙΣ ΤΑΕΝΑΝΤΙΑΠΡ . .
 . . . ΜΗΚΑΤΕΧΕΔΑ . Α .
 5 . . . ΞΙΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΜΕ
 . . . ΟΥΤ . . .

b . . . . . ΙΤΟ . . . . .
 . . . ο Ἐρμῆς ὁ χ[ρ]όμιος
 . . . τοῖς τὰ ἐναντία πρ[α]τ-
 τουσιν Ἐρμῆ μάτεχε ΔΑ.Α.Α.
 5 . . . Ἀναξικράτους καὶ τοῖς με-
 τὰ τούτ[ω]ν.

a vs. 2 Ἡρακλείτης ab Ἡρακλείτη derivandum; vs. 4 Σάτυρος] ο corr. e σ; vs. 5 γήγνεσθαι] υ corr. ex ε; vs. 6 αὐτὰ] τ corr. e δ.

84 Attica. Tabella cm. 37-3 opisthographa complicata clavoque transfixa.

a ΑΝΔΡΟΚΛΕΙΔΗΚΑΤΑΔΩ ΣΑΥΝΙΥΣΥΟΛΙΝΚΥΩΝΑΙΝΟΙΗΗΣΙΣΑΙΠΕΟΙΥΑΙΦΥΧΗΝΤΗΝ
 ΚΑΙΤΗΝΓΛΩΤΑΝΤΗΝΚΑΚΗΝΚΑΙΤΟΝΘΥΜΟΝΤΟΝΚΑΚΟΝΚΑΙΤΗΝ
 . ΗΚΑΚΝΗΤΝΗΧΥΛΑΝΗΤΙΑΚΝΟΚΑΚΝΟΤΝΟΛΥΘΝΟΙΑΚΝΗΚΑΚΝΗΤΝΑΤΛΤΥΝΙΝΗΤΙΑΚΥ.ΥΛΑΚΝΟΙΣΥΝΟΙ.
 ΚΑΚΗΝ
 b ΣΑΚΑΔΙΑΠΣΑΤΙΑΚΜΟΙΡΤΑΤΑΡΠΕΡΠΟΤΙΑΚΑΥΟΝΜΡΩΙΗΤΑΤΑΚΑΙΣΑΙΔΟΡΦΑ
 ΑΕΡΑ.ΑΡΡΕΙΑΚΜΟΤΝΜΕΟΤΟΡΡΑΝ.ΦΥΡΤΩΔΑΤΑΚ
 Α . Π Η Δ Ι . Ν Α Ι Μ Ω Δ Α Τ Α Κ Υ Ο Ν Α Ν Ι Α Μ Η Α Ε Μ Η Δ

a Ἀνδροκλείδη καταδῶ καὶ τὴν γλῶτ(τ)αν τὴν κακὴν καὶ τὸν θυμὸν τὸν κακὸν καὶ τὴν
 ψυχὴν τὴν κακὴν, καὶ τὸ ἐργαστήριον καταδῶ καὶ τοὺς παῖδας.
 Διονύσιον κατα[δ]ῶ καὶ τὴν γλῶτ(τ)αν τὴν κακὴν καὶ τὸν θυμὸν τὸν κακὸν καὶ τὴν ψυχὴν
 τὴν κακὴν.
 b Ἀφροδι(α)σία κατὰ ΤΗΩΡΜΝου καὶ τὸ ἐργα(σ)τ(ή)ριον καὶ τὰς πα(λλ)αμάς.
 Καταδῶ Τρύφ[ω]να πρὸς τὸν Ἐ(ρ)μ(ῆ)ν. (αὐ)τὸν καὶ ἔργα [ε]α(ί) ἔπεα.
 Δημέα (Δ)ημα(ε)του καταδῶ Μεν . ΙΛΗΓ . . Α

Latus posterius negligenter scriptum est; ἔπεα dignum quod notetur.

85 Attica. Tabella opisthographa cm. 7-3.

a ΒΙΑΙΟΝΤΟΝΦΙΛΟΝΙ
 ΚΟΥΔΟΥΛΟΝΚΑΤΑΔ
 Ω ΚΑΙΑΓΑΘΩΝΑ
 ΠΡΟ . . ΟΝΕΡΜΗΝ
 5 ΤΟΝΚΑΤΟΧΟΝ

a Βίαιον τὸν Φιλοῦ-
 κου δούλου καταδ-
 ῶ καὶ Ἀγάθωνα
 πρὸς τ]ὸν Ἐρμῆν
 5 τὸν κάτοχον.

b ΗΚΠΙΩΦΡΑΩΣΗΛΗΚΛΟΩΛΙΣ
 ΝΟΛΑΛ.ΓΝΚΛΛΙΥΗΑΑΣΟΔΙΟΞΛ
 ΩΡΑΝΗΝΙΑΩΑΚΑΤΑΚΑΤΥΟΝΞ
 ΤΑΚΚΟΜΤΙΣΙΚΟΣΚ.ΟΑΙ!Η
 5 ΑΝΚΑΙΣΟΙΤΡΗΣΙΧΑΙΡΣ
 ΓΔΟΑΣΗΚΑΤΙΠΡΕΙΣΙΧ!
 ΑΤΟΥΝ

b Aut Ἐphesia grammata
 sunt aut verba graeca,
 sed mutato litterarum or-
 dine (vs. 6 et 7 πόδας καὶ
 χεῖρας αὐτοῦ latere veri
 simile est): lectionem quae
 satisfaceret non inveni.

a vs. 1 Βίαιον nomen servi proprium fuisse hic discimus; vs. 3 ΔΩ corr. e ΔΟ. Superscriptum est huic versui aliquid, quod certo legere nequeo, videtur fuisse ΚΑΙΤΟΚ[Α]Π[ΗΛΕΙ]ΟΝ.

86 Attica. Tabella cm. 19-6 complicata clavoque transfixa.

ΩΔΑΤΑΚΝΗΝΕΘΣΟΡΔΑΝΑΝΗΝΑΘΥΜΕΦΙ
 ΚΑΙΑΝΩΜΟΡΔΑΝΑΙΜΙΣΠΟΔΑΣΧΕΙΡΑΣ
 ΠΡΟΣΤΟ.ΕΡΛ. . ΝΤΟΝΚΑΤΟΧΟΝ
 ΝΥΧΗΝΓΛΩΝΤΑΣΕΡΓΑΣΙΑΣ
 5 ΚΕΡΔΗ

Ἴφριμυθάνην Ἀνδρσοθένην καταδῶ
 καὶ Σμ(μ)ίαν Δρόμωνα· πόδας χεῖρας
 πρὸς τὸν Ἐρμῆν τὸν κάτοχον
 ψυχὴν γλῶντας ἐργασίας
 5 κέρδη.

Vs. 1 Ἴφριμυθάνης ignotus; vs. 4 γλῶντας pro γλώττας; conferas Μυρμουῦντα pro Μυρμουῦττα scriptum, Meisterhans p. 65, 4.

87 Attica. Tabella saec. IV pulcherrime scripta (extat unus versus in parte postica), cm. 41-4. complicata clavoque transfixa.

a ΚΑΤΑΔΩΚΑΛΛΙΑΝ:ΤΟΝΚΑΡΗΛΟΝΤΟΝΕΓΓΕΙΤΟΝΩΝΚΑΙΤΗΝΓΥΝΑΙΚΑΑΥΤΟΥ
ΘΡΑΪΤΤΑΝ:ΚΑΙΤΟΚΑΡΗΛΕΙΟΝΤΟΦΑΛΑΚΡΟΥΚΑΙΤΟΑΝΘΕΜΙΩΝΟΣΚΑΡΗΛΕΙΟΝΤΟΠΛΗΣΙΟΝΔΑ.ΦΗ
ΚΑΙΦΙΛΩΝΑΤΟΝΚΑΡΗΛΟΝΤΟΥΤΩΝΡΑΝΤΩΝΚΑΤΑΔΩΨΥΧΗΝΕΡΓΑΣΙΑΝ
ΧΕΙΡΑΣΠΟΔΑΣ:ΤΑΚΑΡΗΛΕΙΑΑΥΤΩΝ
ΤΟΝΟΙΚΟΤΗΝΑΥΤΟΥ
5 ΚΑΤΑΔΩΞΕΙΜΕΝΗΝΤ.ΑΔΕΛΦΟΝ:ΚΑΙΚΑΡΡΟΝΤΟΝΞΙΝΔΟΝ.ΠΩΛΗΝΚΑΙΓΛΥΚΑΝΘΙΝΗΝΚΑΛΟΥΣΙ
ΜΑΛΘΑΚΗΝ:ΚΑΙΑΓΑΘΩΝΑΤ.ΝΚΑΡΗΛΟΝ
ΟΙΚΟΤΗΝ
.ΟΝΞΕΙΜΕΝΟΥΣ:ΤΟΥΤΩΝΡΑΝΤΩΝΚΑΤΑΔΩ:ΨΥΧΗΝΕΡΓΑΣΙΑ..ΙΟΝΧΕΙΡΑΣΠΟΔΑΣ
ΤΟΝΓΕΙΤΟΝΑ
ΚΑΤΑΔΩΚΙΤΤΟΝΤΟΝΚΑΝΑΒΙΟΡΓΟΝΚΑΙΤΕΧΝΗΝΤΗΝΚΙΤΤΟΥΚΑΙΕΡΓΑΣΙΑΝΚΑΙΨΥΧΗΝΚΑΙΝΟΝ
ΚΑΙΓΛΩΤΤΑΝΤΗΝΚΙΤΤΟΥ
ΚΑΤΑΔΩΜΑΝΙΑΝΤΗΝΚΑΡΗΛΙΝΤΗΝΕΡΙΚΡΗΝΕΙΚΑΙΤΟΚΑΡΗΛΕΙΟΝΤΟΑΡΙΣΤΑΝΔΡΟΣΕΛΕΥΣΙΝΙΟΥ
ΚΑΙΕΡΓΑΣΙΑΝΑΥΤΟΙΣΚΑΙΝΟΝ
ΨΥΧΗΝΧΕΙΡΑΣΓΛΩΤΤΑΝΠΟΔΑΣΕΝΟΝ:ΤΟΥΤΟΥΣΡΑΝΤΑΣΚΑΤΑΔΩΕΜΜΗΜΑΣΙΑΣΦΑΡΑΓΙΑΙ
10 Κ ΠΡΟΣΤΟΝΚΑΤΟΧΟΝΕΡΜΗΝ
δ ΤΟΥΣΑΡΙΣΤΑΝΔΡΟΥΟΙΚΕΤΑΣ

a Καταδῶ Καλλίαν: τὸν κάρηλον τὸν ἐγ γεϊτόνων καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ
Θραῖτταν: καὶ τὸ καρηλεῖον τὸ φαλακροῦ καὶ τὸ Ἀνθεμίωτος καρηλεῖον τὸ πλησίον ΔΑ.ΦΗ
καὶ Φίλωνα τὸν κάρηλον: τούτων πάντων καταδῶ Ψυχὴν ἐργασίαν
χεῖρας πόδας: τὰ καρηλεῖα αὐτῶν.
5 Καταδῶ Σωσιμένην τ[ὴν] ἀδελφόν: καὶ Κάρρον τὸν οἰκότην αὐτοῦ τὸν σιδω[νο]πώλην καὶ Γλυκίαν: ἢ καλοῦσι
Μαλθακὴν: καὶ Ἀγάθωνα τ[ὸν] κάρηλον
τ[ὸν] Σωσιμένους οἰκότην: τούτων πάντων καταδῶ: Ψυχὴν ἐργασίαν β[ί]ον χεῖρας πόδας.
Καταδῶ Κίττον τὸν γεῖτονα τὸν καναβιο(υ)ργὸν καὶ τέχνην τὴν Κίττου καὶ ἐργασίαν καὶ Ψυχὴν καὶ πο(ῦ)
καὶ γλωτταν τὴν Κίττου.
Καταδῶ Μανίαν τὴν κάρηλον τὴν ἐπὶ κρή(η)ι καὶ τὸ καρηλεῖον τὸ Ἀρίστανδρος Ἐλευσίνιου
καὶ ἐργασίαν αὐτοῖς καὶ πο(ῦ).
10 κ Ψυχὴν χεῖρας γλωτταν πόδας πο(ῦ): τούτους πάντας καταδῶ ἐμ μνήματι ΑΣΦΑΡΑΓΙΑΙ
πρὸς τὸν κάτοχον Ἐρμῆν.

b τοὺς Ἀριστάνδρου οἰκέτας.

a vs. 1 ἐγ γεϊτόνων pro ἐκ γεϊτόνων positum (Meisterhans p. 83, 6) posterioribus denique temporibus in usum venit; vs. 2 CIA. II, 773 A commemoratur Θραῖττα καρηλῆς ἐμ Μελίτη οἰκοῦσα, ἀποφυγοῦσα Μενέδημον ἐμ Μελίτη οἰκοῦσα; τὸ καρηλεῖον τὸ φαλακροῦ aliter explicare nequeo nisi ut hoc nomen tabernae inditum fuisse putem, cf. n. 70 τὸ καρηλεῖον Ὀλυμπος: quo in titulo cum vs. 3 occurrat τὸ καρηλεῖον Ἀγάθων, in nostro quoque titulo τὸ καρηλεῖον τὸ Ἀρίστανδρος Ἐλευσίνιου nomen ab homine accepisse putandum est: Ἀρίστανδρος enim genitivi casus formam esse (ut Νικάνδρος Delii Bull. de corr. Hell. IX, 149, 63) propter formam Ἀριστάνδρου, quae in parte postica extat, haud existimem; fortasse etiam vs. 2 πλησίον . . . et vs. 8 ἐπὶ κρήνη tabernarum tituli sunt; vs. 5 Σωσιμένης

occurrit CIG. 2338, 77; σιδωνοπώλης vocabulum lexicis addendum; Γλυκίαν legitur in inscriptione Tanagraea Ἀθηναίων III p. 171; vs. 5. 6 scripturam bis redeuntem notes οἰκότην, cum in tergo scribatur οἰκίτης; vs. 7 καναβιοργός vox ἀπαξ λεγομένη; vs. 8 ἐπὶ κρήνη: cf. n. 55 a, 18 ἐν ἤττει; Ἐλευσίνιος Bechtel-Fick p. 299; vs. 9 lectio fere certa (aut ΑΣΦΑΡΑΓΙΝ, aut ΑΣΦΑΦΑΓΙΑΙ), sensum non inveni; τάφον, ἀρῶν inferre non licet, latere videtur ἀσφάραγος = ἀσπάραγος, quem vi magica praeditum fuisse ita ut in diris adhiberi possit, mihi quidem notum non est. Fortasse etiam subest nomen regionis alicuius; Maassius ἀσφάραγος pro gutture accipiendum putat, quod initio versus omissum postea in fine scriptum sit.

88 Attica. Tabella cm. 15-13 complicata clavoque transfixa Romanorum temporum opisthographa.

a ΕΡΜΗΚΑΤΟΧΕ
ΚΑΤΕΧΕ
+ΡΕΝΑΣ
ΓΛΩΤΑΝ
5 ΟΑΚΛΛΤΥΩΤΟΔΕΥΙ
.ΝΑΝΤΙΑΕΙΝΑΙΚΑΛΛΙ
ΑΙΠΡΟΣΜΙΚΙΩΝΑΟΤΙ. . . .
ΠΙΚΑΙΤΟΙΑΥΤΑΚΑΛ
ΛΙΟΥΣΥΝΔΙΚΟΙΣΚΑΤΑ
10 ΜΙΚΙΩ.ΟC
ΙΑΙΛΛΑΧ
.ΕΝΠΙΝΑΝΤ. .
ΕΙΝΑΙ
b ΕΡΜΗ
ΚΑΤΟΧΕ
ΚΑΤΕΧΕΦΡΕ

a Ἐρμῆ κάτοχε
κάτεχε
φρένας
γλωτ(τ)αν
5 (τοῦ Καλλίου· δέω)
ἐ]ναντία εἶνα Καλλι-
αι πρὸς Μικίωνα ὅτι [ἄν εἰ-
ποι καὶ τοιαῦτα Καλλί-
λου συνδίκους κατὰ
10 Μικίωτος.
Καλλία
(πάντα ἐναντία)
εἶνα.
b Ἐρμῆ
κάτοχε
κάτεχε φρέ(νας).

Inceperat scriptor in postica parte, tum nescio qua re commotus in anticam se contulit.

89 Attica. Tabella cm. 15.9 opisthographa complicata clavoque transfixa.

a ΔΕΞΠΟΤΑΕΡΜΗ
 ΚΑΤΟΧΕΚΑΤΕΧΕ·ΦΥΡΝΙΧΟΝΚ.ΙΤΑΑΚΡΩΙΑΑΥΤΟΥ
 ΤΟΞΡΟΔΑΣ: ΤΗΝΚΕΦΑ...Ν
 ΤΑΣΧΕΙΡΑΣ· ΤΗΝΓΑΣΤ...Α
 5 ΨΥΧΗΝ ΤΗΝΠΙΜΕΛΗΣ
 ΦΥΞΙΝ ΔΕΞΠΟΤΑΕΡΜΗ
 ΤΗΝΠ.ΝΙΝ ΚΑΤΟΧΕΚΑΤΕΧΕ
 ΚΙΤ.ΟΝΚΑΤΑΑΚ...ΙΑ
 ΤΗΝΨΥΧΗΜ
 10 ΚΑΙΤΟΞΦΡΥΣ.ΞΙ
 ΚΑΙΤΗΣΡΔΩ
 ΧΥΗΗΩΥ.

b ΔΕΞΠΟΤΕΗΡΜΗ
 ΚΑΤΕΧΕΧΑΙΡΥΛΗΝ
 . . ΤΑΔΩΑΥ.ΗΣΚΑΙ. . . ΑΚΡΤΗΡΙΑΛΑΝΗΣ
 ΚΑΙΑΔΩΧΑΙΡΥΛΗΣΤΟΥΤΟΣ. . . . .
 5 ΚΑΤΑΔΩΤΑΣΧΑΙΡΑΣΤΑΣ.ΕΙΡΑΣ
 ΤΟΝΝΟΥ:ΨΥΧΗΣΤΗΝΚΕΦΑΛΗΣ
 ΤΗΝΕΡΓΑΣΙΑΝ:ΤΗΝΚΑΡΔΙΑΣ
 ΤΗΝΦΥΞΙΑΝ
 ΤΗΝΓΛ.ΤΑΝ

a Δέσποτα Έρμη
 κάτοχε κάτεχε Φ(ρύ)νυχον κ[α] τὰ ἀρω[τήρ]ια αὐτοῦ
 το(ύ)ς πόδας: τὴν κεφα[λή]ν
 τὰς χεῖρας τὴν γαστ[έρ]α
 5 ψυχὴν τὴν πτελῆς
 φύσιν Δέσποτα [Έ]ρμῆ
 τὴν π[υ]ξίαν κάτοχε κάτεχε
 Κί[τ]ρον κα(ί) τὰ ἀρω[τήρ]ια
 τὴν ψυχὴν
 10 καὶ το(ύ)ς (δ)φρύς ξι
 καὶ τῆς ΡΔΩ
 (ψυχὴν) Ω.

b Δέσποτε (Έ)ρμῆ
 κάτεχε Χαῖρ(υ)λλήν
 καίταδ(ω) αὐ[τ]ῆς καὶ [τὰ] ἀρω[τήρ]ια αὐ[τ]ῆς

κα[τ]αδ(ω) Χαῖρ(υ)λλ(λ)ῆς τοῦτο(υ)ς . . . . .
 5 καταδ(ω) (τὰς χεῖρας) τὰς [χ]εῖρας
 τὸν νοῦ: ψυχῆς τὴν κεφαλῆς
 τὴν ἐργασίαν: τὴν καρδίαν
 τὴν οὐσία[ν]
 τὴν γλ[ω]τ(τ)αν.

Adscribam hanc tabellam quarto a. Chr. n. saeculo propter a vs. 3 τὸς = τοὺς sim. et interpungendi rationem: nam et tribus punctis distinguitur. Graecitas ipsa inferioris notae est. — a vs. 3 in nomine Φρύνυχος transpositum est ρ; similia eius generis exempla, ut Κάρπασος — Κάρπασος collegit G. Meyer § 173; χον corr. e χεν; ἀρω[τήρ]ια supplevi e B 3; vs. 7 φύσις = αἰδοῖον, Kuhnert Feuerzauber, Rhein. Mus. II p. 48, 6; vs. 11 restant vestigia nominis alicuius a voce ΔΩΡΟ incipientis. — b vs. 1 δέσποτε vocativus casus notandus; vs. 2 Χαῖρ(υ)λλή CIA. II, 2187; vs. 3 semel abundat αὐτῆς.

90 Attica. Tabella cm. 20.7 opisthographa complicata clavoque transfixa.

a ΚΑΙΠΡΟΣ ΘΕΟΔΤΗΝ ΚΑΙΟΤΙ
 ΤΟΝΚΤΟΦΟΝ ΚΑΤΑΔΩ ΕΓΑΙΗΤΑΙ
 ΕΡΪΜΗΝ ΚΑΙΑΦΤΕΝ ΠΡΟΤΟΝΔΟΛΙ.Ν
 ΣΝΔΕΚΑΤΟΧΟΣ ΚΑ.ΤΗΝ ΕΡΜΗΝ
 5 ΓΙΝΟΝ ΓΛ.ΤΑΝ ΔΟΛΙΑΑ.ΒΗΝΤΣ
 ΤΟΝΑΓΘΟΝ ΚΑΙΧΗΡΑΣ ΓΙΝΗΣΘΑΙ
 ΚΑΙΡΟΔΑΣ
 ΚΑΙ

b ΚΑ.ΠΟΡ.ΤΗΣ+ΔΟΝΙΑ.
 . . ΕΜΙ.ΑΙΑΝΚΤΑΜΕΝΕ
 ΕΥΝΗΣΑΤΕΡΓΙΝΟΝ
 ΚΑΙΚΑΤΑΚΟΙΜΩΜΕ.ΗΙ
 5 ΚΑΙΑΝΤΗΚΑΙΕΤΙΕΞΤΙ
 ΑΓΕΙ

a Καὶ πρὸς Θεοδ(ό)την καὶ ὅτι
 τὸν κ(ά)τοχον καταδ(ω) εἰ(ρ)γάξ(ε)ται
 Έρ(ι)μῆν καὶ α(ύ)τ(ή)ν πρὸ(ς) τὸν δόλι(ο)ν
 σὺ δὲ κάτοχος κα[ί] τὴν Έρμῆν.
 5 γίνου γλ[ω]τ(τ)αν δόλια ἀδ(λιά) τε.
 τὸν ἀγ(α)θόν καὶ χ(εῖ)ρας γίν(ε)σθαι.
 καὶ πόδας καὶ πῶδες

b κα[ί] (πρὸς) τῆς χ(ε)ρ(υ)λλ(α)ς
 . . ΕΜΙ. αἶαν κτάμενε
 εὐνῆς ἀτερ γίνου
 καὶ κατακοιμώμ[ε]ν[υ]ν
 5 καὶ αὐτῆ καὶ ἔτι ἔστι
 ἀγει.

Hanc inscriptionem recentioris aetatis esse docent formae a verbo *γίνωμαι* derivatae (*γίνου γίνεσθαι* pro *γίγνου γίγνεσθαι*), quae inde ab initio tertii a. Chr. n. saeculi in usum veniunt. Bis occurrit tamen vetustius illud † = X, *e* longa et brevis inter se confunduntur. Sententias quas exprimere voluit scriptor plane adsequi non potui in parte postica, vs. 1

devereri videtur Theodota τῆι sive Γῆι *χρῆσθίκα*: quod si certum esset, referrem hanc tabellam inter reliquas Mercurio et Terrae dedicatas (*B*). Vs. 3 Ἐριμῆν e Maassii sententia non scribendi, sed loquendi errore ortum. Vs. 5 αὐτῆι ab αὐτέω forma ionica verbi αὐτάω derivatum. Ceterum rythmus quidam metricus aures legentis offendit.

91 Attica. Tabella cm. 12·9 extrinsecus conscripta complicata clavoque transfixa.

<p>Κ Α Τ Α Δ Ω Ω Φ Ε Λ Ι Ω Ν Α Κ Α Ι Κ Α Ν Θ Α Ρ Ι Δ Α Π Ρ Ο Σ Η Ρ Μ Η Ν Χ Θ Ο Ν Ι Ο Ν Κ Α Ι Κ Α 5 Τ Ο Χ Ο Ν Η Ρ Μ Η Ν Ω Φ Ε Λ Ι Ω Ν Α Κ Α Τ Α Δ Ω</p>	<p>Καταδῶ Ὀφελίωνα καὶ Κα- νθαρίδα πρὸς (Ἐ)ριμῆν χρῆσθον καὶ κἀτοχον 5 (Ἐ)ριμῆν. Ὀφ- ελίωνα καταδῶ.</p>
---	--

92. 93 Patissia. Duae erant laminae inter se cohaerentes.

92 Tabella cm. 21·4 opisthographa clavoque transfixa, scriptura adeo tenui, ut ne munito quidem oculo satis explanari possit.

<p><i>a</i>   Η Ρ Μ Η Α . Τ . . . . . Ε . . . . . Λ . Α Τ Ο Ι Ε Ι Τ Ι Ν . Σ Ε Κ Κ Α Τ Α Ι Ν . . .   Κ Α Τ Α Δ . . . . . Σ Χ Υ Ι Ο Ν Κ Α Σ Χ Ι Σ Ι Α Ν Α Ο Ν . Ρ Η Η Λ . Ε Κ Α . Ε Χ Ε Ι   Ι . Ι Α . . . . . Ν Ο Ν . . . . . Α Ρ Ι . . . . .   5 . . . . . Δ Λ . Α Ρ Ο Ι . Ι Κ Α Ι Ι Σ Ε Ι Ρ Α Ν Η Ο Σ Μ Ρ Ι Ν Τ Η . Η . Ι Κ . . . . .   Α Ν Ι   Ι Η . Ρ Ο . Κ . Λ Ι Σ Ι Ν Α Π Ι Α Θ Ε Ρ Κ Α Ι Τ Η Ν . . . . .   Κ Ι Σ Τ Ο Ν . Α Σ Μ Ι Ρ Τ Η . . . . . Α Ρ Γ Ο Ν Ρ . Ι Ρ Α Σ Ι Ο Τ Α</p> <p><i>b</i>   Ε Ρ Γ Α Σ Α Σ Ο Ι Μ Α . . . . . Α Π Ρ Ι Ε Ι Ρ . . . . .   Ε Ι Ρ Α . . . Ο Π . . . . . Ι Α . . . . . Ο Τ Ρ . Ε Ι . . . . Μ   Σ Ω Σ Α . . Ο Ι Λ Υ Η . . . . . Ι Α Χ Υ Ψ Ι . . . . .   Α Π Ι Γ Α . . Ι Κ . Γ Ι . . . . .</p>
--

Litteras omnes fere incertas esse moneo, certa tantum haec sunt:

<p><i>a</i> Ἐ]ριμῆ καταδ[ῶ Α]σχυ[ύ]λ]ον κα(ι)</p>	<p><i>b</i> Ἐργα.</p>
--	-----------------------

93 Tabella cm. 8·4 opisthographa complicata in latere inferiore mutila.

<p><i>a</i> Ε Ρ Μ Η . . . . . Κ Ο Ι Ψ Υ Χ Η Ν Ε Ρ Μ Ε Δ Ο Λ Ι Ε Τ Η Σ Π Υ Ρ Ρ Ο Υ Γ Υ Ν Α Ι Ε Ρ Μ Ε Κ Α Τ Ο Χ Ε Μ Α Μ Μ Ι Α Σ Ι Ε Ρ Ο Υ Σ . . Σ Χ Ε Ι Ρ Α Σ Κ Α Ρ Δ Ι Α Σ Π Ο Δ Α Σ 5 . . Μ Α Μ Μ Ι Ε Ρ Ο . . . . Τ Ι Κ Α Τ Ο Χ . . . . Τ Ι Ο . . . . .</p> <p><i>b</i> Κ Α . . . . . Λ Ι Α Τ Η Ν Π Υ Ρ Ο Γ Υ Ν . . . . . Ν Υ . Η Ν Π Ο Δ Α Σ Χ Ε Ι Ρ Α Σ Σ Χ Μ Α Κ Α Ρ Δ Ι Α Μ Β Ι Ο Ν Τ Α Ρ Η Μ Α Τ . Ε Ι . 5 . Α Ε Σ . Α Υ Τ Ε Ι . . . Α Ρ Α . . . . . Λ . . . . Π . . . . .</p>	<p><i>a</i> Ἐριμῆ [χρῆσθίκα· λά]βοι ψυχῆν Ἐριμῆ) δόλιε· τῆς Πύρρου γυναι(κός) Ἐριμῆ) κἀτοχε· μαμμίας Ἱερούς τὰς χεῖρας καρδίας πόδας 5 .. μαμμί(α) Ἱερ(ώ) . . . . ΤΙ κἀτοχ[ε] . . . . ΤΙΟ . . . . .</p> <p><i>b</i> Κα]ταδῶ . . .]λια τῆν Πύρ(ρ)ο(υ) γυν[αίκα] ψυ[χ]ῆν πό- δας χεῖρας σώμα καρδίαν βίον τὰ ῥήματα[ε] εἰ . 5 . Α Ε Σ . αὐτ(ῆ)ε . . . αρα . . . . . Λ . . . . Π . . . . .</p>
---	---

a vs. 6 fortasse latet ΕΚΑ]ΤΗ. Ἱερώ exstat mulieris nomen Bechtel-Pick p. 150.

94 Patissia. Tabella cm. 14.23 complicata.

Δ Ε < Π Ο Τ Α Κ Α Τ Ο Χ Ε
 Κ Α Τ Α Δ Ε Ν Υ . Δ Ι Ο Κ Λ Η Ο Σ Τ Ο
 Ε Μ Ο Ν Α Ν Τ Ι Δ Ι Κ Ο Ν Τ Η Ν Γ Λ
 Ω Τ Α Ν Κ Α Ι Τ Α Ι Ξ Φ Ρ Ε Ν Α C
 5 Κ Α Ι Τ Ο Ι C Δ Ι Ο Κ Λ Ι Ο C Β Ο Ε Θ Ο Ι C
 Π Α Ν Τ Α C Κ Α . Τ Ο Ν Λ Ο Γ Ο Ν
 Α Υ Τ Ο Κ Λ Ι Ι Λ C Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ι
 Α C Κ Α Ι Τ Α Δ Ι Κ Α Ι Ω Μ Α Τ Α
 Λ Π Λ Ι Ι Α Α Π Α Ρ Α C Κ Ε Α
 10 Ξ Ε Τ Α Ι Ε Ρ Ε Μ Ε Κ Α Ι Κ Α Τ Ε
 Κ Α Χ Ε Α Υ Τ Ο Ν Α Π Α Ν Τ Α Τ Α Δ Ι
 Δ Ι Ο Κ Λ Ε Ν
 Κ Α Ι Ω Μ Α Τ Α Τ Α Ε Ρ Ε Μ Ε
 Π Α Ρ Α C Κ Ε Υ Α Ξ Ε Τ Α Ι Μ Ε
 Α Ν Υ C C Α Ι Τ Ο < Β Ο Ε Θ Ο < Τ Ο < Δ Ι Ο Κ Λ Ε
 15 Ο < Κ Α Ι Η Τ Α C Θ Α Ι Δ Ι Ο Κ Λ Ε Ν
 Α Ρ Ε Μ Ο Ε Ν Π Α Ν Τ Ι Δ Ι Κ Α
 < Τ Ε Ρ Ι Ο Ι Κ Α Ι Μ Ε Θ Ε Ν Α Ν Ε Ϊ
 Δ Ι Ο Κ Λ Ι Δ Ι Κ Α Ι Ο Ν

Δέσποτα κάτοχος
 καταδ(η)νύ[ω] Διοκλή(ω)ς τὸ(ν)
 ἔμὸν ἀντίδικον· τὴν γλ-
 ῶτ(τ)αν καὶ τὰ(ι)ς φρένας
 5 καὶ τοῖς Διοκλ(έου)ς βοη(θ)οῖς
 πάντας κα(ι) τὸν λόγον
 αὐτο(ῦ) κα(ι) τὰς μαρτυρί-
 ας καὶ τὰ δικαιώματα
 (ἅπαντ)α ἃ παρῆκε(ν) ἰ-
 10 ζεται ἐπ' ἐμὲ καὶ κάτε-
 (κα)χε αὐτόν· ἅπαντα τὰ δι-
 καιώματ(α) Διοκλ(ή)ν τὰ ἐπ' ἐμὲ
 παρῆκεν ἄζεται μ(ή)
 ἀνύσ(σαι) το(ῦ)ς βο(η)θ(ο)ῦς το(ῦ)ς Διοκλέ-
 15 ο(ν)ς καὶ ἡτ(τ)ᾶσθαι Διοκλ(ή)ν
 ἀπ' ἐμο(ῦ) ἐν παντὶ δικα-
 στ(η)ρίω καὶ μ(η)δ' ἐν αὐτ(ῇ)
 Διοκλ(ε)ῖ δίκαιον.

Litterae hominem produunt a scribendi arte alienum, qui monumentorum litteras aemulari voluerit; scribendi rationis verba declinandi atque enuntiata componendi artis aequae ignarus fuit. Vs. 2 καταδενύω (E ex A corr.): vide n. 75; ΤΟ]Τ et vs. 3 priorum vocalium N finale postea additum;

vs. 4 ΤΑΙΞ] utrum, ut in sequenti versu, casus miscuerit, an loquendi aliqua consuetudine vulgari inductus sit, discernere non audeo; vs. 11 ΚΑ et Ν postea sunt addita; si genuina est tabula — qua de re haud dubito — curiosissimum exemplum est periculi ab homine inerudito facti.

95 Αστύνης 1886. Tabella opisthographa cm. 7.23 complicata clavoque transfixa.

a . Α Τ Α Δ Η Ξ Ω Ε Γ Ω Ι
 . . Π Η Ο Τ . Α Ν Α Ρ Ι
 . Χ Θ Η Ν Μ . Η Α Μ
 Φ Λ Η Ν Τ Η Ν . . . . .
 5 Κ Ρ Ι Τ Ο Ν . . . Π Α
 Τ Ω Ν Κ Α Ι . . Ε . Α Ρ Ι Ξ Τ
 Η Ι Κ Α Ι Κ Α Λ Λ Ι Μ Α
 . Η Ν Κ Κ Α Ι Κ Α Ξ Α Ι
 Ω Τ Ω ! . ! Δ ! Ω .
 10 Φ Ι Λ Ο Ν . . . Λ Λ Λ
 Κ Β Η Ν Κ . Τ . . Υ
 . . . . . Ι . . .
 Ξ Α Ν . . . Η . . .
 Π Ο Ν . . Μ Ι Α Ν
 15 Τ Η Ν Ξ Ε Ν . . Α .
 Κ Ο Ξ Τ Κ Α Ι Τ Η Ν
 Τ . . . . . Τ Η Ν
 Μ Ο Λ . . Ο . . Ξ
 Τ Ρ . Ν Ε Ξ . Ν Ο Ι Ν
 20 Ο Ξ Ε Ι Ν Ε Κ Α
 Κ Α Ι Ξ Ε . Ι Η Α Ι
 Τ Η Ν
 Α Τ Α Κ Ε . . .
 Κ Α Ι Α Ι . . .
 25 Η Ξ Κ Α Τ Α Δ . .
 Κ Α Ι Τ Ο Ξ
 Π Ρ Ο Ε
 Ξ Ο Ν Φ Ι Ε
 Λ Λ Ο Θ Ι Α
 30 ! Α Λ Ι
 Ν Τ Ε .
 Ε Μ Ε

b Κ Α Ι Μ Ε Ν Ω Ν Α
 Τ Ο Ν Α Ρ Ι Ξ Τ Ο Κ Λ . . .
 Κ Α Ι Α Υ Τ Ο Ν Κ Α Τ Α Ρ Α Τ Α
 Μ Ε Ν Ω Ν Ο Ξ Κ Α Ι Τ Η Ν
 5 Γ Λ . Τ Α Ν Κ Α Ι Κ Π Ρ Ο Ξ
 Κ Ε Π Η Κ Α Ι Ε Ρ Α
 Κ Α Ι Π Ρ Τ Ο Κ Υ Ρ Ι Ο Ξ
 Α Χ Ρ Ε Ο Ν Ε Ι Ν Α Ι
 Κ Α Ι Π Ι Θ Ι Ο Ν Κ Α Ι Ε Κ Ο
 10 Δ Ι Ν Η Ν Κ Α Ι Τ Ο Ν Β Ο
 Α Υ Τ Η Ξ Κ Α Ι Π Ρ Ο .
 Α Ν Α Φ . Α Υ Τ Η Ξ
 Κ Α Ι Ξ Ε Ν Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Ν
 Κ Α Ι Ν Ω Ο Δ Ο Μ Ο Ν
 15 Κ Α Ι Κ Ο Ι Ρ Α Ρ Ι Ξ Ε Π Ε Φ Ι
 Ε Ν Ν Ι Κ Ι Χ Α Ξ Δ Ι Ο Ν
 Τ Ο Ξ Α Ι Ο Δ Φ Α Ν Ο Κ Ο Ρ
 ! Ω Ω ! Ν ! Ο Τ Ω Ω Ω
 Ι Α Ω Ρ Μ Χ Ο Υ Φ Λ Β Ε Υ Ξ
 20 Λ Υ Ξ Ι Μ Α Χ Ι Δ Ρ Η Ξ
 Φ Ι Λ Ι Ν Ο Υ Π Ε Ρ Α Ε
 Ε Χ Ε Ι Θ Ε Ο Ξ Κ Α Τ Ο
 Χ Ο Ξ Ξ Υ Ν Η Γ Ο Ρ Ο Υ
 Ξ Τ Ο Ν Ε Τ Α Ν
 25 Κ Ι Ο Υ Κ Α Ι Η Δ Υ Λ Η
 Τ Η Ν Τ Ι Μ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Ξ
 . Κ Α Λ Δ Α Ν Π Λ Α Ι
 Λ Ο Ν Τ Η Μ .
 Λ Υ Χ Ν . Ο Ν Ο Ν
 30 Κ Α Υ Β Ι Ξ Τ Ρ Ξ
 Τ Η Ν Τ Η Ν Χ Ν
 Ο Γ Ο Ν Ξ Μ Ο
 Λ Ε Υ Ο Ν
 Κ Α Ι - Α
 35 Κ Α Α Γ Ω Ι Κ
 Ν Μ Η

Tituli huius, quem temporis iniquitate male habitum esse dolemus, verba quae certo constituere potui, haec sunt:

<p>a K[αταδήσω ἐγὼ . .... (Ἀριστίαν) .. ἢν τὴν [Ξενο- 5 κρίτου . . . . καὶ Ε[ὐ]αρίστ- ην καὶ Καλλιμά- χ]ην καὶ . . . . .</p> <p>10 φίλων . . . .</p> <p>15 τὴν Ξει[(οαρί- του) καὶ τὴν</p> <p>25 . ης καταειῶ καὶ το(ύ)ς προ .</p> <p>32 ἐμέ .</p>	<p>δ καὶ Μένωνα τὸν Ἀριστοκλ[έου]ς καὶ αὐτὸν κα(ί) τὰ ἔργα τὰ Μένωνος καὶ τὴν 5 γλ[ῶ]σ[σ]α(ν) καὶ . . . . . ἔπη καὶ ἔργα καὶ πρ(ὸς) το(ύ)ς κυρί(ο)ς ἀρχε(ῖ)ον εἶναι καὶ Πέσιον καὶ (Νεο- 10 δίκην) καὶ τὸν . . αὐτῆς καὶ . . . . Ἀναφ(λύστιον) καὶ Ξενοκρίτων καὶ [(Ξωσί)]νριμον? 15 καὶ Ἀρι . . . . (Νικίαν Χαρίσιον)? το(ύ)ς Διοφαν . . . . μέγρου Φλυεύς 20 Λυτιμαρχ[ιδ]ε(ρ)ης Φιλίνου Περαιεύς) ἔχει Σεός κἀπο- χος συνηγόρου- ς τὸν (Εὐμαι- 25 ρου) καὶ Ἡδύλη(ν) τὴν Τιμοκράτο(υ)ς.</p>
--	--

Titulus mutato litterarum ordine litterisque omissis obscurior factus. δ vs. 21 Σεός κἀποχος Mercurium esse e reliquis eiusdem generis diris apparet.

96. 97 Eustratiades, Ἐφημερίς ἀρχαιολογική 1869 p. 334. 'Μολύβδωια ἐλάσματα ἔχοντα ὁμοίαν ἀεὶ καὶ καταδείξεις εὐρέσθησαν ἄλλοτε ἐν τάφοις Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς καὶ ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ Θησαυρῷ τῶν ἐλληνικῶν ἐπιγραφῶν ἀρ. 538. 539. 1034 (= coll. nostr. n. 101. 100. 99). ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἡ ἀνάγνωσις δὲν βεβαίη ἀπὸ τὰ δεξιὰ πρὸς τὰ ἀριστερά, ὡς ἐν τοῖς προκειμένοις. καὶ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ὑπ' ἀρ. 405 (= n. 108) δημοσιουμένητι ἐλάσματι τῷ ἐν τῇ συλλογῇ τῇ ἐν τῷ Βασιλικῷ μίαν μόνην λέξις, τὸ ὄνομα Σωσιπλῆα φησινεῖται πως γεγραμμένου οὕτως. Ὁ ἡμέτερος μέγρος ἐγνωρίζε φησινεῖται ἀκριβέστερον τὴν τέχνην, δι' ἧς αἱ ἀεὶ καὶ καταδείξεις δύνανται καὶ ἐνεργήσωσι. διότι εἶναι γνωστὸν, ὅτι τὰ ἡμέτερα γράμματα δοξάζουσιν, ὅτι αἱ κατάρτα αὐτῶν τότε μόνον, ὡς λέγομεν, πιάουσι, ὅταν τὸ ἀρμόδιον ἐνδυμα τῶν φοροῦσιν ἀνάποδα. ἄλλως ἢ κατάρτα αὐτῶν μένει ἀτελεφορητοῖς κατὰ τοιαύτην τινὰ δόξαν καὶ ὁ ἡμέτερος μέγρος ἐγραψεν οὕτω τὰς ἀεὶς του καὶ ἀνάποδα τὸ ὄνομα Μιμίων κατῶθεν ἐν τῷ μικροτέρῳ ἐλάσματι. ἀναμφιβόλως δὲ καὶ τὰ δύο ἐλάσματα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μέγρου ἐγράφησαν, ἐν καὶ ἐν τῇ τῶν γραμμάτων στροφῇ παρατηρεῖται διαφορὰ τις ἐν αὐτοῖς.'

96 Kumanudes 2584. Ἐφ. ἀρχ. 1869 n. 406 tab. 49β. Lammina plumbea in tumulo Piraei reperta.

Μιμίωνα (ει)
ἐγὼ ἔλαβον
καὶ ἔδθησα
τὴν γλώσσαν
5 καὶ τὴν ψυχὴν
καὶ τὰς χεῖρας
καὶ τοὺς πόδ-
ας καὶ ε[ἶ] τι μέλ-
λει ὑπὲρ Φίλω-
10 νος φθίνεσθαι
ῥῆμα ποιηρόν,
ἢ γλώσσ' αὐτοῦ

μόλυβδος γένοι-
το. καὶ κέντησον
15 αὐτοῦ τὴν γλώσ-
σαν τὰ χεῖρματα, ἃ
ἔχει ἢ χεῖρίζει ἄ-
χωρα καὶ [ἔ]μοιρα
γένοιτο.
20 WIKIΩN

'Ἡ γραφὴ τῶν πρώτων 19 στίχων εἶναι ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ἀπὸ δεξιῶν πρὸς ἀριστερά μετὰ ἀνωκελίων τῶν ἐν τισι τῶν γραμμάτων' Kum.

97 Kumanudes 2585. Ἐφ. ἀρχ. 1869 n. 407 tab. 49α. Lammina plumbea in tumulo Piraei reperta.

Μιμίωνα ἐγὼ ἔλαβον καὶ
(καὶ) ἔδθησα τὰς χεῖρας καὶ
τοὺς πόδας καὶ τὴν γλώσσαν
καὶ τὴν ψυχὴν καὶ εἶ τι μέλλει(ε)
5 ὑπὲρ Φίλωνος ῥῆμα μοχθηρὸ
(καὶ τῇ)
ν φθίνεσθαι, ἢ γλώσσα αὐτοῦ
μόλυβδος γένοιτο. καὶ κέντ-
[η]σον αὐτοῦ τὴν γλώσσαν καὶ
10 εἶ τι μέλλει ἐργάζεσθαι, ἀνώθη-
τα αὐτῷ γένοιτο καὶ ἄχωρα
καὶ ἄμοιρα καὶ ἀφραῖ αὐτῷ
ἀπαντα γένοιτο. Ἰπποκρί-
την καὶ Σωκράτην ἐγὼ
15 ἔλαβον καὶ ἔδθησα τὰς
χεῖρας καὶ τοὺς πόδας καὶ
τὴν γλώσσαν καὶ τὴν ψυχ-
ὴν καὶ εἶ τι μέλλουσιν
ὑπὲρ Φίλωνος ῥῆμα μοχθ-
20 ηρὸν ἢ ποιηρὸν φθίνεσθαι
ἢ κακόν τι ποῆσαι, ἢ γλ[ῶ]σ-
σα αὐτῶν καὶ ἢ ψυχὴ μόλυ-
βδος γένοιτο καὶ μὴ δύναντο
φθίνεσθαι[ε] μὴδὲ ποῆσαι, ἀλλὰ
25 τὴν γλώσσαν καὶ τὴν ψυχὴν
αὐτῶν κέντησον, καὶ εἶ τι
αὐτοῖς εἴ[σ]τι ἢ μέλλει τι εἶναι
χρημάτα ἢ οὐσία ἢ ἐργασία
ἀπαντα ἀνώθητα καὶ ἄ-
30 χωρα καὶ ἄμοιρα πάντα
αὐτοῖς γένοιτο καὶ ἀφραῖ
αὐτοῖς ἔστω.
(Ἀριστῷ ἐγὼ)
Ἀριστῷ ἐγὼ ἔλαβον καὶ ἔδη-
35 σ[α] τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας
καὶ τὴν γλώσσαν καὶ τὴν ψυ-
χὴν καὶ μὴ δύναντο ὑπὲρ Φί-
λωνος φθίνεσθαι ῥῆμα πο-
ιηρὸν ἀλλὰ ἢ γλώσσα αὐτῆς μό-
40 λυβδος γένοιτο καὶ κέντησον
αὐτῆς τὴν γλώσσαν.

Vs. 2 (καὶ) ἔδθησα Kum. nonne κατέδησα?; vs. 8. 9 κεντήτησον Kum. errore; vs. 21 ποῆσαι Meisterhans p. 44; καὶ ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς ἢ γραφῆς εἶναι ἀπὸ δεξιῶν πρὸς ἀριστερά, ἀλλὰ τὰ γράμματα ΒΓΕΚΝΡΞ βλέπουν πρὸς δεξιὰ' Kum. — Quamvis dei nomen in his tabellis non invocetur, tamen eas hic posui, prece 'κέντησον' invocari Mercurium ratus, qui inter deos diras audientes nusquam fere desit.

B. INVOCATVR TERRA MATER.

98 Patissia. Tabella cm. 16.4 complicata clavoque transfixa.

ΕΥΡΥΠΤΟΛΕΜΟΣ ΑΓΡΥΛΗ.Ε. . . . ΥΠΤ. ΕΜΟΝ ΚΑΤΑ ΔΩ ΚΑΙ ΞΕΝΟΦΩΝΤΑ
 ΞΕΝΟΦΩΝ ΤΟΜΜΕΤΕΥΡΥΠΤΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΓΛΩΤΤΑΣ ΤΑΣ ΤΟΥΤΩΝ ΚΑΙ ΕΠΗ ΚΑΙ
 ΕΡΓΑΤΟΥΤΩΝ ΚΑΙ ΕΙΤΙΒΟΥΛΕΥΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΕΙΤΙ ΠΡΑΤΤΟΥΣΙΝ ΑΤΕΛΗ
 ΑΥ. . . Ι. ΓΕΝΟΙΤΟΦ. . ΗΓΗΚΑΤΕΧΕΕΥ. . ΠΤΟΛΕΜΟΝ. ΑΙ ΞΕΝΟΦΩΝΤΑ
 5 ΚΑΙ ΑΔΥΝΑΤΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΕΙΚΑΙ ΑΤΕΛΕΙΣ ΚΑΙ ΦΘΟΗΝ ΕΥΡΥΠΤΟΛΕΜΩΙ
 ΚΑΙ ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΦΙΛΗΓΗ ΒΟΗΘΕΙΜΟΙΑ ΔΙΚΟΥΜΕΝΟΣ ΓΑΡ ΥΠΟ ΕΥΡΥΠΤΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ
 ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΚΑΤΑ ΔΩ ΑΥΤΟΥΣ

Εὐρυπτόλεμος Ἀγρυλῆ[Σ]ε[μ]. Εὐρύπυτ[όλ]εμον καταδῶ καὶ Ξενοφῶντα
 Ξενοφῶν· τὸμ μετ' Εὐρυπτολέμου καὶ γλώττας τὰς τούτων καὶ ἔπη καὶ
 ἔργα τὰ τούτων καὶ εἴ τι βουλευόνται καὶ εἴ τι πράττουσιν ἀτελῆ
 αὐ[τοῖ]ς[ε] γένοιτο· φίλῃ Γῆ κατέχευε Εὐ[ρυ]πτόλεμον [καὶ] Ξενοφῶντα
 5 καὶ ἀδυνατοὺς αὐτοὺς ποεὶ καὶ ἀτελεῖς καὶ φθῶν Εὐρυπτολέμωι
 καὶ Ξενοφῶντι· φίλῃ Γῆ βοήθει μοι· ἀδικούμενος γὰρ ὑπὸ Εὐρυπτολέμου καὶ
 Ξενοφῶντος καταδῶ αὐτοῦς.

99 Kumanudes 2580, CIG. 1034. Ad numeros 2580—2590 Kumanu-
 des p. κα' haec praefatur: 'μεγαλὰς καταδέσεις ἐπὶ μολυβδίων ἐλασμα-
 των οἷας τὰς ὑπ' ἀρ. 2580—2590, τὰς ὁποίας δὲν ἔβλεπα καὶ ποῦ ἀλ-
 λοῦ καταλληλότηρόν τις ἤδυνάτο νὰ συμπεριλάβῃ ἀφοῦ μάλιστα λέγονται
 καὶ ἐν τάφοις εὐρεθεῖται (παράβαλε Πλάτων. Νόμ. ΙΑ' σελ. 933B). Οὐδέ-
 μία δὲ τῶν ὄσων ἐγὼ εἶδα καταδέσεων μεταβαίνει εἰς τοὺς Ῥωμαίους χρο-
 νους· καὶ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων καὶ τὰ ἐν αὐταῖς κῆρια ὀνόματα, ὡς
 καὶ ἡ φρασσεολογία καὶ αἱ ἐνωιαὶ παλαιότερους χρόνους ἐλέγχουσι'. Lam-
 mina plumbea in sepulcro prope Athenas reperta anno 1812. Titulum
 votivum pro defuncto putarunt esse.

Δαίμονι χθονίω καὶ τῆι χθσο-
 νίω καὶ τοῖς χθονίοις πᾶσι
 πέμπω δῶρον . . .
 καταχθόνι[α] αὐτὸν Α . . .
 5 .ΤΙΡ ἀγαθῆ, ἃ αὐτοῦ . . .
 δυνατὰ αὐτοῦ (κ)όνις Α . . .
 τε Γῆν πρὸς [ἔ]καστον καὶ τὴν
 τύχην αὐτοῦ ἄγετε ἀ[ἰ]δίαν·
 (Θ)εο(ι) ἐ(πι)τύμβιοι ἐνέρ[ω]ν Ε . . .
 10 τὴν τα(ι)χίστην· τὸ δὲ ποτ[ὶ]ν
 ὅτ[ιν] αὐ πῆ ἀφ' [ἡ]μῶν καὶ τ[ῆ]ν τῶν
 τριακ[α]δίων ἀνείρωσιν . . .
 ὧ̄ δεσπότη[α] χθονίω καὶ ἐ[π]ιτύμ-
 βιοι· ἀφ' ἧς δέδωκα (δέδωκα) δε[κ]ν[α]τήν
 15 μέχρη ἡμερῶ[ν] τε[τ]ταράκοντα.

Vs. 1 Γῆ legendum esse pro certo habeo; vs. 6 ΧΟΝΙΣ; vs. 9 ΝΕΟ
 ΣΙΠΤΥΝΒΙΟΙ; vs. 12 ΤΡΙΑΧΙΟΙΟ. Supplementa virorum doctorum
 quae recepi ut omnia vera sint vereor; vs. 8 ἀ[ἰ]δίαν ipse temptavi; hic
 versus de defixione agi demonstrat.

100 Kumanudes 2582, CIG. 539, Wachsmuth *Rheinh. Mus.* XVIII p. 561.
 Lammina plumbea in sepulcro prope Athenas reperta, a. 360—330
 a. Chr. conscripta (Meisterhans p. 140 n. 1221).

a . . . . . ε]ῦθῦναι?
 . . . . . Σά]τυρο[ν] Σονιαῖ
 καὶ Δη]μή[τρι]ον καὶ εἴ τις ἄλλος ἐμοὶ ἐ[χ]θρὸς
 καὶ τούτους πάντας· καταδῶ αὐτοὺς [ἔ]γῳ
 5 Ὀνησίμη· πάντας τούτους
 αὐτοῦ[α] καὶ τὰς τούτων ἐπ' (ἐ)μοὶ
 πράξῃσιν σοι παρακατατίθεμαι

τηρ(ε)ῖν, Ἐρμῆ κατόχ(ε) κατόχος
 ἴσθι τούτων τῶν ὀνομάτων
 10 καὶ τῶν τούτων πάντων.
 Ἐ]ρμῆ καὶ Γῆ, ἱκετεύω ὑμᾶς τηρ(ε)ῖν
 ταῦτα καὶ τούτους κολάζ(ε)τ(ε)
 σώξετε τῆ]ν μολυβδοκόπον.
 5 ΟΙΔ . . . . .
 . . . . .
 . . . . .
 . . . . .
 5 . . . . .
 . . . . .
 . . . . .
 . . . . . Νίκων ἐκ
 Κυδαντιδῶν . . . . Ἀλωπτενέως
 10 . . νίκα Παρ[ν]. Θεῖος Παρν. Φιλοκλέης
 Λα[μ]πτρ. ΚΙΜΟΡΤΙΩΝ Αἰξωνε[ύ]ς
 . . . . Δαμασμηλῆ Ἀκρόποδος ΕΠΙ
 . . . . ΥΝΗΙ

a repetivit Franzius quoque in Elementis Epigraphices Graecae p. 168,
 qui de litterarum forma addidit: 'Scriptura paullo rudior est, litterae
 acuto stilo rasae magis quam exaratae sunt, lineis ut plurimum rectis.
 In hoc plumbeo titulo forma + pro X ex antiquo usu resedit. Singu-
 lari forma Z littera Ω expressa est. Ut rudis litterarum erat, qui haec
 scripsit, ita etiam in illud vitium incidit, ut saepius H pro E scriberet.
 Ceterum ex his omnibus nihil certi de aetate tituli licet definiri, praeter-
 quam quod, quum pro ΟΥ nunquam Ο compareat, quae littera aliquot
 post Ol. 100 Olympiadibus perduravit, veri simile est, titulum circa
 Ol. 105—110 esse exaratum.' De forma litterae Ω adnotem, eam, id
 quod in autotypo videre licet, non tam Z esse quam Ν, ubi omissa est
 quarta lineola, ut fuerit W, quae forma inter Ω et Ω media saepius oc-
 currit in tabellis nostris, ita ut de hac Franzii nota, ad quam Blassii
 quoque relegat palaeographia (Iw. Mueller I² p. 305¹) actum sit. — Vs. 1
 δοῦναι potius videtur fuisse; vs. 4, 5 legerunt viri docti αὐτοὺς σ[ο]ι Ὀνή-
 σιμη et putarunt, aut mortuum illic sepultum ita nominatum aut Mercu-
 rium ita cognominatum fuisse: mihi Ὀνησίμη — quam lectionem tabellae
 nostrae, quamvis ea saepe η pro ε ponat, retinendam esse duco pro no-
 mine feminae devotentis; vs. 13 proposuerunt σώξετε vel ἐπαυῶ τὸν μο-
 λυβδοκόπον: σώξετε praetuli, μολυβδοκόπον referens ad mulierem devoven-
 tem, quae diras plumbo insculpsit quaeque hac formula cavet, ne dirae
 in ipsam recidant: quod in Cnidiorum diris saepissime fieri videmus. —
 ὁ solus exhibet Wachsmuth. Compendia vides Παρν(ῆ)θιος, Λαμπτρ(εύ)ς;
 vs. 11 estne Κυνορτίων (α Κυνορτας)?

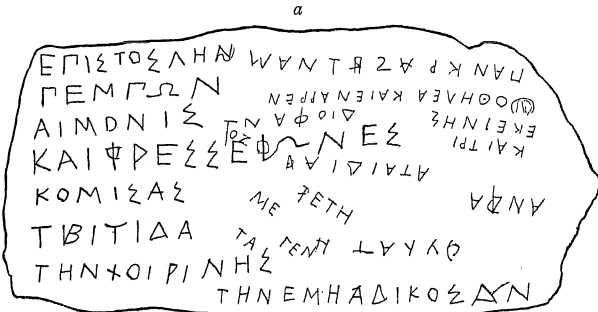
C. INVOCATVR PROSERPINA.

101 Kumanudes 2581, CIG. 538. Lammina plumbea in sepulcro Athenis ad Hippadas portas reperta, quarti a. Chr. n. saeculi (a. 380 a. Chr. exarata Meisterhans p. 140 n. 1221).

Ἐρμῆς χθόνιος Γῆ κἀτ[σχ]ος
καὶ πρὸς τὴν Φερσεφόνην.
Φερσεφόνη καταδῶ [Κτη]σία[ν]
πρὸς το(ύ)το(ύ)ς ἀπαντας
5 καὶ Κλεοφράδης.
καταδῶ πρὸς το(ύ)ς αὐτο(ύ)ς το(ύ)ς Γ...
καὶ Ναυβάτην καταδῶ πρὸς τοὺς αὐτοὺς.
Τ[λ]ηπόλεμον καταδῶ
καὶ τοὺς μετὰ Κτησίου ἀπαν[τ]ας
10 κ]α[τ]αδῶ.

Vs. 6 αὐτοὺς [ῶ]σπ[ε]ρ Kum.; vs. 8 Τριπόλεμον Kum.

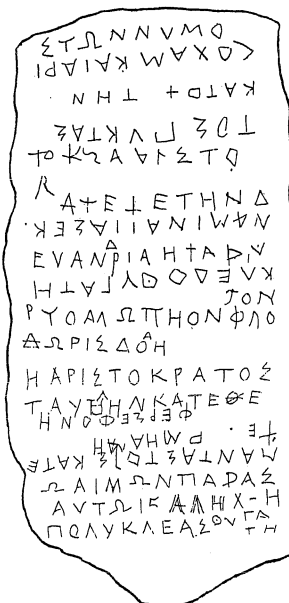
102 Ἀττικῆς Κοταῶν πρὸς μεσημβρίαν Ἀθηνῶν 1881. Tabella cm. 13.6.

Ἐπιστο(σ)λῆν
πέμπων
δ[ι]αίμο(σ)ν
καὶ Φερσεφών(η)(ς)
5 κομίσας
Τιβιτίδα
τὴν Χοιρίνης
τὴν ἐμ(ε) ἀδμο(ύ)σαν
Φυγατ(έρα)
10 ἄνδρα
καὶ τρία (π)αῖδια
ἐκείνης
δύο Σίλεια καὶ ἓν ἄρρεν·
Παγκράτη Μαντ(ίαν)
15 Διόφαντον
Μεταγένην.

103 Πειραιῶς 1877. Tabella cm. 13.6 opisthographa, complicata clavoque transfixa.

a ΕΡΜ.ΚΑΙΦΕΡΞΕΦ.ΝΙΤΗΝΔΕΕΠΙΣΤΟ.ΗΝΑΠΟ
ΠΕΜ...ΟΤΕΤΑΥΤΑΙΞΑΝΘΡΩΠΟΣΑΜΑΡ...Ε...
ΑΥΤΟΣΔΙΚΗΤΥΧΕΙΝΤΕΛΟΣΔΙΚΗΣ
ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣΑΝΑΞΙΚΡΑΤΟΥΣ:ΕΥΔΙΔΑ...ΟΣ.
5 ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ...ΟΣΘΕΟΦΙ...
...Ρ.ΞΠΑ.Ι...ΧΑΡΙΝΟΣΚΑΛΛΕΝΙΚΟΣΚΙΝΕΙΑΝ
...ΔΩΡΟΣ...ΜΑΧΟΣΦΙΛΟΚΛΗΣ..ΜΟΦΙΛΟΣ
ΚΑΙΣΥΝΔΙΚΟΙΚΑΙ.ΙΤΙΣΑΛΛΟΣ...
Α.ΤΟΙΞ:ΔΗΜΟΚΡ/.ΙΞΤΟΝΠΕΡΙΤΗΞΔΙΚΗ.
10 ΔΙΚΑΙ.ΜΕΝΩΝ:ΜΝΗΣΙΜΑΧΟΣΑΝΤΙ...
b ΛΥΣΙΞΔΩΡΟΘΕΟΥΑΡΧΙΝΟΣΧΑΡΙΝΟΣ
ΜΕΝΕΚΛΕΟΥΣΝΙΚΟΚΡ...

Κατόχ(ους) τὴν (Γῆν)
το(ύ)ς πύκτας
τοὺς Ἀριστό-
μαχος καὶ Ἀρι-
5 στῶν(ι)μο(ς)
κάτεχε τὴν δ[ύ-
μιαν ἀπασ(αν) ἐκ[εῖν]ων.
Εὐαυδρία ἢ Χαρι-
κλε(ί)δα(υ) Φυγάτη-
10 ρ (τὸν) ...
...
ἢ Ἀριστοκράτο(υ)ς
ταύτ(ην) ὄλην κάτεχε
Φερσεφόνη.
15 πάντας (τού)τους κατέ-
χε[τε] Ἐρμῆ Ἄϊδη
ὡ [δ]αίμων παρὰ σ-
αυτῶ Γαλή[νη] ἢ
Πολυκλε(ί)ας Φυγάτηρ.

Titulus ἀρχαῖων: litterarum forma non convenit ei aetati qua Χαρι-
κλεδο scribebant pro Χαριμλείδου; verborum conexum paullo violentius
restitui: quod fieri debuisset turbatus versuum ordo demonstrat. Episto-
lae speciem haec et quae sequitur devotio prae se fert. — a vs. 3 ΑΙΜΟ
ΝΙΞ temptavi δαίμων; Αἴμων redit b vs.17, sed cum tale nec nomen numi-
nis inferorum neque cognomen Plutonis notum sit, subesse aliquam liga-
turam inter Δ et Α perverse solutam existimo; vs. 4 Proserpinae nomen
propria quaedam scribendi ratione excellit, cf. Meisterhans p. 79 n. 748;
expectares dativum casum, positus videtur genetivus; vs. 5 κομίσας scil.
ad inferos; vs. 6 Τιβιτίδα nomen barbarum puto, cognatum fortasse cum
Tibio, servo Phrygio; vs. 14 Παγκράτης et quae sequuntur nomina non
sunt liberorum — quae ignorasse scriptorem apparet — sed nova quae-
dam accedunt. — b vs. 1 (Γῆν) addidi errorem facillimum explicatu solu-
turus; vs. 10. 11 desideramus priore versu viri, altero feminae nomen,
quae tamen e litteris consulto turbatis restituere ausus non sum; nomen
viri ab Ἄπολλο — incepisse, feminae in — δῦρα desiisse probabile est;
vs. 16 Hades quoque commemoratur, de cuius invocatione in diris facta
dissertit Drexler apud Roscherum s. v. Hades p. 1793; vs. 17 παρὰ σαυτῶ
Γαλήνη; cf. CIL. I, 819: 'habes Eutychiam Soterichi uxorem'. Galene,
quam antea devoverat scriptor, iam a numine in Orcum abducta est.
Galenen et Polycleam meretrices novit Athenaeus XIII 587f, XIV 642c.

a Ἐρμ[ῆ] καὶ Φερσεφ[ό]ν[η] τήνδε ἐπιστο[λ]ήν ἀπο-
πέμ[πω]· ὅπ[ο]τε ταῦτα (ἐ)ς ἀνθρ[ώ]πο(υ)ς ἀμαρ[τωλο(ύ)ς] φ[έ]ρω,
αὐτο(ύ)ς, Δίκη, τυχεῖν τέλο(υ)ς δίκης.
Καλλιμαράτης Ἀναξιμαράτους: Εὐδίδα[μ]τος
5 Ὀλυμπιάδωρος . . . ος Θεόφι[λος]
.. ρ[ο]ς Πλ. 1.. Χαρίνος Καλλέεικος Κωείαν
... δωρος [Λυσί]μαχος Φιλοκλῆς [Δη]μόφιλος
καὶ σύνδομοι καὶ [ε]ἶ τις ἄλλος [φίλος
αὐ]τοῖς: Δημοκρά[τ]ης τ(ὸ)ν περὶ τῆ(ς) δίκης
10 δικασ[τ]έμενον: Μιησίμαχος Ἀντί[φ]ιλος.

b Λῦσις Δωροθέου Ἀρχίνος Χαρίνος
Μενεκλέους Νικοκράτης.

Initium ita verto: 'Mercurio et Proserpinae hanc epistolam mitto. Quoniam haec (scil. has diras) in homines improbos fero, illos, o Iustitia, iustitiae summam assequi (oportet)'. — Nomina plurima optimaе notae sunt. — a vs. 6 Κωείαν nominis forma vulgaris est Κωεία; vides hic quoque accusativum casum nominativis interpositum; vs. 9 ΤΗΞ] Ξ et N in eodem loco leguntur, tamen Ξ correcturae munere fungi videtur; vs. 10 δικασ[τ]έμενον corr. e -μενων. — b vs. 1 Λῦσις Bechtel-Fick p. 22.

D. INVOCANTVR HECATA.

104 Kumanudes 2586. Hellenistarum temporum (Meisterhans p. 140 n. 1221). Ἐλασμα μολύβδινον. Ἀττική.

..... ΛΙ . . .
..... ANTH . . .
..... MAN . . . .
.. χ]θούαν καὶ Ι . . . .
5 ..... HNMA. Δ . . .
καὶ ἔργα καὶ τέλος Μ . .
δος καὶ Εὐεργέτην . .
καταδέω πρὸς τὴν [Ἐκ]ά-
την χθούαν . .
10 καὶ . . . . .
cetera desunt.

105 Kumanudes 2590. Ἐλασμα μολύβδινον Ἀττικῆς. Τὴν ὑπὸ τοῦτον τὸν ἀρ. ἐπιγραφὴν διδῶ πολὺ κολοβὴν, σχεδὸν μόνου δεῖγμα αὐτῆς, καὶ τοῦτο ὄχι ἀναμάρτητον, ἀποδυσπετήσας πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὅλου ἐλάσματος, ὅπερ εὐρέθη τυλιγμένον σφιγτὰ κυλινδροειδῶς καὶ ἔπειτα διπλῶμενον καὶ πεπιεσμένον, ἐκτυλισσόμενον δὲ τῶρα θραύεται εἰς μικρὰ κομμάτια, ἅτε καὶ συληρυνθῆν ἐκ τῆς παλαιότητος. Ἔσθθεν ἔχει περὶ τοὺς 15 στίχους κατὰ ζεύγη ἀντίποδα . . . ἔξωθεν δὲ μόνου 4 στίχους κατὰ τὸν συνήθη τῆς γραφῆς τρόπον' Kum.

a Ἐρμῆ χθούανι καταδεδέσθω Πυθοτέλης πρὸς τὸν Ἐρμῆν τὸν χθούαν καὶ τὴν Ἐκάτην τὴν χθούαν καὶ γλῶτταν καὶ ἔπη καὶ ἔργα . . . . .
Ἐρμῆ χθούανι· καταδεδέσθω Πυθοτέλης πρὸς τὸν Ἐρμῆν τὸν χθούαν καὶ τὴν Ἐκάτην τὴν χθούαν καὶ γλῶτταν καὶ ἔπη καὶ ἔργα· Ἐκάτη χθούανι
5 α καὶ Ἐρμῆ χθούανι· καταδεδέσθω Τρου . . [πρὸς τὸν Ἐρμῆν τὸν χθούαν καὶ τὴν Ἐκ-
άτην τὴν χθούαν· [καὶ γλῶτταν] καὶ ἔπη καὶ ἔργα . . . . .
.. καταδεδέσθω [Σ]ωσιγένης πρὸς τὸν Ἐρμῆν τὸν χθούαν καὶ τὴν Ἐκάτην τὴν χθούαν καὶ γλῶτταν] καὶ ἔπη καὶ ἔργα .
.....
b Ὡς οὐ[τ]ο[ς] ὁ μολύβδ[ος] ψυχρὸς καὶ ἀ[θ]υμος [οὕτως καὶ τὰ τῶν ἐνταῦθα γεγε-
ραμένων ψυχρ[ά] τὰ ἄθυμα ἔστω] καὶ ἔπη καὶ ἔργα καὶ γλῶττα . . . . .
.. ΑΙ . . . . . ΕΚΤ . . . . . Ξ καὶ ἐν δικαστ[η]ρίω . . . . .
καὶ γυναικῶν [. . . τῶν ἐ]ν[ταῦθα] γεγεραμ[ένων] . . . . .

Nonnulla addidi ad Kumanudis supplementa e n. 106, quae ut leviora expressis verbis non notavi.

106 Ἀττικῆς. Tabella opisthographa, olim convoluta cm. 24·6, nunc multifariam fracta.

a . . . . . ΠΡΟΣΤΟΝ . . . . . ΝΙ . . . . .
. . . . . Δ . . . . . ΠΡΟΣΤΟΝΕΡ . . . . . ΤΟΝ . . . . . ΝΙΟΝ . . . . . ΧΘ . . . . .
ΚΑΤΑΔΕ . . . ΘΩΛΞ ΠΑΣΙΑ ΠΡΟΣΤΟΝΕΡΜ . Ν ΤΟΝ . . . ΝΙΟΝΚΑ . . . . . ΕΚΑ . . . . . ΝΙΑΝ
ΚΑΤΑΔΕ . . ΞΘΩΞΩΚΡΑΤΗΣΠ . ΟΣΤΟΝΕΡΜΗΝΤΟΝΧΘΟΝΙΟΝΚΑΙΤ . ΝΕΚΑΤΗΝΤΗ . . ΘΟΝΙΑΝ
5 ΚΑΤΑΔΕ . . ΞΘΩΞΑΝΟΙΤΙΝΕΞΠΡΟΣΤΟΥΤΩΝΕΙΣΙΝΣΥΝΔΙΚ . ΙΤΟΙΣΕΝΘΑΥΤΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙΣ
ΚΑΤΑΔΕ . . ΞΘΩΠΙΣΤΙΑ ΠΡΟΣΤΟΝΕΡΜΗΝΤΟΝΧΘΟΝΙΟΝΚΑΙΤΗΝΕΚΑΤΗΝΤΗΝΧΘΟΝΙΑΝ
. . . . . ΔΕΔΕΞΘΩΛΥΔΟΣΠΡΟΣΤΟΝΕΡΜΗΝΤΟΝΧΘΟΝΙΟΝΚΑΙΤΗΝΕΚΑΤΗΝΤΗΝΧΘΟΝΙΑΝ
ΚΑΤΑΔΕΔΕΞΘΩΜΑΝ . . ΠΡΟΣΤΟΝΕΡΜΗΝΤΟΝΧΘΟΝΙΟΝΚΑΙ
ΤΗΝ . ΚΑΤΗΝΤΗΝΧΘΟΝΙΑΝ

δ ΚΑΙΩΣΟΥΤΟΣΟΜΟΛΥΒΔΟΣΑΧΡΗΣΤΟΣΞΩΣΑΧΡΗΣΤΑΕΙΝΑΙΤΩΝΕΝΤΑΥΘΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΝ
ΚΑΙΕΠΗΚΑΙΕΡΓΑ
..... Μ Μ Ε Ν .....
..... ΚΑΙΕΚΤΟ .....

- a Καταδέδω . . . . .] πρὸς τὸν [Ἐρμῆν τὸν χθόνιον καὶ τὴν Ἐκάτην τὴν χθονίαν
καταδεδέω . . . . .] πρὸς τὸν Ἐρμῆν τὸν [χθόνιον καὶ τὴν Ἐκάτην τὴν χθονίαν
καταδεδέω Ἀσπασία πρὸς τὸν Ἐρμῆν τὸν [χθόνιον καὶ τὴν Ἐκάτην τὴν χθονίαν
καταδεδέω Σωκράτης πρὸς τὸν Ἐρμῆν τὸν χθόνιον καὶ τὴν Ἐκάτην τὴν χθονίαν
5 καταδεδέωσαν οἵτινες πρὸς τούτων εἶπιν σύνδικ[α]ῖ τοῖς ἐνθαῦτα γεγραμμένοις
καταδεδέω Ἀπιστία πρὸς τὸν Ἐρμῆν τὸν χθόνιον καὶ τὴν Ἐκάτην τὴν χθονίαν
καταδεδέω Λυδὸς πρὸς τὸν Ἐρμῆν τὸν χθόνιον καὶ τὴν Ἐκάτην τὴν χθονίαν
καταδεδέω Μαιῆς πρὸς τὸν Ἐρμῆν τὸν χθόνιον καὶ
τὴν [Ἐκάτην τὴν χθονίαν
- b καὶ ὡς οὗτος ὁ μόλυβδος ἀχρηστος, ὡς ἀχρηστα εἶναι τῶν ἐνθαῦτα γεγραμμένων
καὶ ἔπη καὶ ἔργα
..... τῶν ἐνθαῦτα γεγραμμένων .....
..... καὶ ΕΚΤΟ .....

a vs. 5 ΞΑΝ e NAN corr. — quomodo ἐνθαῦτα scriberet, certo non sciebat auctor noster, qui hic et b vs. 1 duo exaraverat Θ, hic posterius, illic prius Θ in T mutavit (Meisterhans p. 116 n. 1057); vs. 6 Ἀπιστίαν non inveni, Ἀπιστος Laco fuit CIG. 1273, 10.

107 Attica. Tabella cm. 17-6 olim convoluta; deorum nomina tamquam epistola in tergo fert:

δ ΕΡΜΗΣΧΘΟΝΙΟΣ
ΚΑΙΕΚΑΤΗΧΘΟΝΙΑ

δ Ἐρμῆς χθόνιος
καὶ Ἐκάτη χθονία.

a . ΕΡΕΝ . . . ΣΠΡΟΣΤΟΝΕΡΜΗΝΤΟΝΧΘΟΝΙΟΝΚΑΙ . . . .
ΚΑΤΗΝΧΘΟΝΙΑΝΚΑΤΑΔΕΔΕΞΘΩΓΑΛΗΝΗΝΗΤΙΣΦΕΡΕΝ.
ΚΩΙΚΑΤΑΔΕΩΠΡΟΣΕΡΜΗΝΧΘΟΝΙΚΟΝΚΑΙΕΚΑΤΗΝΧΘΟΝΙΑΝΚΑΤΑ.
ΕΩΚΑΙΩΣΟΥΤΟΣΟΒΟΛΥΒΔΟΣΑΤΙΜΟΣΚΑΙΥΧΡΟΣΟΥΤΩΕΚΕΝΟΣΚΑΙΤΑΕΚΕΝΩΑΤΙΜΑ.
5 ΑΙΥΥΧΡΑΕΣΤΩΚΑΙΤΟΙΣΜΕΤΕΚΕΝΟΑΠΕΡΙΕΜΟΛΕΓΟΙΕΝΚΑΙΒΟΛΕΥΟΙΑΤΟ

ΘΕΡΣΙΛΟΧΟΣΟΙΝΟ . . . . ΦΙΛΩΤΙΟΣΚΑΙΕΙΤ. ΣΑ
ΛΛΟΣΦΕΡΕΝΙΚΩΙΣΥΝΔΙΚ . . . . ΟΣΤΟΝΕΡΜΗΝΤΟΓΧΘΟΝ.
ΟΝΚΑΙΕΚΑΤΗΝΧΘΟΝΙΑΝΚΑΤΑΔΕΔΕΞΘΩΦΕΡΕΝΙΚΟΚΑ . . .
ΧΗΝΚΑΙΝΟΝΚΑΙΓΛΩΤΤΑΝΚΑΙΒΟΛΑΣΚΑΙ. ΑΠΡΑΤΤΕΙΚΑΙΤΑΠΕΡΙΕΜΟΒΟΛΕ.
10 ΕΤΑΙΑΠΑΝΤΑΥΤΩΙΑΝΤΙΑΕΣΤΩΚΑΙΤΟΙΣΜΕΤΕΚΕΝΟΒΟΛΕΥΟΣΙΝΚΑΙΠΡΑΤΤΟΣΙΝ
ΚΑΙΟΣΟΝ

- a Φερέν[ι]μος πρὸς τὸν Ἐρμῆν τὸν χθόνιον καὶ τὴν Ἐ-
κάτην χθονίαν καταδέδω. Γαλήνην, ἣτις Φερεν[ι]-
κωι, καταδὲω πρὸς Ἐρμῆν χθονιδὸν καὶ Ἐκάτην χθονίαν καταδ-
έω καὶ ὡς οὗτος ὁ βόλυβδος ἀτμος καὶ ψυχρός, οὗτω ἐκεῖνος καὶ τὰ ἐκεῖνω ἄμμα [μ-
5 αὶ ψυχρὰ ἔστω καὶ τοῖς μετ' ἐκεῖνο(υ) ἃ περὶ ἐμο(υ) λέγοιεν καὶ βο(υ)λευοῖατο.

Θερσίλοχος Οἰνό[φιλος] Φιλώτιος καὶ εἴ τι[ς] ἄ-
λλος Φερενίκωι σύνδικ[ος], πρὸς τὸν Ἐρμῆν τοῦ χθόνι-
ου καὶ Ἐκάτην χθονίαν καταδέδω. Φερενίκο(υ) καὶ ψυ-
χῆν καὶ νο(υ)ν καὶ γλωτταν καὶ βο(υ)λὰς καὶ [τ]ὰ πράττει καὶ τὰ περὶ ἐμο(υ) βο(υ)λεῖ[υ]-
10 εται, ἅπαντ' αὐτῶν ἀντία ἔστω καὶ τοῖς μετ' ἐκεῖνο(υ) βο(υ)λενο(υ)σιν καὶ πράττο(υ)σιν.
καὶ ἔστω ἀπρίλιος nōl scriptum est.

Haec lammina initio quarti a. Chr. n. saeculi conscripta, etsi in Attica reperta, tamen num ab homine Attico confecta sit, dubito. Usus antiquior, ε pro ει et ο pro ου non genuinis scribendi (nam nec Βουλῆ neque ἐκεῖνος genuinam exhibent diphthongum, Meyer p. 92, 396) diligenter retinetur, nisi quod semel (vs. 4) ἐκεῖ(ι)νω pro -νο(υ) scriptum est: quod quamvis bis occurrat in titulis Atticis (Meisterhans p. 121 n. 119), tamen fortasse e Dorica dialecto explicandum est, cui convenit βόλυβδος (περιβολιβάσσαι titulus Rhodius Cauer Del. 176, Hiller 694, 11), cum Atticorum sit μόλυβδος (Meisterhans p. 23, 9): quare Dorem quendam Atticæ

linguae studiosum tabellam nostram scripsisse statuamus. — Vs. 2 ἣτις Φερενίκωι, i. e. 'quippe quae Pherenico morem gesserit'; vs. 3 χθονικός aliunde ignotus; καταδὲω pro -δῶ rarius occurrit, Meisterhans p. 140, 5; vs. 5 βολευοῖατο: tertia generis pluralis persona in titulis Atticis non nisi praecedente littera consonante in -αται, -ατο desinere solet, sed leguntur similia in optativis modis apud Homerum tragicosque (Meyer p. 419); vs. 6—11 reliquis ἀνάποδα scripti sunt; vs. 10 τὰ pro ἄ interdum invenitur in titulis privatis, Meisterhans p. 123.

E. INVOCANTVR FVRIAE.

108 Kumanudes 2583 (Ἐφημερίς ἀρχαιολογική 1869 n. 405, tab. 49); Kaibel Epigr. graec. 1136. Attica. Lammina plumbea opisthographa.

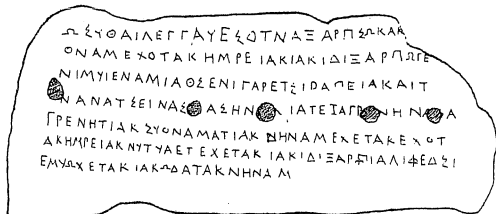
a Δήσω ἐγὼ Σωσικλείαν καὶ κτήματα | καὶ μέγα κῆδος
καὶ πρᾶξιν καὶ νοῦν, ἐχέτω δὲ φίλοισι γένοιτο.
Δήσω ἐγὼ κείνην ὑπὸ Τάρταρον ἀερόεντ[α |
δεσμοῖς ἀργαλείαις σὺν θ' Ἐκάτ(η)ι χθονίαι.

b ΣΥΣΙΚΒΕΙΥ ΨΙΙΙΘ
καὶ Ἐρινύων ἡλιθίωναις.

a vs. 4 ΕΚΑΤΕΙ tabula; de metro huius versus adeundus Meisterhans p. 34. — b ut Σωσικλεία devota est, ita Βιττώ devoventis nomen esse coniecit Kum.; reliqua explicuit commentarius Kaibellii.

F. INVOCANTVR PRAXIDICAE.

109 Attica. Tabella cm. 11.5.

Μανῆν καταδῶ καὶ κατέχω· ὕμε-
ῖς δὲ φίλοι Πραξιδικαὶ κατέχετε αὐτ(ὸ)ν καὶ Ἐρμῆ κα-
τοχε κατέχε Μανῆν καὶ τὰ Μανοῦς καὶ τὴν ἐργ-
ασί]αν ἢν [ἐ]ργάζεται Μ[α]νῆς ἀ[πα]ίσαν εἰς τάναι-
5 τία καὶ ἐπαρίστερα γίνεσθαι Μανεῖ· ὕμῶν
ἐγὼ Πραξιδικαὶ καὶ Ἐρμῆ κατοχε Μανο-
ῦς] κακῶς πρᾶξαντος εὐαγγελία δύσω.

Hanc tabellam dedi in autotypo, ut exemplum sit earum, quae diligentius sunt exaratae. — Vs. 7 εὐαγγέλια sacrificium pro bono nuntio oblatum (εὐαγγέλια δύσω Xen. Hell. I, 6, 37). Pap. Par. vs. 2094: τέλε-

σον δαῖμον τὰ ἐνθάδε γεγραμμένα· τελέσαντι δέ σοι θυσίαν ἀποδώσω. 'Si illam videro tabescentem, vobis sacrificium' eqs. CIL. X, 8249, 14.

SERIES QVINTA.

TABELLAE IN QVIBVS SINGVLARI QVADAM
SCRIBENDI RATIONE ID AGITVR NE LEGI
POSSINT.

A. LITTERAE SVNT VVLGARES VERBORVM SENSVS NON APPARET.

110 Attica. Tabella cm. 8·10 olim complicata.

ΠΡΩΤΟΝΩΞΠΕΡΤΑΥ
ΤΑΑΝΑΤΙ.ΟΤΩΞΚΑΙ
ΤΟΣΑΓΟΡΑΙΑΞΠΡΩΤΟΝ
ΑΝΑΤΙΑΕΗΑΡΑΤΑ
5 ΚΑΙΗΜΑΙΟΙΤΟΙΣΤΟΙ
ΞΤΙΜΑΤΙ.ΙΤΑΤΟΠΩ
ΑΕΤΟΙΠΑΡΑΠΡΩΤΟΙ
ΟΤΟΚΑΙΑΤΟΠΩΛΟΤΙ
ΚΑΝΔΕΚΑΙΑΥΤΟΣ
10 ΚΑΙΤΗΤΗΧΝΗ.

Vs. 1 ΤΑΥ corr. e ΤΟΥ; vs. 3 ΤΟΣ corr. e ΦΟΞ, ΠΡΩ e ΚΑΩ. Varia temptavi, ut huic tabellae satisfacerem. Initium planum videtur: Πρῶτον· (viri nomen est, Dem. XXXII, 17; scil. καταδῶ) ὡσπερ ταῦτα ἀνάτια (quid hoc sibi vult? referendumne ad ἀνάτι impune?) οὕτως καὶ (δ' Ἄριστα- γόρας, mutandus est litterarum ordo — in reliquis desperavi. Vs. 9. 10 fortasse subest κα(τα)δέ(ω) καὶ αὐτο(ύ)ς καὶ τῆ(ν) τ(έ)χμ(η)ν(ν).

111 Ἀττικῆς 1885. Tabella cm. 5·3 complicata clavoque transfixa.

ΛΥΞΙΠΟΝΚΑΤΑΔ
ΤΑΝΜΕΤΡΙΟΙΝΕΝ
ΤΑΝΤΕΝΔ.Ε
ΚΑΤΑΔΕΙ

Vs. 1 Λύσιπ(π)ον καταδ(ῶ); reliqua non intellego, excepto vs. 4 καταδεῖ. Ad Λύσιπτον arcessendus Meisterhans p. 73.

112 Patissia. Tabella cm. 12·3 complicata.

< Η . Ι Τ Α Ρ Κ Ο . Η Δ < Η Ρ Α Χ Ν Τ Ρ . Ι . Λ Ι Η Τ
Κ Ο Λ . Φ < . . . Ι Ν Α Ρ Α Π < Ο Μ Η Δ Ι Ρ Α Χ Ζ Α Ε Μ Ω Ν Ι Ω Ε
Λ < Υ Ο Τ Υ Ο Τ Ω Δ Α Τ Α Κ Ε Τ < Ι Ο Τ Υ Α Α Τ < Ε Λ Ε Τ Α
Α Μ Ω Φ . Α Υ . . Κ Ι Α Η Ο Ρ Ν Ω Ρ Ι Ε Χ Ν Ι Τ Ι . Ρ Α Χ Ν Ι Ε Δ
5 Ο < Ε Μ Ε Υ . . . Μ Α Ι Ν Ο Γ . Τ Υ Α Α Τ < Ε Λ Ε Τ Α Α Λ Λ Α
Ι Δ Ο < Ρ Ν Ι . . . .

Quae constituere potui, haec sunt:

..... Χάρης Δη[μ]οκρατί[δ]ης
..... Χαρίδημος Παρά[μυθ]ος Φ[ι]λοκ[λ]ῆς
ἀτέλεστα αὐτοῖς <τε> καταδῶ τούτους.
.....
5 ἀλλὰ ἀτέλεστα αὐτ[ῶν] .....

113 Attica. Tabula cm. 31·9 olim complicata clavisque transfixa.

Α Ξ Ι Ο Α
Ξ Α Λ Γ Τ Θ Ν Κ .
Η Ξ Ξ Ο Ι . . . . .
Ω Γ Ο Η Ξ Λ Υ Ρ Ι Ξ .

Litterae mere magicae videntur.

114 Attica. Tabella cm. 9·2 olim complicata.

..... Δ Ι Μ Π Ο Δ . Ι Ι Δ Ι Α
/ . Λ Ι . Μ Ι Δ Ι Ε Ι Φ Ε
Κ Α Δ . . . . . Ι Φ Α Ι Λ Λ Ι
Π Ι . . . Υ Ι Υ Ο Α .

115 Attica. Tabella cm. 7·2 complicata clavoque transfixa.

Α Κ Ρ Ω Τ Ω Ν
Δ Ι Α Λ Η Τ Η Ο Ξ
. Α . Γ Α Ν

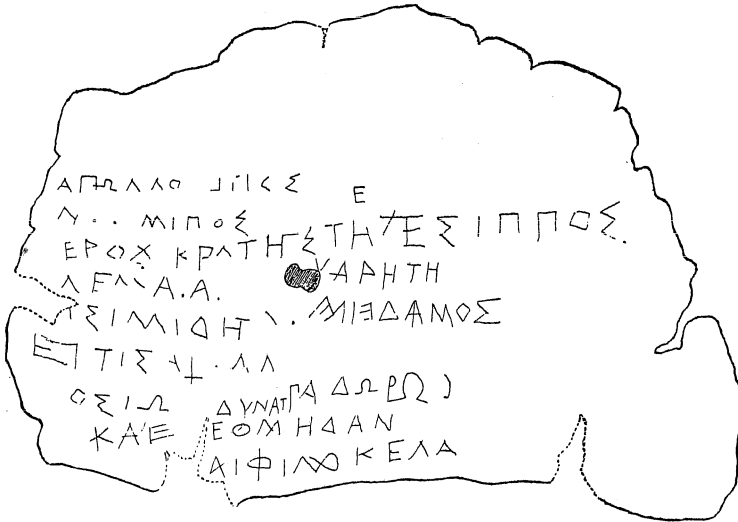
116 Patissia. Tabella orbis dimidiati forma, cuius radius cm. 6 est, complicata clavoque transfixa.

A I C H Δ	ΙΑ Κ Φ Ι Λ Σ Μ Ε Ν Ε Ν
..ΞΙΤΕ	Ι Π Β Ο Λ Ι Φ
Λ Ρ Ι Α Δ Ν . .	Α Λ . Λ Φ Ο Σ
Α Ι Τ Ο Σ	Τ . . Ν Ο Ν Ε Γ Ο
5 Α Λ . . .	

Composui haec:

.....	καὶ Φιλομέν(η)ν
.....	Φιλο.....
(Α)ριάδ(υ)νην	ἄ[δε]λφός
κ[αὶ] το(ύ)ς	.....
5 ἀλ[λο(υ)ς	

117 Patissia. Tabella cm. 15.10.

Index nominum est perverse scriptus; erant fortasse talia:

Ἄπ(ο)λλ(ών)ιος
 Ν[ό]μιπ(π)ος
 Ἐρ(γο)κράτης Τε(λ)έτιππος
 (Δαμ)ε[ί]ας [Ε]ύαγ(έ)τη
 5 Αυσί(τιμον) [Ἄ](λεξί)δαμος
 εἴ τις ἄ(λλος)
 ὅς τῃ .. δώριμι δύνατ(αι)
 καὶ Ξ(ε[ν]ο)μήδαι
 κ[αὶ] Φιλομ(λέα).

Haec omnia nihil nisi explicandi conamina sunt, nomina aliunde nota huic verborum contextui imposita.

118 Attica. Tabella cm. 9.4 complicata clavoque transfixa.

ΕΙ Α
ΠΑΝΚΡΕΞΒΑΤΑ
ΜΙΤΟΜΤΑΑΡΤΟΤΟΚ
ΕΡΚΑΧΙ ΠΚΓΩ
5 ΝΑΕΒΕΝΧΙΡ/

Vs. 4 χείρας(?)

..... (καταδῶ?) καὶ τὴν ψυχὴν
 .... κ[αὶ] τὰ ἔργα· κειροί
 κ[αὶ] τὴν ..
 Ἐρμῆ?
 5 τὸ]ν (Κτησί[α]ν) τὸ]ν ἐμὲ ἀτιμο-
 ὕ]μνα ..
 .. πάντα.

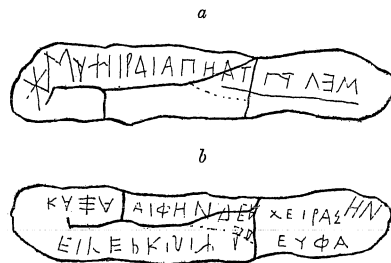
119 Attica. Tabella cm. 7.6 olim complicata.

Δ Η Η Μ Ι Ρ Α Α Ν	Δημητρίων .
Α Κ Α Τ Ω Δ Α Ε	καταδῶ ..
Α Κ Α Τ Ω Δ Ω	καταδῶ .
Δ Α Μ Ι Σ Α Γ Α . Δ	Δαμ .....
5 Α Φ Ρ Ο Ι Α Ν Η	5 Ἄφροδ .....
Α Γ Α Τ Ι Α Ε Α Α Κ Α Τ	.....

120 Attica. Tabella cm. 7.5 complicata, pessime habita, ita ut lectio valde incerta sit.

Α Ο Σ Κ Ο . Λ Ε Σ Α Τ Α Κ Α Ι Τ Η Ν Ψ Υ Χ Η Ν
 Ε Ρ Π Ρ . Ι Κ . . Τ Α Ε Ρ Γ Α Κ Α Ι Ρ Ο Ι
 . Α Ι Τ Η Ν Δ Ι Ο Σ Α Τ Ω Τ Α Η Ρ Α Σ
 Ε Ρ Μ Ι
 5 . . . Ν Ν . Κ Τ Η Σ . Ι Τ Ο . Ε Μ Ε Α Τ Ι Μ Ο
 . Ν Τ Α Σ Π Ν Ν Β Ρ Μ Ρ Λ Π Κ
 Η Ν Π Α Ν Τ Α

121 Attica. Tabella opisthographa cm. 9.2, in aqua ut videtur reperta.

a devovetur Μέλιττα ἦ .. — b χείρας; reliqua non intellexi.

122 Attica. Tabella cm. 5.1.

Η Χ Α Υ Π Ξ Ι Λ Λ Α
 Πανσιμάνχη.

B. TABELLAE CONSVLTO ITA EXARATAE VT LECTOREM FVGIANI ITA PLERVMOVE COMPOSITAE VT VNAQVAEQVE LITTERA PLVRIBVS INDVCATVR LINEOLIS.

123 Attica. Tabella cm. 13·8 complicata clavoque transfixa. Priusquam lineolis illis superinductis deleteretur verborum conexus, extitisse videtur in hac tabella:

Table with two columns of Greek text. Left column: T A A . . . . ., . . . Σ Ο Μ Ξ Η Δ Α Τ Α Κ, Υ Ο . . . . . Α Ο Ι Ι Α Τ Ν Α, 5 Ξ Η Δ . . . Λ Κ Ο Ι Δ, Ε Ν Μ . . . Τ Ν Α Τ Ω Λ Γ Ν Η Τ, Κ Α Λ Ι Σ Ν Α Τ Ω Λ Γ Ν Η Τ Ν Α Ρ Τ. Right column: . . . . ., κατὰδ(ε)σμος . . . . ., π]άντα . . . . . ου, τιμή, 5 Διακλ[ε]ίδης, ..., τὴν γλώτ(τ)αν . . . . ., (Καλλιστράτην?) τὴν γλώτ(τ)αν

124 Attica. Tabella cm. 11·9·14 triangularis complicata. Infra lineas postea superinductas legitur:

Table with two columns of Greek text. Left column: . . . . . Τ Η Ν Κ Λ Ε . . . . ., . . . Α Ρ . . Τ Ο Κ Ρ . . . . ., ... Κ Α Ι . . . . ., . . Κ Α Τ Α Δ Ω Κ Α Ι Α Σ Φ Α Γ Α Ι Σ. Right column: . . . . . τὴν Κλε . . . . ., . . . Ἀρ[ισ]τοκρ[άτης] . . . . ., ... καὶ . . . . ., . . κατὰδὼ καὶ Ἀσφαγαίς

Vs. 4 tale quid inesse quale n. 87 a, 9 videtur.

125 Patissia. Tabella opisthographa cm. 12·10 olim complicata, nunc in margine dextro mutila. Extant in anteriore et posteriore parte duodeni versus vicinarum fere litterarum, enucleare potui e linearum multitudine tantum:

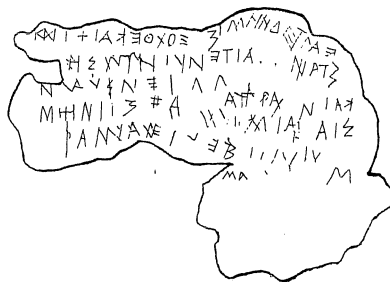
a Κ Α Τ Α Δ Ω . . . . ., Π Ι Ο Σ . . . . . Ε Μ . . . . ., Π Ρ Α Λ . . . . . Τ Ο Ν Δ Ε . . . . ., Ν Κ Α Τ . . Ο . . . . ., 5 Α Θ Ε . Η Ρ Α . Ε Μ Η Δ Η Σ . . . . ., Ι Τ Η Ν . . . . . Η Ν . . . . ., . . Ο Κ Α . . . . . Σ Η Ρ Μ Ε Ι . . . . ., Α Ν . . . . . Λ . Κ Α Π Η . . . . ., Τ Η Ν . . . . . Ο Τ Η . . . . ., 10 Α Ν Ω . . . Π . . Ο Ν . Τ Ρ . . V Ν Ι . . . . ., Τ Ο Τ . . . . . Μ V . . . . Ν Κ Α . . . . ., 6 . . . . . Α Ι . . . Η . Ν Η Ν . . . . .

Κατὰδὼ . . . . ., ΠΙΟΣ . . . . ., ΠΡΑΛ . . . . τὸν δὲ [Ἐρμῆ- ν κατ[οχ]ο]ν . . . . ., 5 . . . . ., ... (Ἐρμῆς) . . . . ., ... κἀπη[λι]ν . . . . ., τὴν . . . . ., 10 . . . . γ]υ(ῆ) . . . . .

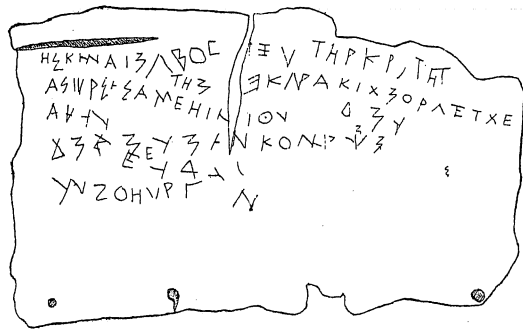
In parte posteriore (δ) nonnullas legi litteras, sed nullum verbum integrum.

126. 127 Utramque tabellam dedi exempli gratia in autotypo, fortasse erit, qui litterarum verborumque ordinem nunc obrutum restituet.

126 Attica. Cm. 8·3.

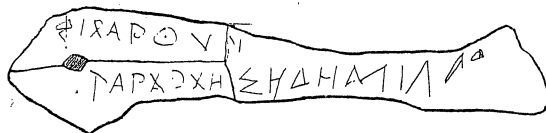

127 Attica. Cm. 11·7.

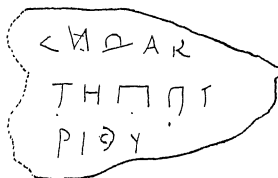
C. NE LITTERARVM QVIDEM FORMAE CVM VSV QVOTIDIANO CONVENIVNT.

128 Attica. Tabella cm. 12.2 piceis formam imitatur.

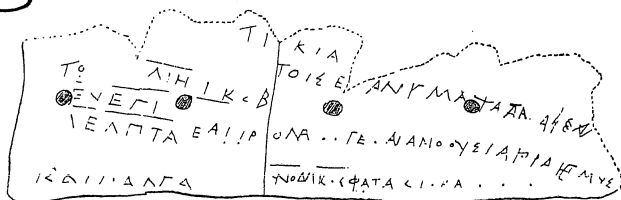
Lātere videtur nomen, quod in -μῆδης desinebat.

130 Patissia. Fragmentum cm. 6.3.

Vs. 3 Δημητρίου?

129 Patissia. Tabella cm. 13.4.

Insunt:

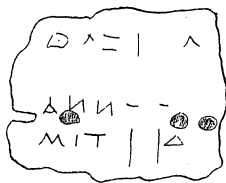
ἄελλες καὶ πάντα τοῖς οὐσίαι
σύνδιμο[s]

131 Patissia. Tabella cm. 6.4.

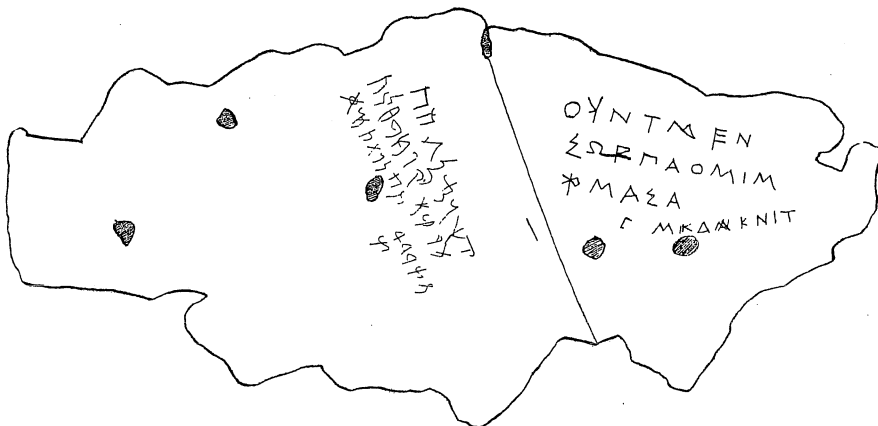

χεῖρ[es]?

132 Attica. Tabella cm. 5.4.

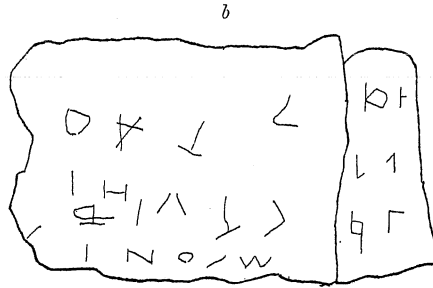
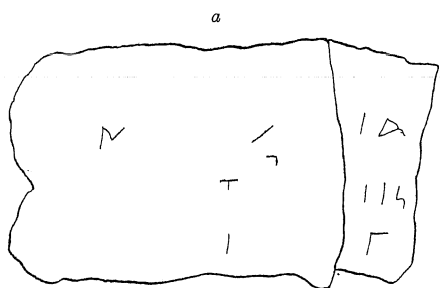

133 Attica. Tabella cm. 19.9.

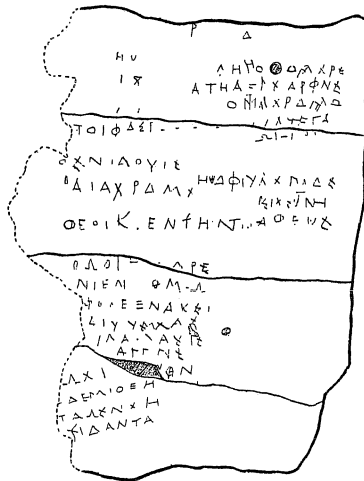

Litterae in parte sinistra Punicam quandam prae se ferunt speciem.

134 Patissia. Tabella opisthographa cm. 9.5. Signa videntur mere magica.

135 Attica. Fragmentum cm. 10.7.

SERIES SEXTA. FRAGMENTA.

A. E LAMMINA INTEGRATA PARS VERBORVM EVANVIT.

136 Ἀθηνῶν. Tabella cm. 2·1 complicata.

. ΑΤΑ . . .	κ]ατα[δῶ
ΙΞΟΛ	ἴσολ[οχου
. ΙΛ . . . ΜΟΝ	Φ]λ[οδη]μου.

Nomina certa non sunt.

137 Attica. Tabella cm. 9·8 complicata, litterae obiter tantum incisae.

. . . . . Ι Ρ Ο Ν	. . . . . ιπ(π)ον . . . . .
Α . . . . Λ Ε Μ Ν Ο	. . . . .
. . . . . Ι Κ Ρ Ι Ο	. . . . . ἴκ[ρίο]ς?
. . . . . Α Ξ Υ Μ Ν Ι Ο Σ	. . . . .
5 . . . . Π Ρ Ο Χ Ο Β Α Ι	5 . . . . . ἐργασίαν] ἀπασ[αν
. . . . . Α Π Α Σ	. . . . . χεῖ]ρα ἐπ[η . . . . .
. . . . . Ρ Α Ε Π	. . . . . κα[ι] ἐργ]α . . . . .
. Κ Α . . . . Α Ι	. . . . . Δ]ημο . . . . .
Α Π Ι Α . . . Η Μ Ο	10 Ἀφροδ[ίσιαν] . . . . .
10 Α Φ Ρ Ο Δ	Καλλι[θ]ε[ο]ν . . . . .
Κ Α Λ Λ Ι Θ . Ο	

138 Ἀθηνῶν Φιλοπάππου 83. Tabella cm. 10·8 complicata clavoque transfixa.

. . . . . Α † Ο Τ Ε Ρ Ε Π Υ	
. . . . . ≥ . 4 Υ Θ . Τ	
. . . . . Ν Υ Ω Τ Ρ Α	
. . . . . Μ Α Τ Τ	
5 . . . . Ν Ι Α . Π Α Κ Α	
. . . . . Σ Α Ι Δ Ν Α Ξ Ε Θ Λ	
. . . . . ≥ . . . . ≥ . Μ	
. . . . . Μ Ν Η Τ . ρ Ν Ε	
Η . Τ Τ Α Χ Ε ≥ Τ Α Δ Ι Α Π	
10 . . . . . Α ρ Τ Π Π Ι	
. . . . . Ι Κ . . . ≥ Α Ι Π Π Ι	
. . . . . Α Π . Ε Τ Ν Α Μ Ε Π Ν Ι Θ	
. . . . . Ι Τ Ε Σ	
Ἐπὲρ το(ῦ) Α	
. . . . .	
. . . . .	
5 . . . . Α κέπ[η]λιν	

. . . Ἄ]λεξάνδ(ρ)ας	
. . . . .	
εὐρ[ε]-τήν Μ	
παῖδα	
10	
. . . Ἰππίας	
. . . ὑπ' ἐμῶν	
. . . . .	

139 Attica. Tabella cm. 14·10 complicata clavoque transfixa.

Σ Α Ι Λ Λ Α Κ Σ Η Λ Κ Α	. . . . . Ι . Δ . . Τ Υ . . Α Δ
Ε Μ Ο . . . . . Α Κ	. . . . . Ο Λ Ι Φ Μ Α Π
. . . . . Λ	. . . . . Ι Ο Α . . . . .
Λ Ο Μ Ο Π	
5 . . . . . Κ Ι Α Ν . Σ Σ Α Ι Λ Λ Α Κ Σ Ο Ι	. . . . . Σ Η Λ Κ Λ Ο Ξ Ν
. . . . .	
Δ Α . . Υ Τ . . Δ . Ι	ανλῆς Καλλίας
Πάμφιλο[ς . . . . .]	Κ Α . . . . Ο Μ Ε
. . . . .	
. . . . .	
5 . . . . . ιος Καλλίας (Ν[ι]κίας)	
(Ξενοκλῆς?)	

140 Attica. Tabella cm. 14·10 opisthographa complicata clavoque transfixa.

α	Α Ρ Η Τ Η Κ Α . . . . .
	. . . . . Τ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ Δ Ε . . . . .
	Τ Ο Π Α Ν Τ Ο Ν Τ . . . . .
	Τ Α . . Η . . Ο . Ν Α Μ Ν . Λ
5	Κ Α Ν . . . . Ι Δ Ε Π . . . . Η
	Α Ν . . . . Ε Ι . . . Κ Ε
β	Δ . Α Ρ Ι . Τ Ο Κ Ρ . Τ Η Σ
	Ξ . Α . . Α Λ Α Μ Ν . . . . .
	. . . Ρ Ο Σ Α Λ Ν
	. . Π . . Σ Μ Β Α Ι
5	. . . . . Α Ι Λ . . . . .
	. . . V C O . . . . Η Λ V
	. . . Λ Ι Λ V . . . . .
	. . . Η . . . . .

a Ἀθήνη κα[τα]-
 .. Ἀρισ[τοκράτους] δέ[ω]
 τὸ[ν] πᾶντ(ω)ν τ...

5 .....

δ Δ. Ἀρισ[τοκράτους]
 Ξ. Α [ἀπ]άλαμ[α]

5 .....

141 Ἀττικῆς 1885. Tabella cm.19.4 opisthographa complicata clavoque transfixa.

a ΚΑΤΑΔΩΡ.ΕΝΙΑΝΚΑΙΜΝΗΣΩΝΚΑΙ.
 ΚΑΙΤΟΝΤ.ΤΩΝ
 ΟΝΠ Ω ΑΞΘ Κ ΑΤΥ
 ΚΑ Ν Γ ΑΛΤ
 5 ΓΟΚΑΙΤΕΙ ΗΧ ΑΙ

δ . . Η . Υ Ο Χ .
 Ω . φ Ε Ε Ε . Ψ Ε
 Ε
 Α Κ Η . Ι Ο Λ Β Ι
 5 . . Α Μ Ι Η Λ

a Καταδῶ Ἀρ[μ]ενίαν καὶ Μνήσων καὶ
 καὶ τὸν τ[ού]των
 5 καὶ (γείτονα?) . . ΗΧ ΑΙ

Quantus litterarum numerus inter restantes exciderit in δ, certo dici iam non potest. — Vs.1 fortasse τὸν κάτω[χρον] invocaverant.

142 Attica. Tabella cm.15.14 complicata clavoque transfixa. Praeter litteras temere in utroque latere huc illuc dispersas legitur.

a Α Κ Υ Ν Α Ν . . . . . a . . . . .
 . Τ Ρ Ι . . Α . . . . .
 Α Π Α Ν Τ . . . . . ἄπαντ[α] . . . . .
 . . Α Ι Δ Ι Ο Ν . . . . . ἰδίου
 5 . Η . . Φ Ι . Η . . . . . 5 Δ]η[μο]φί[λ]η?

δ Ε Κ . . Μ . Α Ν . . . . . δ . . . . .
 . Η Τ Η Ν Τ Η Ν Ο Ξ Ι . . . . . Ητην τήν ΟΞΙ
 . . . Ν Ε Κ Ι . . . . Ν ἐκ[είνων]
 Δ Η Μ Η Τ Ρ Ι Ο Ξ . . . . . Δημήτριος
 5 Α Μ . Κ Λ Α . . . . . 5 Ἀμ[υ]κλά[τος].

143 Attica. Tabella cm.5.4 complicata clavoque transfixa.

. . . Ρ Α Τ . . Α Κ . Ω . . . . .
 . . . . . Α Ι Ρ Ε . . . . . Χ[αίρε]
 Ξ Θ Ε Ν Ι . . . . Κ Λ Η . . . . Σθεσε . . . Κλη . . .
 Ξ Θ Ε . . . . Κ Ι Α . . . . Σθε[σε] . . . .]μια . . .
 5 Ξ Ε . . . . Η Ξ Α Ρ Χ . . . . 5 Ξ Ε [. Μυ]ήσαρχ[ος].

144 Patissia. Tabella cm.14.4 complicata clavoque transfixa continerat quaternos versus vicenarum fere litterarum, quarum solae restant:

. . . Λ . . . . Α . . . . . Κ Α Λ . . .
 . . . . . Κ Ι . . . . .
 . . . . . Α . . . . . Ρ . . . . .
 . . . . . Ν Ο Υ Λ Η . . . Κ . Ι Κ . Η . . .

145 Ἀττικῆς 1885. Tabella cm.12.9 complicata clavoque transfixa.

Χ Α Ρ Ι Ξ Λ Σ Ε Ξ Ι . . . . .

Estne Χαριξῶ . . . . . ?

146 Attica. Tabella cm.12.2 complicata clavoque transfixa.

< . Ο Γ Γ Ι . Η Ξ Κ . / Λ . Λ Ξ . Η Κ .
 Δ Η Ι Ι . . . . Α Ι

Δ[ι]ογ[έν]ης Κ[α]λλ[ί]ας . . . ?
 . . . . .

147 Ἀττικῆς 1885. Tabella cm.12.6, complicata clavoque transfixa.

Λ
 Α Α
 Ι Ι . . . Ν Α Φ Ο . . .

148 Patissia. Tabella mutila cm.4.3.

Ν
 Ε Ι Κ Ι Ι
 Κ Ο

149 Patissia. Tabella cm.7.6 complicata clavoque transfixa.

Ξ Π Α
 Ι Τ Α Ξ Χ
 Ι Χ Ι Ι Η Π

150 Ἀσσηῶν Φιλοπάππου 83. Tabella triangularis cm.7.7.10 complicata clavoque transfixa.

Α Η
 Α Τ
 Α Ι Τ Τ
 Ν

151 Attica. Tabella cm.6.4.

Ι Ι .
 Ο Η .

152 Attica. Tabella cm.14.11 complicata. E maiore titulo restant per octo versus disposita:

Ρ Η Ι Π Α

153 Πειραιῶς, Σέσις ἀγ. Γεωργίου. Tabella cm. 9.6.

... Ι Π Ρ Ι ...

154 Patissia. Tabella cm. 5.1.

... Μ Α . Η . . .
Α Ι Κ .

155 Patissia. Tabella opisthographa cm. 4.1.

a . Μ . . . . . δ . . . . . Κ
. . . . . Χ . . . . .

156 Attica. Duae sunt laminae plumbeae in lunularum modum curvatae dimidium centimetri inter se distantes clavisque duobus plumbeis coniunctae, longae cm. 5.1. Decoraverunt fortasse quondam equorum mulorumve clitellas, ut sint λάμναι μολυβδαί ἀπὸ ἡμιόνων, quibus ut ad faciendas diras utantur praescribit Pap. CXXIV vs. 31.

a Η Η Ο δ Ι Ο Δ Ο
Δ Α Ι Δ Ο

157 Patissia. Tabella eiusdem formae, cuius n. 156 in altera lamina legitur ...ΑΙ. Praeter hanc una erat inter Patissianas, quae eandem speciem praeberet, sed nullam inscriptionem.

B. FRAGMENTA TABVLARVM.

158 Attica. Tabella undique — excepto latere superiore — mutila, nunc e sex fragmentis composita cm. 4.11, olim complicata clavoque transfixa. Accedunt quattuor fragmenta incertae sedis. Litterarum vestigia evanida tabellam opisthographam fuisse docent.

... Ο Σ Τ V X Η Α Γ Θ Η . . . .
... Ψ Ω Τ Α Φ Ι Ρ Ο Μ . Ν Ω . . .
... Ι Κ Λ Ι Ε Ν Α Ν Τ Ι Ε Κ Ι Ι . . .
... Ψ Κ Α Ι Μ Ε Ν Ε Σ Τ . . . .
5 ... Ο Τ Κ Ε Ν Α Τ Α Ι Τ . . . .
... Ι Ο . Ν . Κ Α Ν . . . .
... Ι Σ Α Δ Ι Κ Ο Μ Ι . . . .
... Ο Ι Ε . . . .
... Δ Ι Κ Ο Μ Ε Ν . . . .
10 ... Π Α Ι Δ Ι Κ Π . . . .
... Ε Ι Τ Τ Ι Σ . . . .
... Μ . Η Ι Γ . . . .
... Η Α Δ Ε Λ Φ Ο . . . .
... Ν Ι Ι . . . .
15 ... Η Τ Ω Ν Ι . . . .
... Ι Τ Α . . . .

... ος τύχη ἀγαθή . . . .
... να τὰ φ(ε)ρόμ[ε]να . . . .
... κ(α)ὶ ἐναντ(α) ἐμ[ε]ίνοις
... ν καὶ Μενέστρ[α]τον
5 ...
... τοῖς ἀδικο(υ)μ[ε]νοῖς
... ἀδικο(υ)μ[ε]νοι . . . .
10 ... (κ)αὶ δίκ(η) . . . .
... εἴ(τ)τις . . . .
... η ἀδελφός . . . .
15 ... ἦ(τ)ώμ[ε]ται? . . . .

Fragm. I cm. 2.2 (in latere dextro integrum).

a A . . . . . δ . . . . . Α .
Κ V N Η . . . . . Λ Α Β Λ Ο Ι
Π Η Ν Ι . . . . . Ι Α . Ο Ι . . .
Ε . . . . .

Fragm. II cm. 1.2.

... Ι Α . . .
... Μ . . .

Fragm. III cm. 1.2.

... Ι Η . . .
... Γ Ε Ι . . .
... Λ Ι Ε . . . .

Fragm. IV cm. 1.2.

a . . . Α Κ . . . δ . . . Τ Ε . . .
. . . Η . . . . . Λ Ω . . . .

159 Attica. Fragmentum maioris tituli opisthographi cm. 6.3; salvum tantum latus superius.

a Κ Α Τ Α Δ . Ω Δ Ε Κ Α Ι Α Ν . . . . .
... Β Ξ Θ Σ Ο Ι Ξ Κ Ι . . . . .
... Π Α Ν . Λ Κ Λ Ι Λ V . Μ Η . . . .
... Λ V Ι V . Λ Ο Δ . . . . .
5 ... Π Ο Ι Κ Α . . . . .
δ . . . V N Λ V Η N . . . . .
... Ν Κ Α Ι V V X Η Ν Τ Η Ν Α . . . .
... Ρ Ι Ε Χ Ι Α Κ Κ Α Δ Α Δ Ο Ι Π . . . .
... Ρ Ο Σ Ν Ι Κ Ω Ν Κ Α Ι Ν Ι Κ Ω Ι . . . .
5 ... Λ Ι Ι Ν Ο Ι Ρ Ι V Δ Ξ V Δ Ι Ξ Χ . . . .
... Ε Ω Α V Τ Η Ν Π Ρ Ο Σ . . . . .
... Δ V Σ Δ V Ι N . . . . .
... Α Τ Ι Ν Α . . . . .
... Κ Ξ . . . . .

a Καταδ[έ]ω δὲ καὶ ἄν . . . . .
... ν[ί]κω ὡς ΘΕΡΑ . . . . .
... πάν[τ]ρα καὶ Λ V . Μ Η . . . . .
... δοῦ[λ]αι αὐ[τοῦ] . . . . .
5 ... εἴ[ποι] καί[τι] . . . . .

δ . . . V N Λ Η N . . . . .
... Ν καὶ ψυχὴν τῆν Α . . . . .
... καὶ πόδα καὶ χεῖρα . . . . .
... Ρ Ο Ξ Νίκων καὶ Νικώ[ν]ος . . . . .
5 ... χεῖρας καίριον Η Τ . . . . .
καταδ[έ]ω αὐτὴν πρὸς . . . . .
... Ν Α Ρ Ξ Α Π . . . . .
... ἄτωνα . . . . .
... ἐκ[εῖνων] . . . . .

Notanda est litterae α forma Α.

160 Attica. Fragmentum tituli opisthographi cm. 8.4; integrum est latus inferius. Accedit frustulum incertae sedis.

a . . . . . Λ . . . . .
. . . . . Ξ Φ Ι Ξ Μ Ν . . . . .
. . . ΚΟΛΙΝ . . . ΚΑΙ ΜΑΝΤΕΙΑ . . .
. . . ΑΙΤΟΥΝΙ . . . ΝΟΛΙ Φ Ι Α Χ
5 . . . . . Ρ Α Φ Ω Κ Α Ι Α Π
. . . ΑΙΕΜΗΝΚΑΙΕΝ ΞΑΤΝΑ
. . . ΑΙΕ.ΟΝ . . . ΧΕΤΕΜ
. . . ΜΙΑ ΠΑΝΕΜΟΝΟΤΑΧ . . . . .
. . . ΒΕΙΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΣ ΑΛΞΙΡ. Δ . . .
10 . . . Η Δ Ο Κ Α Ι Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Η Ξ
b . . . Χ Ρ Ν Α Κ Α Ι Ι Ι Λ Φ Λ Ι Α Χ
. . . Ε Ρ Γ Α Τ Α Π Α Ν Τ Α . Α Π . .
. . . Δ Ω . Ο Ν Κ Α Ι . . . . .

a . . . . .
Εὐκόλιν[ην] καὶ μαντεῖα . .
. . καὶ τοῦ Νι . . καὶ φίλον
5 . . καταγράφου καὶ ἀπ-
αντας [κ]αὶ ἐμὴν καὶ Εὐ-
. . μετ' ἐμ[εῖ]ρο[υ] ΕΙΑ
. . ΜΙ ἄπαν ἐμοῦ κα(ι) τὸ
. . . . .
10 . . Η Δ Ο καὶ Ἀπολλων[ί]ης

b καὶ . . . . .
. . ἔργα τὰ πάντα Ἀπ[ολ-
λό]δω[ρ]ου καὶ . . . . .

161 Attica. Tabella marginibus dextro et sinistro mutilis litterisque evanidis, olim opisthographa complicata clavoque percussa, nunc fragmentum cm. 11.5.

a . . . Α Ε Ι Ο Ι Τ Α Ε . Μ Η Κ Α Τ Ο Χ Ε . . Τ . .
. . . Ι Ι . . . Ο . . . Ν Ξ Ι Π Υ Η . . Ρ . .
. . . Ν Κ . Ι Ε Ρ Ι . . . . .
. . . Ι Υ Ι . Β Λ Λ Κ Α Ι . . . . .
5 . . . . . Ι Ι Ρ Μ . Ι Ε Ι Ν . . . . .
b Δ . . . . .
. . . . . Ν Λ Ε . .
. . . . . Κ . . . Δ Ο Ν . .
. . . . . Τ Ο Ρ . Λ . . . .
5 . . . . . Τ . . . . .

Nihil intellego nisi a vs. 1 'Ε[ρ]μῆ κάτοχε et vs. 3 κ[α]ῖ ἔργα.

162 Attica. Quindecim fere fragmenta maioris olim tituli, singulis ple- raque litteris conscriptae; plura duo sola exhibent, nempe:

Fragm. I cm. 6.2 opisthographum.

a . . . Κ Α Ι Α . . . . . καὶ Α . . . .
Ν Η Τ Υ Α Ι Α Κ Ν Η Τ . . . . . τὴν καὶ αὐτήν
. . . Υ Ε Α Τ Ο Ν . . . . . νο(υ) τὰ Εὐ . . . .

b Τ Ο . . . Ι Ε . . .
. . Η Ν Τ Λ Α Ι . . .
Λ . . . Η Τ Ι . . .
. . Ο Η Ο Χ Ο Ι . . .

Fragm. II cm. 5.1.

Η Μ Ρ Ε Ερμῆ.

163 Ἀθηνῶν Φιλοπάππου 1883. Magna fuit quondam tabula, cuius duo- decim fragmenta maiora restant conscripta litteris huc illuc dispersis quippe quae magicam excitarent speciem. Quae litterae cum in ple- risque fragmentis fere evanuerint, duo tantum restant fragmenta, quo- rum lectiones edi possint.

Fragm. I trigonum cm. 9.9.10 opisthographum. Latus superius inte- grum, reliqua mutila.

a Ι V Λ Η δ Ρ Α Φ Α V
V Ι Κ Ι Π
Ι Ν Η Η Χ Ι Π
Ι Ν Η Ι Ο Ι Ξ Ν
5 Ρ

Fragm. II cm. 5.7 ab omni parte mutilum.

a . . Α Ν δ Λ Α Χ
. . Ι Ν Ξ Δ Υ Ν Ν
. . Ν Υ Ι Ξ
Η Λ
5 Μ

164 Attica. Fragmentum cm. 7.4 tabellae complicatae: violati sunt margines laterum dextri et sinistri.

. . . . . Ν Ε Τ Ο Σ Π Ρ Ο Μ . . . . .
. . . . . Η Σ . Δ Α Ι . Γ Α Λ . . . . .
. . . . . Λ Ν Δ Ο Σ Δ Ι Ο Τ Ι Μ Ο Σ : Π . . . .
. . Ἐπαί]μετος Πρόμ[αχος] . .
. . Η Σ . Δ Α Ι . Γ Α Λ . . . . .
Λυδὸς Διότμος : Π . . .

Interpungi tribus punctis in titulo, cuius aetas recentior definitur sigma lunari, notatu dignum videbatur. Vs. 2 δαιταλ[εύς]?

165 Attica. Fragmentum cm. 9.2 superne integrum.

. . Κ Α Ι Ν Ι Κ Ο < Τ Ρ Α Τ Η Ν . . καὶ Νικοστράτην
. . . . . Ξ Ι Φ . Ν Τ . . . . . Ἀν[τιφ]ώ]ντ[α] . . .
. . . . . Ρ Α Α Υ . . . . . χεῖ]ρα αὐ[τοῦ] . . .
. . . . . Τ Η Ν . . . . . τὴν . . . . .

166 Attica. Fragmentum cm. 3.3 sinistra parte integrum.

. . Ρ Μ Ο Σ Π Ο Λ Ν . . . . Φό]ρμος Πολυ . . .
. . . Τ Ι Μ Ι Α Ι Σ . . . . . τιμίας . . .
. . . Κ Α Ι Α Ν . . . . . καὶ Ἄν . . .

167 Attica. Fragmentum cm. 4.1 superne integrum.

. . . Τ Α Ξ . Ο Λ Ξ Π Α . . . . . τας [τ]οὺς πα . . .
. . . Ω Ν Υ . . . . . ωνυ . . . . .
. . . . . V Λ Ν V . . . . . π]άντα . . . . .

168 Attica. Fragmentum cm. 5.5 infra integrum.

. . . . . Φ Ρ Α Ι Α
. . . . . Η Τ Η Κ
. . Η Μ Κ Α
. . Μ Η Δ
5 . . . Ρ Η Γ

C. FRAGMENTA TABELLARVM QVIBVS SOLA DEVOVEBANTVR NOMINA.

169 Ἀθηνῶν Φιλοπάπου 1883. Fragmentum cm. 5·3 parte dextra mutilum.

Ν Α Ι Ξ Ξ	. . . . . σίκαν
Ξ Α Ι Θ Υ Ι	Πῦθιάς
Ν Ω Ι Ξ Α Ι	. . . ασίων
Ξ Υ Ρ . . . . . Α	Α . . . ρυς
5 Η Ν Ι Α	5 . . . αίνη
Η Κ Ι Ν Ο	. . . οίνη.

170 Attica. Fragmentum cm. 3·3 dextra parte mutilum.

Ξ Ω Κ	Σωκ[ράτης
Ξ Η	. . . ης
Π Ο Ξ Ε Ι Δ	Ποσειδ . . .

171 Attica. Fragmentum cm. 3·3 superne integrum.

. . . . Κ Α Τ Α Δ Ω	. . . καταδῶ . . . . .
. . . . Φ Ο Τ Ο Ξ	. . . φOTOS . . . . .
. . . . Ο Ξ Ω Π	. . . πρ[όσωπ]ου . . . . .
. . . . . Α Τ	. . . Α Τ . . . . .

172 Attica. Fragmentum cm. 3·1 superne integrum.

Α Ν Τ Ι Κ Λ Η	Ἀντικλῆ
Α Γ Α Ξ Ι Α .	Ἀγασία[ν]
. . Κ Η	. . Κ Η . . . .

173 Attica. Fragmentum cm. 3·4. Clavi restat vestigium.

. . . . . Ξ Ο Ι Ξ Υ Τ Ο . . . . .
. . . . . Ρ . Ξ Τ . Ο Υ Ξ . . . . .
. . . . . Δ Ω Ν Κ Ε . . . . .
. . . . . Κ Α Ξ Τ Η Ρ Ι Ο . . . . .
5 . . . . . Ο Ξ

Devotio est iudicialis, inest versui quarto δῆκαστήριον. — Vs. 1 ...σα(υ)ς [α]ύρο[ύς].

174 Attica. Fragmentum cm. 2·3 sinistra et inferiore parte integrum.

Α Ι Ε Λ Κ Ι Ξ Η Ν	Μ]ησιμέλεια
. . . . Ι Δ Υ Ι Ι	. . . . . Ι Τ Α Ρ Ι . . . . .

175 Attica. Fragmentum cm. 3·2 infra integrum.

Ι Ι	. . . . .
Α Ξ Η Τ	. . . . .
Α Ι Ρ Τ Η	Δημ]ητρία
Ξ Υ	. . . . .

176 Attica. Fragmentum cm. 4·1 dextra parte mutilum.

! Θ Υ Ρ Α Θ Η Τ . . . . .

177 Attica. Fragmentum opisthographum cm. 3·3 superne integrum.

a . . . Η Ο Υ Ι	b . . Α Ν Τ . . . . .
. . . Δ Ρ	. . . Ρ Ρ Α . . . . .
. . . Τ Η Ν	. . . Κ Η . . . . .
. . . Ρ Α Ι Η Τ	

178 Attica. Fragmentum opisthographum cm. 5·5 sinistra parte integrum.

a . . Δ Λ Η	b . . Κ Ο Ν Ι . . . . .
. . Λ Ι Μ Ι	. . Τ Υ Ρ Η . . . . .
. . Ι Λ Ι Ξ Α Ρ	. . Ξ Ο Π Ι . . . . .
. . Ο Ο Υ Μ Α Ρ Ι	
5 . . . Α Τ Α	

Nihil intellego nisi . . . . . ιπ(π)ος.

179 Patissia. Fragmentum cm. 3·2 opisthographum superne integrum.

a Ξ Ο Τ Ν Α Φ Ο Ι Δ Ξ Ο Υ	. . . υος Διόφαντος
. . . Ι Ι Κ Ο Τ Ξ Ι Ρ Α	. . . Ἀριπτόκριτος
. . . . . Ι Α Χ	. . . καί . . . . .
. . . . . Ε Μ	. . . Μ Ε . . . . .
b Κ Α Ι Λ Α Ω	καὶ Λαω . . . . .
Δ Η Μ	Δημ . . . . .
Κ Ρ Ι	Κρι . . . . .

180 Patissia. Fragmentum opisthographum cm. 5·3 superne integrum.

a . . . Ν Τ Ι Α Ν Κ Α Ι	b . . . Λ . . . Κ Α Ι
. . . Τ Λ Η !	. . . Ι Κ Α . . . . .

181 Patissia. Fragmentum cm. 5·4, dextra parte integrum.

. . . . . Η
. . . Η Ξ Κ Α Τ Ι
. . . Τ Ο . . . . .
. . . . . Ι Ο Ν

182 Patissia. Fragmentum opisthographum dextra parte integrum.

a . . . . Ρ Ο Υ Κ Α Ι Τ Ο	. . . ρου καὶ τὸ
. . . . Α Υ Τ Η C	. . . αὐτῆς.
b . . . . . Η	
. . . Η Ν C . Η	

183 Patissia. Fragmentum cm. 4·3, dextro margine et sinistro mutilum. Clavorum apparent vestigia.

a . . . Ι Υ Χ	. . . καὶ . . . . .
. . . Τ Η Ν	. . . την . . . . .
. . . Α Χ Η Κ Α Ι	. . . ἀχνη καὶ . . . . .

δ	. ΑΡΚΕΞΙ	. Ἀρκεσί[λαον
	. ΑΝΤΙΓ	. Αντί[γον
	. ΜΙ	. ΜΙ . . . .
	. . . . Σ . . .	. . . . Σ . . .
5	. ΞΕΝ	5 . Ξεν[ο . . . .

Fragm. I cm. 2.1.

Fragm. II cm. 1.1.

. . . ΞΟΚ . . .

. . . ΟΠ . . .

184 Patissia. Fragmentum cm. 4.3, margine dextro et sinistro mutila. Accedunt duo fragmenta incertae sedis.

	Ν Ω Ξ Ε . . .	. . . ἔσων
	. . ΡΤΑΠΩΞ . . .	. . . Σώπατρο[ος
	ΞΟΤΑ . . .	. . . ατος
	. . . ΟΝΥΣΟΔ	Διο]νυσόδ[ωρος

185 Patissia. Fragmentum cm. 1.4, margine dextro mutilum.

. . . . .	Ξ	. . . . .
. . . . .	Ξ	. . . . .
ΜΙΚΙ . . .		Μικί[ων
. . . . ΤΗΞ		. . . . .

D. FRAGMENTA MINUTA.

186—212 Attica.

186 Cm. 1.4.

Δ . . . .
Π . . . .
Η . . . .

187 Cm. 2.2.

ΙΓΕ . . . .
ΩΙ . . . .

188 Cm. 4.2.

. . . ΟΜΙΛΟ . . .

189 Cm. 3.2.

. . . ΙΛΙΕΑΙ . . .

190 Cm. 2.3, opisthographum.

a	Η	δ	Α . . . .
	ΚΑΙ		ΑΙ . . . .
			ΡΙ . . . .

191 Cm. 3.2.

. . ΡΚΙΝΟ . . .
. . ΟΔΤΙ . . .
. . Η . . . .

192 Cm. 1.5.

. . ΧΙΠ . . . .
. . ΝΑΡ . . . .
. . ΚΙΑ . . . .

193 Cm. 2.2.

. . ΧΙΡ . . . .

194 Cm. 2.4.

. . ΟΜ . . . .

195 Cm. 2.4.

< . . . .
< Η . . . .

196 Cm. 2.2.

. . ΗΔ . . . .
. . ΓΑ . . . .

197 Cm. 2.1, opisthographa.

a	. . . ΑΡΟΜ . . .	. . . . .
	. . . ΛΥΥΧΗ . . .	↓ συχ[ύη.
b	. . . ΦΟΝ . . .	

198 Cm. 2.2.

. Ε . . . .
. Κ . . . .
. ΔΗΛ . . .

199 Cm. 3.2.

. . ΑΝΔ . . .	. . . . .
. . ΝΞΟΠ . . .	. . . . .
. . ΛΛΟΔ	Ἀπ]λλόδ[ωρος.

200 Cm. 6.2.

Ξ . . . . .
. . . Ξ . . . .

201 Cm. 3.2.

. . . Ξ
. . . Ξ

202 Cm. 2.2.

. . . ΕΚΕ . . . .
. . . ΦΡΙ . . . .

203 Cm. 2.1.

. . . ΞΑΜΙΑ	. . . Σαμί[α
. . . Η	. . . η.

204 Cm. 1.5, opisthographa.

a	. . . ΦΚ	δ	. . . ΤΗ . . .
	. . . ΚΑΙ		
	. . . ΑΥΤ		
	. . . ΕΝ		
5	. . . ΝΑ		
	. . . ΕΙΔ		

205 Cm. 3.5.

. . . ΕΙΕΦ
. . . ΚΡΕΙ
. . . ΜΗ
. . . ΜΑΙΟ<

206 Cm. 3.3.

. . ΤΑΚ . . . .
. . . ΚΑ . . . .
. . . < . . . .
. . . < . . . .

207 Cm. 5.5.

. . ΤΙΥΙΧ . . .
. . ΡΟΙ . . . .
. . ΛΔ . . . .

208 Cm. 1.2.

. . ΙΑΙ . . . .
. . . Ε . . . .
. . . Κ . . . .

209 Cm. 3.3.

... O ...
... I A

210 Cm. 2.1.

... H ...
... N O ...

211 Cm. 3.1.

HTAPT.....σ]ργάται.

212 Cm. 1.1.

H

213—220 Patissia.

213 Quinque fragmenta eiusdem tabulae, quorum duo ἀνεπίγραφα.

I. Cm. 3.4.

II. Cm. 1.1.

III. Cm. 2.1.

... A K ...
... T O N I ...

... K I ...

... K O I ...

214 Cm. 2.4.

K A Δ A T ...
V A ...
K A ...
K A ...

215 Cm. 2.2, opisthographum.

a ... I Λ ...   b ... Φ ...
... Ξ V ...   E A ...
... K I ...   ...

216 Cm. 2.4.

... T E ...
... I ...

217 Cm. 4.3.

... M I P ...
... I I I ...

218 Cm. 4.4.

... A Ϟ E I Ξ I ...
... N Λ T ...
... ..

219 Cm. 4.3.

... Α Τ Α Κ ...
... Λ Γ ...

220 Cm. 4.1, opisthographa.

a ... T I K ...   b ... I A ...
... H I I A

INDICES.

I. Nomina virorum et feminarum	pag. 45	a. Coniunctivo	pag. 49
II. Nomina et cognomina deorum daemonumque qui invocantur	47	b. Optativo	49
III. Nomina hominum devotorum ethnica	48	c. Imperativo	49
IV. Hominum devotorum officia et condiciones	48	d. Infinitivo	49
V. Formulae devotoriae	48	e. Pleniore enuntiato	49
A. Devovendi verba	48	E. Res quae ad artem magicam pertinent	49
B. Devotorum cognati sociique devoti	48	VI. Res et verba notabilia	49
C. Devotorum res facta partesque corporis et animae devota	49	VII. Grammatica orthographica epigraphica notabiliora	50
D. Devotionum formulae singulis verborum modis conceptae	49	VIII. Vocabula lexicis addenda et nomina antea ignota	50
		IX. Ephesia grammata e praefatione collecta	51

I.

Nomina virorum et feminarum.

- Αγιάφραχος 30, 3
 Αγιάφων 85 α 3
 Αγιάφων ὁ κτήνηλος ὁ Σωτιμένους οἰκό-
 τής 87 α 5
 Αγασίας 172
 Αγηταύδρος 10 α 7
 Αθηνόγυρος 55 α 4
 Αθηνάιος (?) 13, 4
 Αίθυπτις 67 α 4
 Αίθυγις 9, 7
 Αἰσχύλος 21, 1
 Αἰσχύλος (?) 92 α 2
 Ακασίς 42, 8
 Ακρόπους (Δαμασκίλευς πατήρ) 100 β
 12
 Αλεξάνδρα 138, 6
 Αλέξανδρος 17, 1
 Αλεξίδαιμος 117, 5
 Αλκείος 26, 5
 Αλκαμένιος 25, 2
 Αμεινίος 39, 19
 Αμεινίας 65, 8
 Αμεινοκλής 29, 1
 Αμυκλαίος 142 β 5
 Αμφόνης 9, 19
 Αμφιμαχίδης 23, 5
 Ανεξαιμίνης 23, 3
 Ανεξαιμάτης 83 α 1. β 5
 Ανεξαιμάτης (Καλλιμάτους πατήρ)
 103 α 4
 Ανάχαρσις 75 α 1
 Ανδροκλείδης 84 α 1
 Ανδροκλής 20, 2
 Ανδρομένιος (Αθηνάιος?) 13, 2
 Ανδρσοθένης 86, 1
 Ανθεμίω 87 α 2
 Ανταμίας 39, 17
 Αντήγιος 183 β 2
 Αντικλής 172
 Αντιράτης 39, 5
 Αντίουος 76, 6
 Αντιφάνης 39, 6
 Αντιφίλος 103 α 10
 Αντιφών 76, 12
 Αντιφών 165, 2
 Αντιφάνης 39, 8
 Ανύτα ἢ κτήνηλος 68 β 6
 Απιστία 106 α 6
 Απολλόδομος 3, 1
 Απολλόδομος 9, 20
 Απολλόδομος (Οἰνάδου πατήρ Ἐρωιά-
 δης) 55 α 8. 10
 Απολλόδομος 61 α 2
 Απολλόδομος 160 β 2
 Απολλόδομος 199, 3
 Απολλοκράτης Αφιδναῖος 10 α 10
 Απολλωνίη 160 α 10
 Απολλώνιος 117, 1
 Αριάνη 116, 3
 Αρίστουσα ἢ ματροπία 68 α 14
 Αρήτη 140 α 1
 Αρισταγόρας (?) 110, 3
 Αρισταύδρος Ἐλευσινίου 87 α 8. β 1
 Αριστείδης 10 α 3
 Αρίστη 59, 3
 Αριστίας 95 α 2
 Αριστίων 5, 3
 Αριστόδημος 76, 9
 Αριστοκλής 25, 3
 Αριστοκλείδης 25, 4
 Αριστοκλής 30, 4
 Αριστοκλής (Μένωνος πατήρ) 95 β 2
 Αριστοκράτης 24 α, 2
 Αριστοκράτης 102 β 12
 Αριστοκράτης 124, 2
 Αριστοκράτης 140 α 2. β 1
 Αριστοκράτης 179 α 2
 Αριστοκύδης 78, 1
 Αριστομάχος πύκτης 102 β 3
 Αριστογύλα 67 α 6
 Αριστώ 97, 33. 34
 Αριστάνυμος 8, 1
 Αριστάνυμος πύκτης 102 β 4
 Αριφράδης 39, 1
 Αρκέσατα 9, 4
 Αρκεσίλαος 183 β 1
 Αρμενία 141 α 1
 Αρμένιος 16, 2
 Αρτεμεις ἢ ἤρτυστρία (Διουσιού γυνή)
 69, 3
 Αρτεμίας 75 α 3. 4. β 4. 5 (Αρταμίας ibid.
 β 1. 10)
 Αρτεμιάτης 76, 8
 Αρξαμένιος (Δημοστράτου πατήρ Μυρ-
 ρηνούσιος) 55 α 13
 Αρχάδαμος 39, 3
 Αρχάδικος 67 α 2
 Αρχάβιος (?) 29, 8
 Αρχάμος 8, 4
 Αρχάμος 103 β 1
 Αρχαῖος 76, 3
 Αρχάππη 43, 4
 Αρχαμαχος 29, 2
 Ασπασία 106 α 3
 Αστέας Εὐάδρου 45 β 5
 Αστυφίλος Αλαεύς 49 α 2
 Αστυφίλος 57, 12
 Ἄτιμος Αλαεύς 60 α 2. β 2
 Αφροδίτια 84 β 1
 Αφροδίτιος? 137, 11
 Α...μα 23, 11
 Αεξ. 74, 1
 Α.ιι... 35, 12
 ...αῖνη 169, 5
 ...ακλής 139, 1
 Αν... 159 α 1
 Αν... 166
 Απενο... 29, 6
 Αρ... 76, 13
 Αρισ... 95 β 15
 Α...ους 169, 4
 ...αίων 169, 3
 ...άτεια 80, 7
 ...ατος 184, 3
 Αφ... 35, 9
 Αφροδ... 119, 5
 Βάτιον 54 α 2
 Βάτυλον 80, 6
 Βίαιος ὁ Φιλονίου δούλος 85 α 1
 Βιτώ 108 β 1
 Βλέπυρος 7, 4
 Γαλήνη ἢ Πολυκλείας θυγάτηρ 102 β
 18
 Γαλήνη 107 α 2
 Γλύκαυδης ἢ καλοῦσι Μαλθακὴν 87 α 5
 Γνίφων (Κλεαύδρου πατήρ) 42, 17
 Γνιφωίδης 42, 15
 Γνωμή (?) 8, 4
 Δαμασκίλης Ακροπόδος 100 β 12
 Δαμείος 31, I. II 8
 Δαμείος 117, 4
 Δεωμάχος 11, 5
 Δειώ 10 α 5
 Δείων Δεισιθέϊον Πειραεὺς 55 α 7. 8
 Δεισιθέϊος (Δείωνος πατήρ Πειραεὺς)
 55 α 7. 8
 Δεξιφάνης 42, 7
 Δημάνετος (Δημέου πατήρ) 84 β
 Δημάς Δημάνετου 84 β 3
 Δημητρία 119, 1
 Δημητρία 175, 3
 Δημητρίος Θεορίκιος (?) 10 α 8
 Δημητρίος 30, 9
 Δημητρίος 51, 1
 Δημητρίος 67 α 4
 Δημητρίος 100 α 3
 Δημητρίος (?) 130, 3
 Δημητρίος 142 β 4
 Δημοδοκος 44, 6
 Δημοκλής 19, 1
 Δημοκράτης 103 α 9
 Δημοκρατίδης 112, 1
 Δημοσθένης 23, 10
 Δημοστράτος Αρχαμένιος Μυρρηνούσιος
 55 α 13
 Δημοτίων 42, 4
 Δημοφάνης 76, 5
 Δημοφίλη? 142 α 5
 Δημοφίλος 60 β 1
 Δημοφίλος 103 α 7
 Διετορέφης 6, 2
 Διογένης 7, 10
 Διογένης 146, 1
 Διογνήτη 43, 8
 Διόκλει 8, 2
 Διοκλείδης 123, 5
 Διοκλής 37 α 4
 Διοκλής (Ξενοφώντος?) 55 α 1
 Διοκλής 94, 2. 5. 12. 14. 15. 18
 Διονύτιος 9, 22
 Διονύτιος ὁ κρανοποῖός 69, 1
 Διονύτιος ὁ κτήνηλος 73, 2
 Διονύτιος 77 β 3. 8
 Διονύτιος 84 α 3
 Διονυσόδωρος 76, 4
 Διονυσόδωρος 184, 4
 Διοστμος 164, 3
 Διοφάντης 102 α 15
 Διοφάντης 179 α 1
 Διμήλη 68 β 1
 Διμήλιδης 9, 3
 Διφίλος 37 α 6
 Δίω 53, 1
 Δορκίων 5, 2
 Δορμω 86, 2
 Δωρόστος (Αύσιδος πατήρ) 103 β 1
 Δαμ... 119, 4
 Δημ... 179 β 2
 Δημ... 137, 9
 Δι... 35, 10
 Διοφάν... 95 β 17
 ...δωρος 103 α 7
 ...δωρος 117, 7
 Εἰρήνη 71, 4. 5
 Ἐκαταῖος 71, 4
 Ἐλευσίνιος (Αρισταύδρου πατήρ?) 87 α 8
 Ἐπαμένη 43, 5
 Ἐπαίνετος 55 α 5
 Ἐπαίνετος 164, 1
 Ἐπικράτης 76, 12
 Ἐργοκράτης 24 α 1
 Ἐργοκράτης 117, 3
 Εὐάνδρα ἢ Χαρικλείδου θυγάτηρ 102 β 8
 Εὐάνδρος ὁ ὑποκριτής 45 α 1. 4. β 4. 5
 Εὐαντίς 76, 11
 Εὐάρατος 66 α 1. 4. 5 β 18
 Εὐαρέτη 117, 4
 Εὐαρίστη 95 α 6
 Εὐεργος 77 β 7
 Εὐγείτων 21, 2
 Εὐδίδατος 103 α 4
 Εὐεργέτης 104, 7

Εὐθύνος 9, 16
 Εὐθύνος (?) 67a 1
 Εὐθύνων 24 b 2
 Εὐθύδημος 42, 11
 Εὐθύδρατης (Μαλθακῆς πατήρ) 12, 3
 Εὐθύδρατης 21, 3. 6
 Εὐθύδρατος 10a 4
 Εὐθύδρατος 38, 2
 Εὐθύδρων 36, 3
 Εὐκείρος 95 b 24
 Εὐκείλαδος 29, 10
 Εὐκλείδης 29, 3
 Εὐκόλη 9, 13
 Εὐκόλη 39, 18
 Εὐκόλη 160a 3
 Εὐκρίτος 41, 2
 Εὐκρήμων 65, 1
 Εὐλύπος 21, 4
 Εὐμέδιππος 23, 9
 Εὐμηλίδης 19, 3
 Εὐμνος 8, 2
 Εὐμνος 54a 7
 Εὐνοῖς 57, 7
 Εὐξενίδης 9, 17
 Εὐξενος 35, 3
 Εὐξενος Θορακίους 42, 19
 Εὐξενος Κήττωνος 42, 18
 Εὐξίθεος (Νικάνδρου δεσπότης) 4
 Εὐξίθεος 6, 5
 Εὐπόλις 9, 18
 Εὐρυπτόλεμος (?) 10a 1
 Εὐρυπτόλεμος Ἀγρυλλῆσεν 98, 1 bis. 2.
 4—6
 Εὐστρατος 77a 5
 Εὐφρόνιος 6, 7
 Ἐχέστειρος Τροζήμιος 55a 6. 7
 Ἐχέφρων 21, 4. 5
 Ε... 10a 6
 Ε... 35, 11
 ...ελ... 35, 2
 ΕΛΛΑΜΙΞ 23, 1
 ...εις 68 b 15
 Ερρ... εὐνατος 68 b 7
 ...ἔτων 184, 1
 Εὐ... 160a 6
 Εὐ... 162 Ia 3

Ζάκωρος 39, 7
 Ζάυλος 9, 5
 Ζάυλος (?) 10a 8
 Ζάυλος (?) 16, 2
 Ζαυφυτίδης 6, 3
 Ζήδωλη 54a 4
 Ζήδωλη ἢ Τιμοκράτους 95 b 25
 Ζηραΐδας Κρής 11, 4
 Ζηρακλειδῆς 2a
 Ζηρακλείτη 83a 2
 Ζηρακλείων 3
 Ζηρόστρατος 55a 14

...η 15, 2
 ...ης 26, 6
 ...ης 170, 2

Θαλλός 7, 5
 Θαλλός 42, 14
 Θαύρος 23, 4
 Θαρχαλίων 23, 7
 Θέα... Ονομακλείους ἢ στυτοτόμος 12, 2
 Θεαργίνης 34, 1
 Θεῖος Παρήσιος 100 b 10
 Θεοδότη 75 b 8
 Θεοδότη 90a 1
 Θεοδότος 26, 4
 Θεοδώρα 39, 14
 Θεοδωρίδης 6, 4
 Θεοδώρος 21, 2
 Θεοξένος 74, 6

Θεοφάνης 9, 25
 Θεοφάντος 9, 15
 Θεοφάντος 77a 2. 5. 7
 Θεοφίλος 77a 3
 Θεοφίλος 103a 5
 Θεοφρων 35, 4
 Θεράνδρος 7, 7
 Θεράπτοχος 107 b 1
 Θευδοσία 19, 2
 Θεωρία 15, 2
 Θεμηκλειδῆς 10a 1
 Θεοῖ 76, 7
 Θεῶας 73, 4
 Θραῖττα (Καλλίου τοῦ καπῆλου γυνή)
 87a 2
 ...σο... 39, 15

Ίας (?) 54a 3
 Ἰδιώτης (Τελεσίνου πατήρ) 66a 3. 4
 Ἰερώ 93a 3. 5
 Ἰλέρα ἢ καπῆλις 30, 10
 Ἰππίας 138, 11
 Ἰπποκράτη 57, 8
 Ἰππολοχῆ 65, 3
 Ἰππώνιος 65, 3
 Ἰππωνίδης 97, 13
 Ἰππων 28, 1
 Ἰσόλοχος Φιλοδήμου (?) 136, 2
 Ἰφεμύθωνος 86, 1

...ιστ... 10a 6
 ...ιος 139, 5
 ...ιππος 137, 1
 ...ιππος 178 b 3

Καικίη (?) 58, 3
 Κακλιδῆς 23, 6
 Καλλένιος 54a 5
 Καλλένιος 103a 6
 Καλλίας 8, 3
 Καλλίας Λουσιεύς 11, 5
 Καλλίας 65, 1—5. 7. 9 bis. 10. 11
 Καλλίας ὁ καπῆλος 87a 1
 Καλλίας 88a 5. 6. 8. 11
 Καλλίας 139, 1. 5
 Καλλίας 146
 Καλλίθεος 137, 11
 Καλλιράτης Αναξιμάρτου 103a 4
 Καλλιμάχη 95a 7
 Καλλιππος 69, 7
 Καλλιστράτη 57, 3
 Καλλιστράτη Θεοφάνου 77a 1. 3. 4
 Καλλιστράτη (?) 123, 3
 Καλλιστῶ 10a 3
 Καμθαρῖς 77 b 2. 3. 8
 Κάρπος Σωσμένους οἰκότης ὁ σπονδο-
 πύλης 87a 5
 Κήτων (Εὐξένου πατήρ) 42, 18
 Κηφισοκλῆς 10a 2
 Κηφισοκλῆς ὁ Μενύλλου κηδεστής 48a
 Κηφισόδοτος 54 b 1
 Κηφισόδοτος 55 b 6
 Κίλιξ 68a 11
 Κιμωνοκλῆς Οἰνεὺς συρμηγοποῖος καὶ
 τέκτων 55a 2. 4
 Κνωσίας 103a 6
 Κίττος ὁ κωνιαβουργός 87a 7 ter
 Κίττος 89a 8
 Κλεάγορος 38, 3
 Κλείανδρος Γνήφωνος 42, 17
 Κλείανδρος 9, 24
 Κλεομήδης 21, 2
 Κλεοπάτρα 17, 2
 Κλεοφράδης 101, 5
 Κλεοφών 39, 2
 Κόμαλλος 58, 1
 Κόμμος 73, 4
 Κομῆς 57, 6. 11
 Κόνων 42, 10
 Κορδύβη 46, 7

Κράτεις (?) 23, 14
 Κράτεις (?) 76, 13
 Κράτης 67a 9
 Κρατίνος 26, 3
 Κρόνιος 26, 1
 Κτησίας 101, 3. 9
 Κτησίας 120, 5
 Κυδίας 8, 1
 Κυδίας 42, 13
 Κυδιράτης 37a 8
 Κύδιππος 36, 1
 Κυνορτίων (?) Αἰξινεύς 100 b 11

...κεία 46, 1
 ...κῆς 15, 1
 Κλε... 124, 1
 Κλη... 143, 3
 ...κλῆς 35, 6
 ...κλῆς 68a 3
 Κρι... 179 b 3

Λάριαννα 14, 2
 Λάριαννα ἢ Μέλανος πάλλ(λ)αξ 68 b 14
 Λάριαννος (?) 74, 1
 Λαιπροκλῆς 20, 1
 Λάϊανδρος Φοῖνικος 42, 16
 Λεοτοφάνης 42, 20
 Λεύκιππος 36, 2
 Λευκράτης 44, 4
 Λευκάρης 35, 7
 Λέων 21, 3
 Λυδῆ 46, 6
 Λυδῆ 68a 5. 7
 Λυδός 68a 9
 Λυδός 106a 7
 Λυδός 164, 3
 Λύμιος 68 b 9
 Λύκος 20, 3
 Λυκοφρων 37a 3
 Λύκων 6, 6
 Λυρακλείων 9, 20
 Λυσάνδρος 68 b 5
 Λυσικλῆς 9, 11
 Λυσικλῆς 21, 5
 Λυσικλῆς 10a 4
 Λυσικλῆς Φιλίνου Περαεὺς 95 b 20
 Λυσίμαχος (?) 103a 7
 Λυσιμήδης 55 b 1
 Λυσίππος 111, 1
 Λύσιος Δωροθέου 103 b 1
 Λυσιστράτη 82, 5
 Λυσίστρατος 28, 1
 Λυσίστρατος 30, 6
 Λυσίτιμος 117, 5
 Λυσιφάνης 7, 9

Λαυ... 179 b, 1
 ...λις 30, 10
 Λο... 56, 1
 ...λουμῆν 39, 16
 Λυ... 68 b 7

Μάγαδης 16, 3
 Μαλθακῆ ἢ Εὐθύδρατος 12, 3
 Μαλθακῆ (Γλύκαυθῆς) 87a 5
 Μάλλιον ἢ Σωσιβίου 72, 2. 73, 1
 Μανῆς 70, 5. 71, 4
 Μανῆς 106a 8
 Μανῆς 109 sepius
 Μανία 43, 9
 Μανία ἢ καπῆλις 87a 3
 Μαντίας 32
 Μαντίας 33, 2
 Μαντίας 102a 14
 Μειδίας 7, 3
 Μελάνθιος 70, 2
 Μελάνωπος 9, 12
 Μέλας 68 b 12. 14. 15
 Μέλιττα 121a
 Μεμφάδης (?) 23, 8
 Μενεκλῆς (Χαρίνου πατήρ) 103 b 2
 Μειστράτος 158, 4

Μενέτιμος 38, 4
 Μενόμαχος 79, 11
 Μένωλλος Αἰακίους 47 b. 48 b. 50a
 Μένων Παμφίλου 56, 1
 Μένων Αριστακλείους 95 b 1. 4
 Μεταγένης 102a 16
 Μηδεια 24 b 1
 Μημομάτης (?) 23, 12
 Μηρόφιλος 64a 9
 Μίκα 10a 6
 Μίκα 39, 10
 Μικίων 72, 1. 73, 1
 Μικίων 88a 7. 10
 Μικίων 96, 1. 20. 97, 1
 Μικίων 185, 3
 Μισσοδόκος 29, 9
 Μίτρις 73, 4
 Μιηστάρχος 143, 5
 Μιησιάδης 80, 7
 Μιησιθένης 52, 1. 4
 Μιησιάδης 174, 1
 Μιησικλῆς 30, 7
 Μιησιμαχος 103a 10
 Μιήσιων 141a 1
 Μολύτος 8, 5
 Μουράτιος ὁ καπῆλος 30, 8
 Μοσχίων 7, 1
 Μοσχίων Λουσιεύς 11, 1
 Μορταλίων 57, 4

Μα... 22, 4
 ...μαχος 95 b 10
 ...μῆδης 128
 Μίαν... 84 b 3

Ναυβάτης 101, 7
 Ναυκρίτος 67a 2
 Ναυσικλῆς 18
 Ναυσίτορος 68a 5
 Ναυσίτρατος 5, 1
 Νεοδίκη 95 b 9
 Νικάνδρος Εὐξείνου ἀπελεύθερος 4
 Νικίας 10a 5
 Νικίας (?) 95 b 16
 Νικίας (?) 139, 5
 Νικοβούλη 13, 6
 Νικοθέα 54a 6
 Νικολῆς 28, 2
 Νικολῆς 68a 15
 Νικοκράτης 103 b 2
 Νικομῆνης 24 b 2
 Νικοστράτη 165, 1
 Νίκων ἐκ Κυδαντιδῶν 100 b 8
 Νίκων 159 b 4 bis
 Νόμιππος 117, 2
 Νομήμιος Αἰακίους 11, 6
 Νομήμιος 65, 6

...νίκα Παρήσιος 100 b 10
 ...νικος 159a 2
 Ν...ΡΜΑΚΡ... 68 b 11

Ξάνθιππος 21, 4
 Ξανθάρχος 55a 5
 Ξανδοκῆ ἢ τοῦ Βυρσοδέψου γυνή 46, 2
 Ξανδοκῆς (?) 139, 6
 Ξανδοκῆς 95a 4. 15. 73
 Ξανδοκῆς (?) 117, 8
 Ξανδοκῆ 30, 1
 Ξανοφών (?) Διακλείους πατήρ 55a 1
 Ξανοφών ὁ μετ' Εὐρυπτολέμου 98, 1.
 2. 4. 6. 7
 Ξάνων 10a 5
 Ξάνων 37a 5

Ξένο... 183 b 5

Οἰνίδης Απολλοδώρου Ἐροιάδης ὁ
 στρατηγεύει ἐν τοῖς Πειραιαῖοις
 στρατιώταις 55a 8. 10

Οινόφιλος 107 b 1
 Ὀλιανθίδης 37 a 1
 Ὀλυμπιόδωρος 6, 1
 Ὀλυμπιόδωρος 103 a 5
 Ὀλυμπίαχη 43, 6
 Ὀνησίμην 100 a 5
 Ὀνητορίδης 67 a 1
 Ονομακλής (Θέας τῆς σκυτοτόμου ἀνίγρ)
 12, 1
 ... ὀλιος Διζωνεύς 30, 13
 ... ονίκη 169, 6
 ... ος 103 a 5
 ... ουρα 75 b 12
 Παγκράτης 102 a 14
 Παίδαρχος (?) 29, 5
 Παμφίλος (Μένωνος πατήρ) 56, 1
 Παμφίλος 139, 2
 Πανκράτιος 7, 8
 Πάνφιλος 19, 4
 Πάνφιλος 63 *ter*
 Παρμένιος 112, 2
 Παρθέμιος ἢ κάπηλος 68 a 5
 Πασιλῆς 9, 23
 Παταίιος 55 a 5. 7
 Πάταικος Φρεαρρῶ οἰκῶν 81, 4
 Πευσιμάχη 122
 Πίθιον 95 b 9
 Πιστίας 70, 5 *bis*
 Πιστοκλής 24 b 1
 Πιστός 10 a 2
 Πολύευντος 11, 3
 Πολυκλεία (Γαλήνης μήτηρ) 102 b 19
 Πολυκλής 35, 8
 Πολύξενος 39, 4
 Ποσειδίππος 30, 5
 Πόσις 68 b 2
 Ποταμός (?) 30, 11
 Πουλυδάμας 7, 6
 Πουλυδάμας 19, 5
 Πραξιίας 31, I. II 1. 9
 Πραξιόδαμος 31, I. II 3
 Πρακλῆς 10 a 2
 Πρακλειδῆς 67 a 5
 Πρόμαχος (?) 164, 1
 Πρωτογένης 31, I. II 5
 Πρωτοκλής 31, I. II 6
 Πρώτος 110, 1. 3
 Πυθίας 8, 3
 Πυθίας 169, 2
 Πυθιστέλης 105 a 1. 3
 Πύρρος 93 a 2. b 2
 Π... 164, 3
 Παρ... 22, 5
 Πελ... 64 a 1

... πιος 125 a 2
 Πλ... 103 a 6
 Πολυ... 166, 1
 Ποσειδ... 170, 3
 Ῥόδιος s. Ῥοδίωv ὁ κάπηλος 75 a. 5.
 6. 8
 ... ρος 75 b 13
 ... ρος 103 a 6
 Σαμία (?) 203, 1
 Σάτυρα 39, 9. 12
 Σάτυρος 83 a 4
 Σάτυρος Σουμεύς 100 a 2
 Σθενοκράτης 57, 14
 Σημίαις 86, 2
 Σίμων 39, 11
 Σκύθων 42, 5
 Σπίνθηρ 83 a 3
 Σύρα 24 b 2
 Σύραλλα 8, 4
 Σύρμιος 70, 4 *bis*
 Σωκράτης 7, 2
 Σωκράτης 10 a 9
 Σωκράτης 26, 2
 Σωκράτης 97, 14
 Σωκράτης 106 a 4
 Σωκράτης 170, 1
 Σώπατρος 184, 2
 Σωσίας 14, 1
 Σωσίβιος 36, 4
 Σωσίβιος 58, 1
 Σωσίβιος 72, 2
 Σωσιγένης 105 a 7
 Σωπίδαμος 31, I. II 2
 Σωπίκλεια 108 a 1. b 1
 Σωπικλειδῆς 27
 Σωσιμένης 87 a 5. 6
 Σωσινομος (?) 95 b 14
 Σώσις 57, 8
 Σωστράτη 22, 9
 Σωτηρίδης 1
 Σωτηρίς 37 a 9
 ..... ς 25, 1
 Σ... 72, 2
 ΖΑΒΕΒΕΝ 46, 6
 ΣΦενε... 143, 3. 4
 Σι... 33, 3
 ..... σία 169, 1
 ..... στρατή 211
 Τελέσαρχος 51, 3
 Τελεσίνοσ ὁ Ἰδιώτου 66 a 3
 Τελέσιππος 117, 3
 Τελωνίδης 40, 1
 Τηλοκλής 30, 2

Τιθίτις ἢ Χοιρίνης Ψυγάτηρ 102 a 6
 Τιμόκλεια 43, 7
 Τιμόκλεια 22, 8
 Τιμόκλεια 54 a 1. 3
 Τιμόκλεια 58, 2. 4
 Τιμοκλειδῆς 46, 2
 Τιμοκράτης 36, 5
 Τιμοκράτης 46, 1
 Τιμοκράτης 95 b 26
 Τιμόστρατος ὁ Κορίν(θ)ιος 73, 2. 3
 Τληπόλεμος 101, 8
 Τλησίας 77 b 6
 Τρυφερός 24 a 2
 Τρύφων 84 b 2
 Τυχαμίδης 9, 10
 ... τέλης 80, 6
 ... τιμία 166, 2
 Τρου... 105 a 5
 Ῥιμίς (?) 75 a 5
 ... υος 179 a
 Φαίδιμος 9, 8
 Φαίδριος 9, 2
 Φαιδοίαις 37 a 7
 Φαίνας 49 a 2
 Φανίας 56, 1
 Φανόστρατος 37 a 2
 Φειδίας 29, 4. 11
 Φερώνικος 107 a 1. 2. b 2. 3
 Φήμη 71, 4
 Φιλέας ὁ μυλωθρός 68 a 1
 Φίλη ἢ Μικίνωσ 72, 1. 73, 1
 Φιλήμων 31, I. II 7
 Φιλίνοσ (Λυσιμαχίδου πατήρ Περαιεύς)
 95 b 21
 Φιλίππιδῆς 38, 1
 Φιλιστιδῆς 9, 6
 Φιλιστιδῆς 20, 4
 Φιλιστιδῆς 28, 3
 Φιλόδημος 28, 2
 Φιλόδημος (?) Ἰσολόχου πατήρ 136, 3
 Φιλόδημος 67 a 5
 Φιλοκλής Λαμπρεύς 100 b 10
 Φιλοκλής 103 a 7
 Φιλοκλής 112, 2
 Φιλοκλής 117, 9
 Φιλοκράτης 35, 5
 Φιλοκράτης 44, 3
 Φιλομήλος 42, 6
 Φιλομένη 116, 1
 Φιλοναύτης ὁ μετὰ Μενόλλου ὤν 47 a
 Φιλοναύτης 57, 1. 16
 Φιλόνομος (Βιαιῶν δεσπότης) 85 a 1
 Φιλοξενίδης 67 a 3
 Φίλος (?) 75 b 11

Φιλόστρατος Κειριάδης 55 b 2
 Φιλομένη 22, 6
 Φίλων ὁ κάπηλος 87 a 3
 Φίλων 96, 9. 97, 5. 19. 37
 Φιλωνίδης 41, 1
 Φιλωνίδης 44, 1
 Φιλωτίος 107 b 1
 Φῶνιξ (Λεάνδρου πατήρ) 42, 16
 Φόρμος 46, 7
 Φόρμος 166, 1
 Φρόδομος (?) 23, 2
 Φρυγία 72, 1
 Φρυνηχος 44, 8
 Φρυνηχος 89 a 2
 Φύλλις 22, 7
 Φύλλις 68 a 3
 Φυκίωv 24 a 1
 Φιλο... 116, 2
 Χαριόβιας 2 b
 Χαίρελιδῆς Χαίρελιδου Αναφύστιος
 55 a 11. 12
 Χαίρελιδῆς (Χαίρελιδου πατήρ Ανα-
 φύστιος) 55 a 11
 Χαίρεστράτη 64 a 10. 12. 13
 Χαίρεστρατος 9, 14
 Χαίρεφρωνς 28, 1
 Χαίρυλλη 89 b 2. 4
 Χάρις 11, 4
 Χάρις 31, I. II 4
 Χάρις 112, 1
 Χάρις 65, 2. 7
 Χαριδῆμος 10 b
 Χαριδῆμος 44, 7
 Χαριδῆμος 112, 2
 Χαριδῆμος (Εὐαυδρίας πατήρ) 102 b 8
 Χαρικλῆς (?) 73, 1
 Χαρίνοσ Μενελέουσ 103 a 6. b 1
 Χαριζῶ (?) 145
 Χαριστίος 95 b 16
 Χαριτίμος 31, I. II 10
 Χαριτοπούλις (?) 68 a 6
 Χωμνίδης 82, 1
 Χοιρίη 42, 9
 Χοιρίη (Τιθιτίδος μήτηρ) 102 a 7
 Χοιρίς 76, 8
 Χαίρε... 143, 2
 ὦφελίωv 91, 2. 5
 ὦφιλίμη 71, 1
 ὦφιλίωv 70, 1 *bis*. 71, 1. 2
 ... ης 9, 9

II.

Nomina et cognomina deorum daemonumque qui invocantur.

Ἄιδης 102 b 16
 Γῆ 100 a 11. 99, 7. (102 b 1?)
 κάτοχος 101, 1
 ἤθονια 90 b 1? 99, 1
 φίλη 98, 4. 6
 δαίμων (102 a 3. b 17?)
 ἤθονιος 99, 1
 δέσποται ἤθονιοι καὶ ἐπιτύμβιοι 99, 13
 Δεσπότης (= Ἐρμῆς) κάτοχος 94, 1

Δίκη 103 a 3
 Ἐκάτη ἤθονια 104, 8. 105 a 1. 4 *bis*.
 5. 8. 106 a 1—4. 6. 7. 9. 107 a 1.
 3. 8. b 1. 108 a 4
 Ἐρμῆς ἠλιθιώναι 108 b 2
 Ἐρμῆς 79, 5. 80, 3. 4. 5. 81, 2. 82, 9.
 83 b 4. 84 b 2. 92 a 1. 100 a 11. 102 b
 16. 103 a 1. (120, 4?). (125 a 7?)
 162, II. innuitur 96. 97

δέσποτης 89 a 1. 6. b 1
 δόλιος 90 a 3. 93 a 2
 κάτοχος 85 a 5. 86, 3. 87 a 10. 88 a
 1. b 1. 89 a 1. 6. 90 a 3. 91, 4.
 93 a 3. 94, 1. 100 a 8. 109, 2. 6.
 (125 a 4?). (141 b 1?). 161 a 1
 ἤθονιος 83 b 2. 91, 3. 93 a 1. 101, 1.
 105 a 1 *bis*. 3 *bis*. 5 *bis*. 7. 106 a
 1—4. 6—8. 107 a 1. 3. 7. b 1

Ἐοί 64 a 11
 Ἐοί ἐπιτύμβιοι ἐνέμων ... 99, 9
 Ἐοίς κάτοχος (Ἐρμῆς) 95 a 22
 Πραξιόδαμος 109, 2. 6
 Ἐρμῆτος ἀερόσις 108 a 3
 Φερεσφώνη 101, 2 (Φερεσφώνη). 3. 102
 a 4 (Φερεσφώνη). b 14. 103 a 1
 ἤθονιοι πάντες 99, 2
 (ἄυροι 62 *bis* ?)

III.

Nomina hominum devotorum ethnica.

Αργυρήθην 98, 1
Αίξωνεύς 30, 12. 13. 100 b 11
Αθηνάϊος (?) 13, 4
Αλαεύς 11, 6
Αλαεύς 49 a. 50 a. 60 a
Αλωπεεύς 100 b 9
Αναφλύστιος 55 a 11. 12. 95 b 12

Αφιδναῖος 10 a 10
Ἐρσιάδης 55 a 9. 10
Θορμαεύς 42, 19
Θορμάιος (?) 10 a 9
Ἰκαρίος (?) 137, 3
Κεiriάδης 55 b 2
Κορινθίος 73, 2
Κρής 11, 4

ἐν Κυδαντιδῶν 100 b 8
Λαμπρευς 100 b 11
Λουσειεύς 11, 2. 5
Μυρρωούσιος 55 a 13. 14
Οἰνεύς 55 a 2. 4
Παριήθιος 100 b 10 bis
Πειραεύς 55 a 7. 8

Πειραϊκός 59 a 9. 11. 15. b 4 (?)
Περαεύς 95 b 21
Σαμίαι (?) 203
Σουμειεύς 100 a 2
Τροζήμιος 55 a 6. 7
Φλυεύς 95 b 19
Φρεαρέϊ οἰκῶν 81, 4

IV.

Hominum devotorum officia et conditiones.

ἀπελεύθερος 4, 2
βυρσοδέψης 46, 3
(διαταλεύς 164, 2?)
δεσπότης 75 a 4
διδάκτικλος 33, 4. 34, 2. 3
δικαστής 65, 4. 67 a 11
δούλη 159 a 4
δούλος 68 b 15. 85 a 2
καναλιουργός 87 a 7

κάπηλος 30, 10. 68 a 5. 13. 87 a 8.
125 a 8. 138, 5
κάπηλος 30, 8. 68 a 12. 73, 2. 75 a 5. 9.
87 a 1. 3. 5
κρηνοποῖος 69, 2
μάρτυρες 25, 5. 65, 4 (9?). 68 a 10
μαστροπός 68 a 14
μολιβδόμοπος 100 a 13
μιλιθρός 68 a 1

οἰκίτης 87 b
οἰκότης 87 a 5. 6
πρόξενος 64 a 4
πύγμαχος 68 a 9
πύκτης 102 b 2
ρήτορες 10 a 7
συνδοσιαῖος 87 a 5
στυτοτόμος, ἢ 12, 2
στρατιώτης 55 a 9. 12. 14. b 5

σύνδικος 39, 21. 66 a 2. 5. 81, 3. 88 a 9.
103 a 8. 106 a 5. 107 a 7. 129
συνήγορος 38, 6. 63, 1. 65, 7. 95 b 23
συριγοποῖος 55 a 2
τέκτων 55 a 2. 10
τιμωρὸς 42, 12
ὑποδιαστικλος 34, 2. 4
ὑποκριτής 45 a 6. b 6
χρυσωτρία 69, 4

V.

Formulae devotoriae.

A. Devovendi verba.

ἀποπέμπω (ἐπιτολῆν) 103 a 1
ἀρά 55 a 7
δέω? 88 a 5
δήσω 108 a 1. 3
ἔδωκα 96, 3. 97, 2. 15. 34
ἔλαβον 96, 2. 97, 1. 15. 34
ἱκετεύω (ὑμῶς τηρεῖν) 100 a 11
καδδίδημι 74, 1. 5. 6
καταγράφω 160 a 5
(καταδέστω vide Ind. V, D c)

καταδεῖ 111, 1
καταδεσμος 123, 2
καταδέω 64 a 1. 13. 81, 1. 104, 8. 107,
3 bis. (110, 9?). (120, 1?). 140 a
1. 159 a 1. b 6
καταδηνύω 75 a 1—4. 6. 8. 9. 11. b 1.
8. 8. 11. 94, 2
καταδίσσω 95 a 1
καταδύω 70, 1. 4—6 (καταδέω
70, 2)

καταδίδημι 42, 1. 55 a 16
καταδοῦμεν 77 a 1
καταδῶ 40, 2. 41, 3. 43, 3. 44, 11. 45 a 1.
47 a. 49 a 3 bis. 50 a 2. 51, 1. 3. 5.
52, 1. 54 a 1. 2. 55 a 2. b 7. 56, 1
bis. 57, 20. 58, 1. 3. 61 a 1. 66 a
1. 3. 68 b 15. 69, 1. 77 a 6. 79,
1. 13. 15. 84 a 1—3. b 2. 85 a 2.
86, 1. 87 a 1. 3. 5. 7. 8. 89 b 3. 4.
90 a 2. 91 a 1. 6. 92 a 2. 93 b 1.

95 a 25. 98, 1. 7. 100 a 4. 101.
4. 6. 7. 10. 109, 1. 111, 1. 112, 3.
119, 2. 3. 124, 4. 125 a 1. 136, 1.
141 a 1. 171, 1
κατέδωκεν 46, 3
κατέχω 109, 1—3
(κατέχεσ vide Ind. V, D c)
κομίτας 102 a 5
παρακατατίθεμαι τηρεῖν 100 a 7
πέμπω δῶρον 99, 3

B. Devotorum cognati sociique devoti.

ἀδελφή 57, 6. 75 b 12
ἀδελφός 77 a 6. 87 a 5. 116, 3. 158,
13
ἄλλοι, αἱ 46, 3
ἄλλοι, οἱ 116, 4
ἀμήρ 76, 9. 102 a 10
αἰσρωπος 103 a 2
αὐτίδικος 94, 3
ἀπαντες 58, 7
αὐτοὶ ὅλοι 77 a 8
βοηθός 94, 5. 14
ὡς βοηθεῖν μέλλει 80, 8
οἱ βουλευόντες μετ' ἐκείνου 107 a 10
γεγραμμένοι, οἱ ἐπαῖθα 105 b bis. 106 a
5. b bis
γέιτων 25, 7. 10. 87 a 1. 7. (141 a 5?)

γυνή 46, 5. 55 a 6. 20. 68 a 15. 69, 13.
76, 4. 77 a 2. 78 bis. 87 a 1. 93 a 2.
b 2. 105 b 4. 125 a 10
εἶτις
αὐτῶ πρόξενος 64 a 4
ἄλλος . . . 117, 6
ἄλλος κατέδωκεν 46, 3
ἄλλος ἐναντί τούτων πράττει 66 b
ἄλλος ἐμοὶ ἐχθρός 100 a 3
ἄλλος φίλος αὐτοῦ 103 a 8
ἄλλος σύνδικος 107 a 6
ἐχθροὶ (οἱ ἐμοὶ -) 81, 1. 100 a 3
Συγάτης 55 a 5. 102 a 9. b 9. 19
κηδεστής 48 b. 65, 6
μαμμία 76, 7. 93 a 3. 5
μετά

ὁ μετὰ Μειώλλου ὤν 47 b
οἱ ἄλλοι οἱ μετὰ Κοινύδος 57, 9
οἱ μετὰ τούτων 57, 17
οἱ μετ' ἐκείνων (μηρυταί) 67 a 7. 10
οἱ μετὰ Κτησίου ἀπαντες 101, 9
οἱ μετ' ἐκείνου βουλευόντες καὶ πράτ-
τοντες 107 a 10
μηρυτής 67 a 10
μήτηρ 39, 13
οἴτινες 64 a 8
οἴτινες πρὸς τούτων εἶπὼν σύνδικος
106 a 5
οἶσοι
σύνδικοι 66 a 2. 6
ἂν συμπράττωσι 66 a 5
παῖδων 77 a 4. 102 a 11

πᾶς 33, 5. 55 a 20 (?). 78, 3. 84 a 2. 138, 9
παλλαγή 84 b 2
πάλλαξ 68 b 14
πάντες 82, 2
ὅσοι ἐμοὶ ἐχθροὶ ἢ ἐναντία πράτ-
τουσι 35, 15
ἄλλοι ἢ ὅσοι συνήγοροι αὐτοῦ 38, 7
οἱ τούτων σύνδικοι καὶ φίλοι 39, 20
οἱ πράττοντες μετ' ἐκείνου 107 a 10
οἱ πράττοντες τὰ ἐναντία 83 b 3
συμπαρόντες 79, 11
συμπράττοντες 37 a 10
συνομία 68 a 6
σύνκοπος 68 a 6
φίλος 39, 22. 75 b 13. 95 a 10. 98, 4. 6.
103 a 8. 108 a 2. 109, 2. 160 a 4

C. Devotorum res facta partesque corporis et animae devota.

ἀκρωτήρια 89 a 2. 8. δ 3
 ἀμφορέυς 55 a 3
 ἀπαιτείται
 τὰ ἐκείνου 59, 6
 τὰ Μεγαμίδου 70, 2
 τὰ Σωτήριον 70, 4
 τὰ Πιστίου 70, 5 bis
 τὰ τούτων 70, 6. 7
 τὰ αὐτῶν 81, 3?
 Βίος 53, 2. 69, 7. 76, 4. 87 a 6. 93 b 4
 ἃ βουλευέται 61 b
 τὰ βουλευέται 107 a 9
 ἃ βουλευοίσατο 107 a 5
 εἴ τι βουλευόνται 98, 3
 βουλή 107 a 9
 γαστήρ 89 a 4
 γλώττα 49 b 1. 50 a 3. 52, 2. 53, 1. 2.
 54 a 1. 2. 4—7. 56, 4. 57, 21. (58,
 8 p.). 60 a 4. 61 a 3. 66 a 4. 7. 68 a 1. 4.
 14. b 1. 2. 4. 8. 9. 10. 13. 74, 3.
 75 b 7. 79, 3. 14. 82, 10. 84 a 1. 3.
 (ἢ κακῆ). 86, 4 (γλώττα). 87 a
 7. 9. 88 a 4. 89 b 9. 90 a 5. 94, 3.
 95 b 5. 96, 4. 12. 15. 97, 3. 7. 9.
 17. 21. 25. 36. 39. 41 (γλώττα).
 98, 2. 105 a 2. 4. 6. 8. b 2. 107 a 9.
 123, 7. 8
 δυνάμις 94, 8. 12
 δύναμις 102 b 6
 εἰσοδος 61 a 4
 ἐμπόριον 75 a 11
 ἔπειτα 84 b 2

ἔπη 56, 3. 95 b 6. 98, 2. 105 a 2. 4. 6.
 8. b 2. 106 b 2. 137, 7
 ἔργα 53, 1. 2. 56, 3. 63, 3. 64 a 6. 69, 6.
 75 b 11. 77 a 7. b 4. 84 b 2. 92 b.
 95 b 3. 6. 98, 3. 104, 6. 105 a 2.
 4. 6. 8. b 2. 106 b 2. 120, 2. 137, 8.
 160 b 2. 161, 3
 ἐργάζεσθαι εἴ τι μέλλει 97, 10
 ἐργασία 52, 2. 68 a 2. 69, 5. 70, 7. 71,
 3. 5. 74, 3. 75 a 2 (τὸ ἔργον). b 6.
 86, 4. 87 a 3. 6—8. 89 b 7. 97,
 28. 109, 3. 137, 6
 ἐργαστήριον 68 a 2. 3. 5. 7 bis. 8. 9. 11.
 12. 13 bis. b 1. 2. 3 bis. 4 bis. 5 bis.
 6. 7. 8 bis. 9 bis. 10. 11. 12 bis. 13 bis.
 15. 71, 2. 74, 4. 75 a 7. b 9. 84 a 2. b 1
 ἃ ἔχει 96, 17
 ἡμέρα 56, 5. 76, 7. 99, 15
 ἦττα 55 a 18
 Θυμός 51, 2. 4. 52, 2. 53, 2. 84 a 1. 3
 (ὁ κακός)
 καιρίον 159 b 5
 καιρός 120, 2
 κατηλέια 75 a 10
 κατηλέιον (Ὀλυμπος) 70, 2. (71, 1).
 (Ἀγιάζων) 70, 3. 85 a 3. 87 a 2
 (τὸ φαλακροῦ) bis. 4. 8
 καρδία 89 b 7. 93 a 4. b 3
 κέρδη 86, 5
 κεφαλή 89 a 3. b 6
 κιβώτιον 55 a 3

κτῆμα 108 a 1
 κῦδος 108 a 1
 κύσθος 77 b 1. 5
 ἃ λέγοιεν 107 a 5
 λόγος 94, 6
 μαυτεῖον 160 a 3
 μαρτυρία 94, 7
 μέρος 60 a 3
 μνημη 61 a 4. 68 a 2
 νοῦς 51, 2. 4. 59, 2. 87 a 7. 8. 9. 89 b 6.
 107 a 9. 108 a 2
 νύξ 56, 5. 76, 6
 οἰκία 59, 8. 69, 4
 οἶκος 53, 1
 ονομα 57, 20. 100 a 9
 ὄργανον 73, 3
 οὐσία 89 a 8. 97, 28. 129
 ὄφρος 89 a 10
 πικρὴ 89 a 5
 ποῦς, πόδες 60 a 3. 68 a 1. 2 bis. 4—9.
 11. 14. 15 bis. b 1 bis. 2. 4—6.
 8—15. 80, 11. 86, 2. 87 a 4. 6. 9.
 88 a 4. 89 a 3. 90 a 7. 93 a 4. b 2.
 96, 7. 97, 3. 16. 35. 159 b 3
 πράξις 56, 4. 63, 2. 100 a 7. 108 a 2
 ἃ πράττει 61 b
 τὰ πράττει 107 a 9
 εἴ τι πράττουσι 98, 3
 πρόσωπον 171, 3
 πυγή? 89 a 7

ῥῆμα 67 a 9. 68 a 1. 93 b 4. 96, 11.
 97, 5. 19. 88
 στάσις γλωσσης 60 a 4
 σύμπαυτα 45 b 1
 σύμμα 74, 3. 93 b 3
 τέλος 103 a 3. 104, 6
 τέχνη 74, 5
 τέχνη 73, 3. 87 a 7. (110, 10?)
 τμη 123, 4
 τυχή 99, 8
 φερέσθαι εἴ τι μέλλει 96, 11. 97, 4. 20
 φθόν 98, 5
 φρένες 80, 10. 88 a 3. b 3. 94, 4
 φύσις 89 a 6
 φωνή 61 a 3
 χεῖρ, χεῖρες 52, 2. 54 a 1. 60 a 3. b 4.
 68 a 1. 2 bis. 4—9. 11—14. 15 bis.
 b 1—3. 5—7. 9—12. 14. 15. 86, 2.
 87 a 4. 6. 9. 89 a 4. b 5. 90 a 6. 93 a 4.
 b 3. 96, 6. 97, 2. 16. 35. (118, 4?).
 121 b. (131?). 137. 7. 159 b 2. 5. 165, 3
 ἃ χειρίζεται 96, 17
 χρομα 96, 16. 97, 28
 ψυχὰ 74, 2. 7
 ψυχὴ 49 b 1. 50 b. 51, 2. 4. 56, 4. 5.
 66 a 3. 7. 77 a 7. b 4. 79, 2. 11.
 84 a 2. 3 (ἢ κακῆ). 86, 4. 87 a 3. 6.
 7. 9. 89 a 5. 9. (12?). b 6. 93 a 1.
 b 2. 96, 5. 97, 4. 17. 21. 25. 36.
 107 a 8. 120, 1. 159 b 2. 197 a 2
 ψυχή 77 b 1. 5

D. Devotionum formulae singulis verborum modis conceptae.

a. Coniunctivo.
 αὐτῆ
 κατακοιμημένη 90 b 5
 μηδεὶν δίκαιον 94, 17
 b. Optativo.
 ἄγοι 64 a 16
 ἀπόλοιτο (?) 75 a 6
 γένοιτο
 ἀτελῆ 98, 3
 ἐναντία 64 a 7. 8
 ἐχθρὰ 108 a 2
 ἀνοήτα καὶ ἀγῶρα καὶ ἀμοιρα 96.
 97 passim
 ἢ γλωσσ' αὐτοῦ μόλυβδος 96, 13.
 97, 7. 21. 39

γένοιτο ἄφρονες 65 a 9
 λάθοι (?) 93 a 1
 c. Imperativo.
 ἄγετε (τύχην αἰδῖαν) 99, 8
 βοήθει μοι 98, 5
 γίνου εὐνῆς ἀτέρ 90 b 3
 ἔστω αὐτῆ 107 a 10
 ἔστω ἀφραῆ 97, 31
 κατέχευε 83 b 4. 88 a 2. b 3. 89 a 2. 7.
 b 2. 94, 10. 98, 4. 102 b 6. 13.
 109, 3
 κατέχευε 102 b 15. 109, 2
 καταδέδωθαι 105 a 1. 3. 5. 7. 106 a 1
 —4. 6—8. 107 a 2. 8
 κατεδέδωσαν 106 a 5

κάτοχος γίνου 90 a 4
 κάτοχος ἴσθι 100 a 8
 κέντησον 96, 14. 97, 8. 26. 40
 κολάζετε 100 a 12
 πῶς ἀδυνάτους καὶ ἀτελεῖς 98, 5
 d. Infinitivo.
 μὴ ἀνοῦσαι καὶ ἠτῆσθαι 94, 14
 γῆμα μῆποτε 78, 3
 γίνεσθαι ἐναντία 83 a 4
 εἰς τὰναντία καὶ ἐπαρίστερα 109, 4
 δόλια ἀθλία τε 90 a 5
 εἶναι ἀγρεῖον 95 b 8
 εἶναι ἐναντία 21, 6. 64 a 5. 88 a 6. 12.
 (158, 3?)
 τυχεῖν τέλους δίμης 103 a 3

e. Pleniore enuntiato.
 ὡςπερ ταῦτα ψυχρὰ καὶ ἐπαρίστερα,
 οὕτως τὰ Κράτητος τὰ ῥήματα
 ψυχρὰ καὶ ἐπαρίστερα γένοιτο
 67 a 8
 ὡς οὗτος ὁ μόλυβδος ψυχρὸς καὶ ἄθυ-
 μος (ἀχρηστος), οὕτως καὶ τὰ τῶν
 ἐναντιῶν γεγραμμένων ψυχρὰ καὶ
 ἄθυμα (ἀχρηστα) ἔστω 105 b.
 106 b
 καὶ ὡς οὗτος ὁ βόλυβδος ἄθυμος καὶ
 ψυχρὸς, οὕτω ἐκείνος καὶ τὰ
 ἐκείνου ἄθυμα καὶ ψυχρὰ ἔστω
 107 a 4

E. Res quae ad artem magicam pertinent.

τούτους ἐγὼ καταδίδμι ἐν μόλυβδῳ
 καὶ ἐν κηρῷ καὶ ἐν ποτῶν καὶ ἐν
 ἀργύρῳ καὶ ἐν ἀφραῖναι καὶ ἐν
 ἀδοξίαι καὶ ἐν ἠττι καὶ ἐν μῆ-
 μασι καὶ αὐτοῦ καὶ οἷς χρῶν-
 ται ἀπαντας παῖδας καὶ γυναῖκας
 55 a 16
 καταδῶ ἐν δεσμῷ μόλυβδῶνι 45 a 2

καταδῶ τούτους ἐμ μῆμασι καὶ ἐν
 ἀπορία καὶ ἐν τμηβοῖς 55 b 7
 πάντα καταδῶ ἐμ μῆμασι 87 a 9
 ποτὸν δταν πῆ ἀφ' ἡμῶν 99, 10
 Litterae magicae adduntur 11
 Litterarum ordo a dextra incipit 10 b.
 20—22. 24—32. 35—37.
 40—44. 46. 57. 58. 63. 66—

68. 84 b. 96. 97. 109. 138. 139.
 (160). 169. 174. 175. 178. 179.
 181
 in nominibus solis a dextra inci-
 pit 42. 56. 86
 in singulis versibus modo a dex-
 tra modo a sinistra incipit 33.
 34. 52. 65. 170

Litterae Ephesiae 57. 85 b (?)
 Litterae consulto inter se mutatae
 55. 77. 88. 95
 Scriptura ob effectum magicum cor-
 rupta 81. 110—135
 Versus ἀντίποδα scripti 96. 105. 107.
 108 b

VI.

Res et verba notabilia.

ἀγιάδος 90 a 6. 99, 5. 158, 1
 ἀσπης 64 a 10. 99, 8
 ἀσος 90 b 6
 ἀδικεῖν 98, 6. 102 a 8. 158, 7. 9

ἀδοξία 55 a 17
 ἀδυνατος 98, 5
 ἀελπος 129
 ἀερόεις 108 a 3

ἄθλιος 90 a 5
 ἀθυμος 105 b 1. 2
 αἰδῖος 99, 8. 142 a 4
 ἀκυρος 35, 14

ἀμαρτωλός 103 a 2
 ἀμοιρος 96, 18. 97, 12. 30
 ἀνάσιος (?) 110, 2. 4
 ἀνέρωσις 99, 12

ἀνόητος 97, 10, 29
 ἀνόσιος 77 b 6
 ἀντὼ 90 b 5, 94, 17
 ἀντίος 107 a 10
 ἀνύειν 94, 14
 ἀπάλαμος? 140 b 2
 ἀπόλλυσθαι? 75 a 6
 ἀπορία 55 b 8
 ἀπροφατίστατος? 55 a 15
 ἀργία 55 a 17
 ἀργάλειος 108 a 4
 ἀργην 102 a 13
 ἀσφραγία? 87 a 9, 124, 4
 ἀτέλεστος 112, 3, 5
 ἀτέλης 98, 3, 5
 ἀτέρ 90 b 3
 ἀτμος 107 a 4 bis
 ἀτμῶν 120, 5
 ἀφραγής 97, 12, 31
 ἀφραγία 55 a 17
 ἀφρων 65, 8
 ἀφρείος 95 b 8
 ἀχρηστος 106 b 1 bis
 ἀχρωμος 96, 18, 97, 11, 29
 ἄν... 76, 1
 ἄνπ... 76, 10
 βόλυβδος 107 a 4
 β...φορος 68 a 3
 γῆμι 78, 3

γίνεσθαι 64 a 7, 8, 9, 65, 8, 75 b 4, 90 a 5, 6, b 3, 96, 13, 97, 8, 11, 23, 31, 40, 98, 4, 108 a 2, 109, 5
 δέδικμα 99, 14
 δεκάτη 99, 14
 δεσμός 45 a 2, 108 a 4
 δικάζεσθαι 103 a 10
 δικαστήριον 94, 16, 105 b, 173, 4
 δίκη 103 a 3, 9, 158, 10
 δόλιος 90 a 5
 δύνασθαι 97, 23, 37, 117, 7
 δυνατός 75 b 4, 99, 6
 δύο 102 a 13
 δῶρον 99, 3
 ἐγγειτόνων 87 a 1
 ἐγγυάν 55 a 6
 εἰπεῖν 159 a 5
 ἐλάγματος 65, 5
 ἐν 102 a 13
 ἐναντίας 21, 6, (35, 18), 64 a 5, 7, 8, 66 b 1, 83 a 5, b 3, 88 a 6, 109, 4, 158, 3
 ἔνεροι 99, 9
 ἐνταῦθα 105 b bis, 106 a 5, b bis
 ἐπαρίστερος 67 a 8, 10, 109, 5
 ἐπιστολή 102 a 1, 103 a 1
 εραντα 76, 5
 ἐργάζεσθαι 75 a 8, 90 a 2, 97, 10, 109, 4
 εὐαγγέλια 109, 7
 εὐθύνη? 100 a 1

εὐνή 90 b 3
 ἤττασθαι 94, 15, 158, 15
 Σήλυς 102 a 13
 θυμ 109, 7
 κακός 58, 8, 84 a series
 κακίος 109, 7
 καλεῖν 87 a 5
 κατακοιμάσθαι 90 b 4
 κατάρατος 77 b 7
 καταχθόνιος 99, 4
 κη 74 novies
 κηρός 55 a 16
 κολάζω 100 a 12
 κοινός 99, 6
 κρήνη 87 a 8
 κτάμενος 90 b 2
 κύριος 95 b 7
 λαθεῖν 93 a 1
 λέγειν 107 a 5
 μέγας 108 a 1
 μέλλειν 96, 8, 97, 10, 18, 27
 μέλλειος 80, 9
 μέχρη 99, 15
 μῆσεν 59, 5, 94, 17
 μῆμις 55 a 18, b 7, 87 a 9
 μολύβδινος 45 a 2
 μολύβδος 55 a 16, 96, 13, 97, 8, 22, 39, 105 b 1, 106 b 1 (vide Βόλυβδος)
 μοχθῆρος 97, 5, 19
 μετέδες? 79, 11
 οἰκῆν 81, 4

ὄλος 77 a 8, 102 b 13
 ὅποτε 103 a 2
 παρακατατίθεσθαι 100 a 7
 παρασκευάζεσθαι 94, 9, 13
 πέμπειν 102 a 2
 πειν 99, 11
 πλησίον 87 a 2
 ποεῖν 97, 21, 24, 98, 5
 ποιηρός 96, 11, 97, 20, 38
 ποτόν 55 a 17, 99, 10
 πράττειν (35, 19), 61 b 1, 98, 3, 107 a 9, 10
 εὐ πράττειν 64 a 3
 κικίως πράττειν 109, 7
 πρότερος 23, 13
 σαυτῶν 102 b 17
 στρατεύεσθαι 55 a 9, 11, 14, b 3
 συμπτῆναι 37 a 10, 66 a 5
 σύργατος 55 a 3
 σῶξεν? 100 a 13
 τετραγώνια 99, 15
 τὴν ταχίστην 99, 10
 τηρεῖν 100 a 8, 11
 τρία 102 a 11
 τραπέζες 99, 12
 τύμβος 55 b 9
 τύχη 158, 1
 φαίνεσθαι 78, 1
 φέρεν 55 a 4, 103 a 2, 158, 2
 φεγγεσθαι 96, 10, 97, 7, 20, 24, 38
 χροσθαι 55 a 19
 ψυχρός 67 a 8, 9, 105 b 1, 2, 107 a 4, 5

VII.

Grammatica orthographica epigraphica notabiliora.

ἐγγειτόνων 87 a 1
 εἰ dat. sing. pro ηἰ 55 a 18, 87 a 8
 ἔπει 84 b
 € E € C promiscue 43
 η pro ε saepius 46, 70, 100
 κατασθένυ 75 saepe, 94, 2
 τὸ καπηλείον τὸ φαλακροῦ 87 a 2
 Μελάμθιος 70, 3

οἰκότης 87 a 5, 6
 ποεῖν 97, 21, 98, 5
 € C promiscue 43, 55, 76
 Φρεαροῖ 81, 4
 Ὠφιλίων 70
 Dialecti boeoticae vestigia 74
 " doricæ " 107

Ligaturae TH 21, 6
 EI 27
 PA 35, 5
 EM 35, 6
 Litterarum formae notabiles
 O 65
 T 35, 36

Φ 19, 28, 31, 7, 39, 2
 Ω 1, 100
 Nomina devotorum et nominativo et accusativo casu leguntur 7, 3, 103, 6, 141 a 1
 Rasura 44, 2
 Tabulae rescriptae 9, 12, 24

VIII.

Vocabula lexicis addenda et nomina antea ignota.

καναβιουργός 87 a 7
 συνδοσιπώλης 87 a 5
 συνηγοποιός 55 a 2
 χρυσωπρία 69, 4

Ἀκρόπους 100 b 12
 Ἀμφίδης 9, 19
 Ἀναξαιμένης 23, 3
 Ἀνταίος 39, 17
 Ἀπιστία 106 a 6
 Ἀρχαιμένης 55 a 13
 Ἀρχιον 76, 3

Βίαιος 85 a 1
 Ἐλαμῖς? 23, 1
 Εὐλυπος 21, 4
 Εὐμέδιππος 23, 9
 Ζωφυτίδης 6, 3
 Ἡραϊάδης Κρής 11, 4
 Θάμυρος 23, 4
 Θεαργηλίων 23, 7
 Θέα 12, 2
 Θεωρία 15, 2
 Θούας 73, 4
 Ἰφειμυθίανης 86, 1
 Κικαίη? 58, 3

Κήτων 42, 18
 Κιμωνοκλής 55 a 2, 4
 Κλεάγορος 38, 3
 Κόμαλλος 58, 1
 Κόμιος 73, 4
 Κομῆς 57, 6, 11
 Κορδύβη 46, 7
 Κυδιμαράτης 37 a 8
 Κυνορτίων? 100 b 11
 Λεοντοφάνης 42, 20
 Μάγαιος 16, 3
 Μάγλιον 72, 2, 73, 1
 Μειφράδης? 23, 8

Μηνομένης? 23, 12
 Μισθόδικος 29, 9
 Μίτρις 73, 4
 Ναυκρίτος 67 a 2
 Ναυσίπορος 68 a 5
 Ναυσίπτατος 5, 1
 Ὀλιμυθίδης 37 a 1
 Παιδαρχος? 29, 5
 Σκύθων 42, 5
 Τιβίτις 102 a 6
 Φρόδιμος (?) 23, 2

